

19

71

КОЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ

МИТЛА

**КАЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ**

МИТЛА

НА 1971 РІК

diasporiana.org.ua

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIA

de Humor y Sátira

"LA ESCOVA"

para el año 1971

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

БУЕНОС-АЙРЕС — 1970

Dirección y Administración:
L A E S C O B A
Casilla de Correo N° 7
(Sucursal 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.
Виходить щомісячно.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк
Передплата за 1 рік 10 нов. пезів
Ціна за 1 примірник 1 нов. пез
Англія 1 фунт
Австралія \$ 2.50
Бразилія 6 нов. кр.
Парагвай 400 гвар.
ЗСА і Канада \$ 3.50
В інших країнах рівновартість ам. \$ 3.50

L A E S C O B A

**REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA**

Aparece una vez por mes.

Director responsable:

Julian Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar: 1 peso

Anual: 10 pesos

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Correo Argentino Sucursal 7 (V. Sarsfield)	
Intelect.	TARIFA REDUCIDA
J. 69	Concesión N° 4072
	Título de Propiedad
	N° 1.038.466

Передрук дозволений за поданням джерела.

Suplemento de la revista "La Escoba"

IMPRESO EN LA ARGENTINA
PRINTED IN ARGENTINA

РОЗМОВА З НОВИМ РОКОМ

РІК СІМДЕСЯТ ПЕРШИЙ
СТРИЧАЄ ЗЕМЛЯ,
І ЧОЛО УТЕРШИ,
ТИХЦЕМ ПРОМОВЛЯ:
О, РОЧЕ, О, РОЧЕ,
БУДЬ ДОБРИМ, НЕ ЗЛИМ,
КОВТНУТЬ МЕНЕ ХОЧЕ
СОВЕТСЬКИЙ РЕЖИМ.

Я Ж ТОГО РЕЖИМУ
НІЯК НЕ ЛЮБЛЮ,
ВІН РОЗКВІТ ЗАТРИМАВ
І ВОЛЮ МОЮ.

ПІДВЛАДНИМ НАРОДАМ
УБОГІСТЬ ПРИНІС,
БАЖАЄ ПРИРОДУ
ВХОПИТИ ЗА НІС. . .
БУЛА КУКУРУЗА,
БУЛА ЦІЛИНА,
А ДОЛЯ КУРГУЗА
НЕЗМІННА, ОДНА.

НИЗЬКІ УРОЖАЇ
КОЛГОСПНИХ ПОЛІВ,
І РИБИ НЕМАЄ,
ЯК ЧОРТ ЙІ З'ІВ.

КАРАЮТЬ ЗА СЛОВО,
ЗА ВІЛЬНІ ДУМКИ.
О, РОЧЕ, ЧИ ЗНОВУ
ТИ БУДЕШ ТАКИЙ?

РІК СІМДЕСЯТ ПЕРШИЙ
ПОТИЛИЦЮ СКРІБ,
В ДЛ ОЧІ УПЕРШИ,
ПРОМОВИВ: КОЛИ Б. . .

КОЛИ Б ЖЕ Я СИЛУ
БОЖЕСТВЕННУ МАВ,
ТОВІ, ЗЕМЛЕ МИЛА,
НАДАВ ВИ ВСІХ ПРАВ.
А ТАК — ПДО Я ВДІЮ
І ЧИМ ПОМОЖУ?
ХІБА ОСЬ НАДІЮ
ЗА РІК НАРОДЖУ.
НАДІЙСЯ, ЗЕМЕЛЬКО,
НАДІЙСЯ І ВІР,
ЩО ЛИЦАР ОМЕЛЬКО
НОДАСТЬ ТОВІ МИР. . .
А ПОКИ З НАГОДИ
МОІХ УРОДИН,
ВЖИВАЙТЕ, НАРОДИ,
ХТО ВОДКУ, ХТО ДЖИН.

Іван Евентуальний

DE LA EDITORIAL

El humor y la sátira no tienen fronteras. Un chiste, que nació en un lugar de tierra, corre rápidamente hacia otra región, ya sea por intermedio de la palabra viva, de la prensa, de la radio o de la televisión.

La sonrisa es la mejor reacción que posee el hombre frente a un estímulo. Todavía no se sabe quién inventó el chiste ni tampoco quién inventó la sonrisa, pero uno y otro pertenecen al hombre y a su cultura.

La palabra latina "humor" está traducida en casi todas las lenguas. Pero para que haya un verdadero culto del humor se necesita un clima de libertad.

La revista "LA ESCOBA" por intermedio de este Almanaque saluda muy cordialmente a todos sus lectores al iniciarse el año 1971. ¡Y por eso deseamos a todos un Feliz y Próspero Año Nuevo!

LA DIRECCION

С Л О В О Д О Ч И Т А Ч І В

Хто втратив почуття гумору, на того дивитися смішно.
(Українська поговірка)

Бід багатьох років слово »гумор« увійшло в життя поодиноких народів, як його складова частина. З розвитком культури гумор захоплював щораз то нові ділянки і розподілював себе на різні відтіні так, що сьогодні маємо не тільки веселість з гумору і сатири, але й велику моральну науку. Бо сьогодні гумор перестав уже бути своєрідним «зубоскалленням». Гумор — це сильна зброя слова, тож нічого дивного, що можновладці Кремля не дозволяють на те, щоб в СССР діяла справді вільний гумор. Хоч і виходять в СССР друком ніби гумористичні журнали, ніде і ніколи не було вміщено в них карикатури на Брежнєва, Косигіна чи якогось іншого »соратника«. Бо справжній гумор для свого існування потребує свободи.

Український гумор на чужині, хоч не має тої наснаги ні можливостей, що іх має гумор вільних народів, розвивається і діє в повній свободі. І це дає нам, працівникам українського гумору і сатири у вільному світі велику моральну перевагу над тими, що хотіли б загнузати український гумор у ярмо комуністичної пропаганди.

У ваші руки, Шановні Читачі, передаємо черговий Календар »Мітла«, двадцятий з-черги річник. Тож читайте його на здоров'я і знаходити веселі хвиlinи, які сьогодні кожному так дуже потрібні.

Видавництво »Мітла«.

СІЧЕНЬ

ІВ. СТ. Н українські свята:
СТ. СТ. І

- 1 19 П Св. мч. Боніфатія
2 20 С Свящмч. Ігнатія Богона.

Дж
пригадки:

- 3 21 Н 29 по П'ят. Св Юліянії
4 22 П Св. мц. Анастасії
5 23 В 10 муч. у Криті
6 24 С Святвечір. св. Євгенії
7 25 Ч РІЗДВО ХРИСТОВЕ
8 26 П СОБОР ПР. БОГОР.
9 27 С Св. Перв. мч Стефана

- 10 28 Н 30 по П'ят. Йос. Обр.
11 29 П дітей убит у Вифл.
12 30 В Св. мц. Анісії
13 31 С Преп. Меланії
14 1 Ч НОВ. РІК Св. Вас В.
15 2 П Пр. Сильвестра Печ.
16 3 С Св. прор. Малахії

- 17 4 Н Пер. Водохр., Соб.
18 5 П Агафії. Нав. Богоявл.
19 6 В БОГОЯВЛ. ГОСПОД
20 7 С Собор св. Івана Хр.
21 8 Ч Георгія, Еміліяна
22 9 П Св. мч. Поліевкта
23 10 С Св. Григорія Ніськ.

- 24 11 Н 32 по П. Пр. Теодосія
25 12 П. Св. мц. Татіяни
26 13 В Свв. Єрмила і Страт.
27 14 С Отців уб. в Синаї
28 15 Ч Пр. Павла і Гавриїла
29 16 П Пок. оковам св. Петра
30 17 С Пр. Анточія Вел

- 31 18 Н Свв Атанасія і Кирила

1. Новий Рік
6. Трьох Королів

ФАНТАЗІЯ БЕЗ ФАНТАЗІЇ

До одного нашого співробітника в Нью-Йорку заходить його друг і бачить, що той щось пише.

- Що пишеш? — питає.
- Фантазію...
- Для »Міти«?
- Ні. для кргвця. Він просить гроші, а я обіцяю, що заплачу...

В РЕСТОРАНІ

- Прещу борщ з грибами.
- Борщ з грибами треба оплатити наперід.
- Чому? — здивувався гість.
- Що тут дивного? Аджеж гриби бувають всілякі...

— Ви зачекайте трохи, я зараз вернуся!

ЛЮТІЙ

Ів. ст. н А українські свята:
ст. ст. 1

Дж
пригадки:

1 19 П Преп. Макарія	7 25 Н Мит. і фар. Гр. Богос.
2 20 В Преп. Євтимія	8 26 П преп. Ксенофonta
3 21 С Пр. Максима Ісповід.	9 27 В пер. мощ. Ів. Золот.
4 22 Ч Св. ап. Тимотея	10 28 С Преп. Єфрема Печер.
5 23 П Свмч. Климента	11 29 Ч преп. Ігнатія Богосл.
6 24 С Пр. Ксенії (Оксани)	12 30 П Трьох СВЯТИТЕЛІВ
13 31 С свв. Кирила і Івана	14 1 Н Б. Сина. Св. Трифона
15 2 П СТРІЛ. ГОСПОДНЄ	16 3 В Симеона і Анни
17 4 С Преп Ісидора	18 5 Ч Св. мц. Агаф'ї
18 6 П Св. мц Христини	19 6 Св. мц Христини
20 7 С преп. Луки і Партенія	21 8 Н М'ясоп. проор. Захарії
22 9 П св. мч. Никифора	23 10 В св. мчн. Харлампії
23 11 С свіщнмч. Власія	24 11 С свіщнмч. Власія
24 12 Ч Свв. Мелетія і Марини	25 12 Ч Свв. Мелетія і Марини
26 13 П преп. Мартиніяна	26 13 П преп. Мартиніяна
27 14 С Св. р ап Кирила	27 14 С Св. р ап Кирила
28 15 Н Сироп. ап. Онисима	

ДОВІДАВСЯ

- Пане докторе, був я у ворожки, і вона сказала...
- Цікавий яку сказала дурницю.
- Щоб я пішов до вас на лікарську перевірку.

АКТУАЛЬНА ОПОВІСТКА

В одній американській газеті з'явилось оголошення:
»Якщо маєте фінансові труднощі, заходьте до нас.
Якщо не маєте, заходьте також і скажіть нам, що
ви робите, що тих трудноців не маєте.«

tp

- Цікава, яке оправдання видумав ти на сьогодні за своє спізнення?!

БЕРЕЗЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 16 П Памфіла. П. в. **Посту**
2 17 В Св. вмч. Теодора Тир.
3 18 С Св. Лева і Флявіяна
4 19 Ч Св. ап. Архипа
5 20 П преп. Корнилія
6 21 С преп. Тимотея

Для
пригадки:

- 7 22 Н 1. В. **Посту. Афанасія**
8 23 П Свящмч. Полікарпа
9 24 В 1 і 2 найд. гол Ів. Хр
10 25 С Св. Тарасія
11 26 Ч Преп. Порфірія
12 27 П преп. Прокопія
13 28 С преп. Василія іспов.

- 14 1 Н 2. В. **Посту. Євдокії**
15 2 П. Преп. Сави
16 3 В Св. мч. Євтропія
17 4 С Преп. Герасима
18 5 Ч Св. мч. Конона
19 6 П Св. 42 мч. Аморейськ.
20 7 С преп. Євгенія

- 21 8 Н 3. **Посту. Теофілакта**
22 9 П Св. 40 мучеників
23 10 В Кондрата та ін. муч.
24 11 С Св. Софонія
25 12 Ч Преп. Теофана
26 13 П пер. мощ. св. Никифа.
27 14 С преп. Венедикта

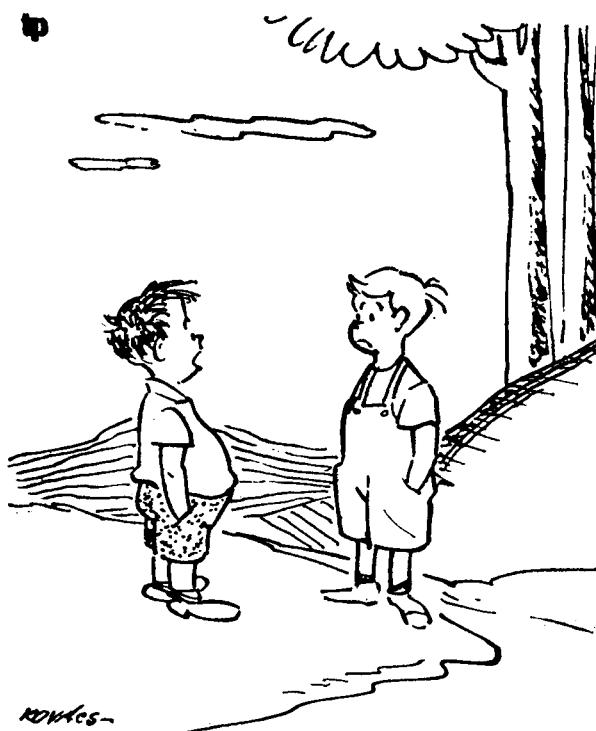
- 28 15 Н 4. В. **Посту мч. Агапія**
29 16 П св., мч. Савина
30 17 В преп. Олексія чол. Б.
31 18 С св. Кирила арх. Єрус.

ЗНАЄ СВОЇХ...

Після приходу червоної армії в 1944 році до Стрия, «бойці» пограбували на передмісті »Лани« чимало хат. Одна господиня з такої пограбованої хати, набравшись відваги, біктий, плачуши, на найближчу команду та заявляє свою скаргу.

Вислухавши, командир каже:

- Все забрали, чи дещо залишили?
 - Та як сказати, та дещо залишили.
 - Ну, як так, то це не були мої солдати.
-

— Для нас постає страшна проблема: найперше вчать нас говорити, а потім нам забороняють говорити...

ІСВІТЕНЬ

А
НВ. СТ. Н українські свята:
СТ. СТ. І

- 1 19 Ч св. мчн. Дарії і Хриз.
2 20 П Отців убитих у Сави
3 21 С Св. Якова Ісповід.

- 4 22 Н 5 В. Посту, пр. Вас.
5 23 П пр. Никона і мч. Лідії
6 24 В Преп. Захарія
7 25 С БЛ. ПР. БОГОРОД.
8 26 Ч Соб. Архан. Гавриїла
9 27 П Св. Матрони Солунсь.
10 28 С Преп. Іларіона

- 11 29 Н Вербна. Преп. Марка
12 30 П преп. Івана Лісте.
13 31 В Преп. Іпатія
14 1 С Пр. Марії Єгиптянки
15 2 Ч ВЕЛИКИЙ преп. Тита
16 3 П ВЕЛИКА, Никити ісп.
17 4 С ВЕЛИКА. пр. Йосифа

- 18 5 Н ВОСК ХР. Великденъ
19 6 П Світлий. Методія
20 7 В Світлий. св. Георгія
21 8 С св. Іродіона апост.
22 9 Ч Св. мч. Євпсіхія
23 10 П Св. мч. Терентія
24 11 С Свіцмч. Антипи

- 25 12 Н Томина. Афанасії Ег.
26 13 П Свмч. Артемона
27 14 В Св. Мартина
28 15 С ап. Аристарха
29 16 Ч свв. Агапія і Ірини
30 17 П преп. Симеона

Для
пригадки:

9 Вел. П'ята.
11 Великденъ

ОБМАННИК

БАТЬКО: — Що? Ти хочеш вийти за нього заміж? Та він сидів п'ятнадцять місяців у тюрмі за те, що побив свою першу жінку.

ДОЧКА: — От обманник! А мені казав, що сидів лише три місяці.

ВСЕ МОЖЛИВЕ...

— Пане, ви що, уважаєте мене за останнього ідіота?

— В ніякому випадку, пане добродію, але я можу й помилитися.

— Що ви наробили?! Я ж казала вам, що ні одної краплі цього лікарства не можете вилляти!

ТРАВЕНЬ

и
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. і

1 18 С Св. мч. Віктора

Д ж
пригадки:

2 19 Н Миронос., преп. Івана

3 20 П Теодора страт

4 21 В Свящмч. Януарія

5 22 С Преп. Віталія

6 23 Ч Св. влкмч. ЮРІЯ Пер.

7 24 П преп. Сави Печерськ.

8 25 С св. євангл. Марка

9 26 Н Розслабл. свщн Вас.

10 27 П Свщмч. Симеона

11 28 В свв. Ясона і Сосипат.

12 29 С Св. 9 мч. у Кизиції

13 30 Ч Св. ап Якова

14 1 П св. прор. Єремії

15 2 С свв. бл. Бориса і Гліба

16 3 Н Самарянки, Теод Печ

17 4 П Св. мц. Пелагії

18 5 В Св. мц. Ірини

19 6 С Преп. Йова многостр.

20 7 Ч Явл. Ч. Хр. в Єрус.

21 8 П Св. ап. Іоана Богосл.

22 9 С пер. мощ. св. Мик. Ч.

23 10 Н Сліп., ап. Симона Зил

24 11 П Свв. Кирила і Метод.

25 12 В преп. Епіфанія

26 13 С Св. мц. Глікераїї

27 14 Ч ВОЗН. ГОСП. Ісидора

28 15 П преп. Паҳомія Вел.

29 16 С Преп. Теодора Осв.

30 17 Н Св. Отців, ап. Андр.

31 18 П св. мч. Теодота

30 Зел. Свята

»РАЙСЬКЕ« ЖИТТЯ...

У вихідний день зібралися шахтарі в одному селищі в Донбасі на вечерю. Хто єсть пісний хліб з часником, хто чай п'є. Один з них каже:

- Ех, наші дома молочко попивають!
 - А що, у твого батька корова є? — питає другий.
 - Та ні, але думають купувати.
 - То, мабуть, у вас багато грошей?
 - Та ні, щойно думають якось зібрати.
 - А звідкіля ж стільки їх візьмуть?
 - Оце послали мене на заробітки, та, мабуть, чорта лисого тут заробиш.
-

tp

Коли лікар має непевне серце...

ЧЕРВЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. і

- 1 19 В Свіщмч. Патрикія
2 20 С Св. мч. Талалея
3 21 Ч свв. Конст. і Олени
4 22 П мчн. Василіска
5 23 С преп. Михаїла істов.

Д и я
п р и г а д к и :

- 6 24 Н ЗЕЛ. СВЯТА пр. Сим
7 25 П Зісл. Св. Духа. З найд
8 26 В Св. ап. Карпа
9 27 С свіщмч. Терапонта
10 28 Ч Преп. Никити
11 29 П Преп.мц. Теодосії
12 30 С преп. Ісаакія

- 13 31 Н 1 по П'ятид.. Єрмія
14 1 П Свв. Юстина і Х. Петр.
15 2 В Св. Никифора
16 3 С Св.мч. Лукиліяна
17 4 Ч Св. Митрофана
18 5 П свіщнмч. Доротея
19 6 С Преп. Вісаріона

- 20 7 Н 2 по П., свщн. Теод.
21 8 П св. мчн. Єфрема
22 9 В Св. Кирила
23 10 С Свіщмч. Тимофія
24 11 Ч Свв. ап. Варт. і Варн.
25 12 П Преп. Онуфрія Вел.
26 13 С св. мчн. Акилини

- 27 14 Н 3 по П., прор. Єліс.
28 15 П прор. Амеса
29 16 В Преп. Тихона
30 17 С Св. мч. Мануїла

10 Боже Тіло
29 Петра і Павла

В СУДІ

Суддя: — Скажу вам одверто, що тільки алькоголь є основною причиною вінчого злочину.

Підсудний: — Я ж вам уже казав, пане суддя, що я зовсім не винний!

**

ДОБРА ПОРАДА

— Пане докторе, що робити, щоб хоч трохи підлікувати нерви у моого чоловіка?

— Мусите обое виїхати!

— Куди?

— У протилежні боки.

— Голь, що ти його дав головкою, був феноменальний!

ЛІТНЬ

нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

- 1 18 Ч Преп. Леонтія
2 19 П Св. ап. Юди Тадея
3 20 С Свщмч. Методія

Да з
пригадки:

- 4 21 Н 4. по П. Св. Юліяна
5 22 П св. мчн. Єасевія
6 23 В Св. мц. Агрипіни
7 24 С РІЗДВО ІВ. ХРЕСТ.
8 25 Ч Преп. мц. Февронії
9 26 П Преп. Давида
10 27 С Св. Іоанни Миронос.

- 11 28 Н 5. по П. Кін. Петрівки
12 29 П Свв. Ап. Петра і Павла
13 30 В Собор 12 апостолів
14 1 С Св. Косми і Дам'яна
15 2 Ч Полож. ризи Б. Мат.
16 3 П преп. Анатолія і Як.
17 4 С св. Андрія Критського

- 18 5 Н 6. по П. пр. Атанасія
19 6 П прор. Сісоя
20 7 В Преп. Євфросінії
21 8 С Св. вмч. Прокопія
22 9 Ч св. мчн. Панкратія
23 10 П Пр. Антонія Печер.
24 11 С блаж. Ольги ін. Укр.

- 25 12 Н 7. по П. св. Ілярія
26 13 П Соб. св. арх. Гавриїла
27 14 В св. ап. Акили
28 15 С кн. Володимира Вел.
29 16 Ч свщмч. Атиногена
30 17 П Сввмч. Марини
31 18 С Св. мч. Еміліяна

»ПАРТАЙМАН«

Секретар райпарткому приїхав з містечка у Львів.
Зайшов до голяра причепуритись. Той голить і каже:

- Ну, і шия у вас, товаришу!..
- Бо їм сало! — гордо відрубав партієць.
- Про мене й чорта лисого їжте, але будь ласка,
частіше мийте шию!

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

- Чому розводишся зі своєю третьою жінкою?
- Бо знайшов четверту!

Коли двоє моряків любиться в одній і тій самій дівчині.

СЕРПЕНЬ

І
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 Н 8. по П. Пр. Мокрини
2 20 П пророка Іллії
3 21 В преп. Симеона
4 22 С св. Марії Магдалини
5 23 Ч Св. мч. Трохима
6 24 П Свв. мч. Бориса і Гліба
7 25 С Успіння преп. Анни

Дж.
пригадки:

- 8 26 Н 9. по П. Параскеви
9 27 П Св. мч. Пантелеймона
10 28 В Св. ап. Ніканора
11 29 С св. мчн. Калиника
12 30 Ч св. ап. Сили і Андр.
13 31 П преп. Євлокима
14 1 С Смч. Маковеїв Спасів

- 15 2 Н 10. по П. смч. Стефана
16 3 П преп. Ісаакія
17 4 В Св. 7 молодців з Еф.
18 5 С мчн. Євсигнія
19 6 Ч ПРЕОБР. ГОСПОД.
20 7 П преп. Дометія
21 8 С св. ісп. Еміліяна

- 22 9 Н 11 по П., ап. Матвія
23 10 П св. мч. Лаврентія
24 11 В св. мчн. Євпла
25 12 С Св. мч. Фотія
26 13 Ч свв. Тихона, Максим.
27 14 П пер. мощ. Теод. Печ.
28 15 С УСП. ПР. БОГОРОД.

- 29 16 Н 16 по П., нер. Обр. Б.
30 17 П мчн. Мирона
31 18 В Свв. Флора і Лавра

15. Успення ПРс. Бог.

С ПІ ВА КИ ...

- Ми як заспівали в Гриця на весіллі, то так голосно, що й оркестри не було чути.
- А це ше нічого! Ми як заспівали в Івана на хрестинах, то аж телевізор тріснув!

ЗАРАДНА ГОСПОДИНЯ

- Моя служниця постійно викрадає цукор і носить до свого дому, — каже сусідка до сусідки.
- А моя ніколи такого не робить.
- От гарно, маєш чесну прислугу.
- Ні, ми вживаємо сахарину.

— Помилка! Це не дівчина.

ВЕРЕСЕНЬ

А
нв. ст. н українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 С св. мчн. Андрея Стр.
2 20 Ч Прор. Самуїла
3 21 П св. мчн. Васси і ап. Т.
4 22 С св. мчн. Агатоніка
- 5 23 Н 13 по П. Св. Іринея**
6 24 П Свящмч. Євтіхія
7 25 В Св. ап. Тита
8 26 С св. Адріяна і Наталії
9 27 Ч Преп. Пімена
10 28 П Преп. Августина
11 29 С Усікн. Голови Ів. Хр.
- 12 30 Н 14 по П., пр. Олексн.**
13 31 П пол. пояса Пресв. Бог.
14 1 В Пр. Симеона Стовп.
15 2 С св. мчн. Маманта
16 3 Ч мч. Антима і Вас.
17 4 П свящнмч. Вавили
18 5 С преп. Захарії і Єліс.
- 19 6 Н 15 по П. Чудо арх. М.
20 7 П преп. Созоцта
21 8 В РІДЗВО ПР. БОГОР.
22 9 С преп. Якима і Анни
23 10 Ч Св. мц. Мінодори
24 11 П Пр. Сергія і Теодори
25 12 С Свяшнмч. Автонома
- 26 13 Н 16 по П. Корнилія**
27 14 П Воздв. Ч. ХРЕСТА
28 15 В Св. вмч. Никити
29 16 С св. мчн. Євфимія
30 17 Ч Вір., Над., Люб., Соф.

Д да
п р и г а д к и :

ВИДОВИЩЕ

Один наш українець мав фарму, а на фармі бджоли. Якось несподівано бджоли його покусали. Діти, що бавились недалеко, питают:

— Татку, болить дуже?

— Ох, болить і пече, — стогне батько.

— То скоро перестане, — потішає старший син, і додає: — Але коли, тату, вас кусали бджоли, то ви так вигиналися, що ми ні в »бугі-бугі« так не потрапимо.

Військова дисципліна.

ЖКОВТЕНЬ

и
нв. ст. и українські свята:
ст. ст. 1

1 18 Н Свв. Аріядни й Ірини
2 19 С Св. мч. Трофима

Дж
пригадки:

3 20 Н 17 по П., свящн. Евст.
4 21 П св. мчн. Кондрата
5 22 В Св. прор. Йони
6 23 С Зачаття св. Йоана Хр.
7 24 Ч Св. мц. Теклі
8 25 П Преп. Євфrozінії
9 26 С св. ап. Івана Богослв.

10 27 Н 18 по П., мч. Калістр.
11 28 П Преп. Харитона
12 29 В Преп. Кирика
13 30 С свіщмч. Григорія
14 1 Ч ПОКРОВ ПР. БОГОР.
15 2 П Свщмч. Кипріяна
16 3 С Преп. Діонісія

17 4 Н 19 по П., св. Єротея
18 5 П преп. Харитини
19 6 В св. ап. Томи
20 7 С Преп. Сергія і Вакха
21 8 Ч Преп. Пелагії
22 9 П Св. ап. Якова
23 10 С преп. Євлампія

24 11 Н 20 по П., Пилипа
25 12 П Св. мц. Домініки
26 13 В Св. мч. Карпа
27 14 С преп. Паракевії
28 15 Ч св. мчн. Євтимія
29 16 П св. мчн. Лонгіна
30 17 С Св. прор. Осії

31 18 Н 21. по П. ап. Св. Луки

ПОЯСНИЛА

— Катрусю, снилося мені, що я вас цілував. Що це має означати?

— Хіба те, що ви, коли спите, набагато відважніші.

• • •

«СОЦРЕАЛІЗМ...»

— І чого ти вчора був такий п'яний?

— Закусувати не було чим.

— А що, грошей на закуску не вистачило?

— Та ні, зуби повибивали...

— Пане лейтенант, він страйкує за те, щоб бути на фронті всього сорок годин в тижні.

Листопад

нв. ст. и українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 П Св. прор. Йоїла
2 20 В Св. влмч. Артемія
3 21 С Преп. Іларіона Вел.
4 22 Ч Св. мч. Захарія
5 23 П Св. ап. Якова
6 24 С мчн. Арети

Дж
пригадки:

- 7 25 Н 22 по П., мч. Маркіян
8 26 П Св. вмч. ДИМИТ. С.
9 27 В Пр. Нестора Літоп.
10 28 С влкмчн. Параскевії
11 29 Ч Св. мч. Анастасії Рим.
12 30 П Св. Зиновія і Зиновії
13 31 С Пр. Нікодима й Анат.

- 14 1 Н 23 по П., Космія і Дам
15 2 П Св. мч. Акиндина
16 3 В мчн. Акепсина
17 4 С Преп. Іоанікія
18 5 Ч Св. мч. Галактіона
19 6 П Пр. Луки й Варлаама
20 7 С Преп. Лазаря

- 21 8 Н 24. по П С Арх. МИХ.
22 9 П преп. Матрони
23 10 В Св. мч. Ореста
24 11 С Св. мч. Мини і Віктора
25 12 Ч свящнмч. Йосафата
26 13 П Св. Іоана Золотуст.
27 14 С Св. ап. Пилипа

- 28 15 Н 25. по П. Поч Пилип.
29 16 П Св. ап. Матвія
30 17 В преп. Григ. і Максима

1. Всіх Святих

»ВСЕ БУДЬОТ...«

На одному мітингу в Снятині каже промовець:

— Товариш! Коли вже житимемо в повному комунізмі, робочий день триватиме всього дві години.

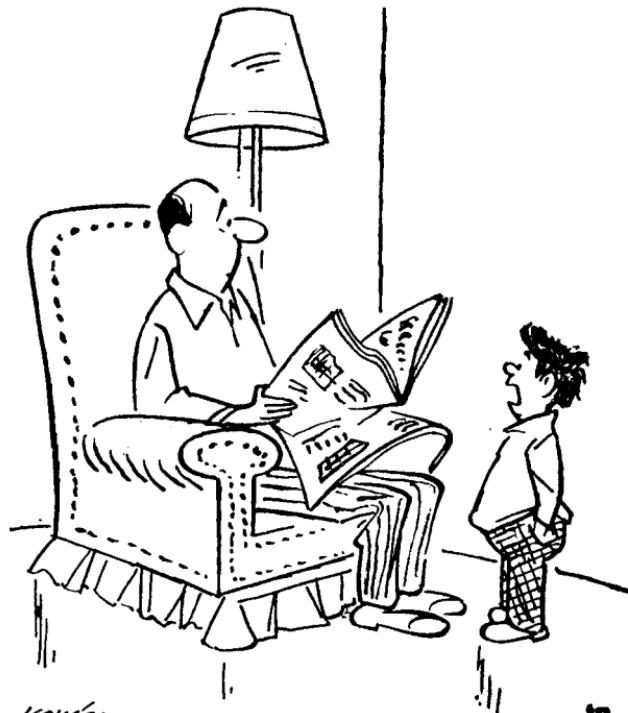
— А в мене є до вас запитання, — хтось перебив.

— Прошу, кажіть.

— Чи буде тоді також перерва на обід?

ДОБРА ДРУЖИНА...

— Бачу, чоловіче, що ти сьогодні дуже змучений. Краще не йти на фабрику, от внесеш воду з пивниці, що найшла з недавньої повені, скопаеш грядки на квіти та в цей спосіб трохи відпочинеш.

— На що мені доляра? Чи ти ніколи не чув про допомогу для економічно відсталих?

ГРУДЕНЬ

нв. ст. и українські свята:
ст. ст. 1

- 1 18 С Св. Романа і Платона
2 19 Ч Преп. Варлаама
3 20 П Пр. Григорія Декап.
4 21 С ВВ. в ХРАМ П. БОГ.
- 5 22 Н 26 по П., ап Філімон
6 23 П Св. Митрофана
7 24 В Св. вмц. Катерини
8 25 С свящнмч. Клиmenta
9 26 Ч преп. Алилія стовп.
10 27 П св. мч. Якова Перськ.
11 28 С Св. прмч. Стефана Н.
- 12 29 Н 27 по П., мч. Парам.
13 30 П св. ап. Андрій Первz.
14 1 В Св. прор. Наума
15 2 С Св. прор. Авакума
16 3 Ч Св. прор. Софонії
17 4 П Св. влмц. Варвари
18 5 С Преп. Сави Освящ.
- 19 6 Н 28. П. МИКОЛАЯ Ч.
20 7 П Св. Амвросія
21 8 В Преп. Поталія
22 9 С ЗАЧАТТЯ ПР. БОГР.
23 10 Ч мчн. Мини
24 11 П Пр. Данила Стовпн.
25 12 С Св. Спиридона
- 26 13 Н 29 по П., Праотців
27 14 П св. мчен. Тирса
28 15 В Св. мч. Єлизверія
29 16 С св. прор. Аггея
30 17 Ч Св. прор. Даниїла
31 18 П св. Севастіяна

Для
пригадки:

8. Неп. Зач. ПРДМ
25 Різдво Христове

ШКОДА ІХАТИ

Панство Глаголенки їдуть на весілля. З Детройту до Чікаго. Тільки виїхали поза Детройт на шлях, і пані Глаголенко каже до чоловіка:

— Ти мені на весіллі поводись коректно: не пий, не заглядай за чужими жінками, не заводи політики...

Чоловік поглянув на подругу й каже:

— Як так, жінко, то на авто і їдь сама, а я вернусь назад до фабрики на роботу.

— Гм... А це якої держави прапор?

ВЕДМЕЖО - ВОЛЯЧА КОЕКЗИСТЕНЦІЯ

Заплянував вічний спокій ідилічний
З ведмедем червоним віл демократичний.
Бо думав він просто по своїй природі,
Жити з ним гармонійно у дружбі і згоді.

Та не врахував віл тут одного факту
Що ведмідь ніколи не дотримав пакту.
Від ведмедя можна сподіватись миру
Лиш тоді як з нього здіймуть шубу-шкіру.

У вола, відомо, голова воляча:
Не надто кмітлива, ще й короткозряча,
То ж не врахувала ведмедя природи,
Що завдасть дружба з ним стільки лиха, шкоди.

І ось почалося співжиття реально
Цілком невесело і не ідеально:
Почались конфлікти, клопіт, пересправи
Між волом добрячим й ведмедем лукавим.

Ведмедище сірий в усмішці нещирій
До вола підступно почав зуби шкірить;
Там його ускубне, тут дряпне, облупить,
Настрашить корову, телятко поцупить

Обізве публічно безсоромно-гидко.
Або оциганить блискавично-швидко,
Ще й пляни бандитські снує безустанку.
Як вола схопити цупко за гортанку.

У вола добрячий характер волячий:
До бою він зроду не дуже гарячий,
В найкращім випадку на ведмежі рухи
Реагує мляво, мов відгоня мухи...

Провчити Бурмила у нього є змога:
Кріпкий хребет в нього. сильні рострі роги,
Може йому дати відсіч як належить
І випустити миттю бебехи ведмежі.

Хвилина аж просить, щоб віл рикнув: — Досить!
Бо ж до часу збанок в собі воду носить —
В критичну хвилину обірветься вухо.
Сй, не обійшлося б ведмедеві сухо...

Та коли віл буде ліниво й несміло
Себе боронити — виграє Бурмило.
Перерве гортанку, кости поторощить,
І з вола живого зробить мертві моші.

Панько Незабудъко

РЕЧІ ЦІКАВІ І НЕЦІКАВІ

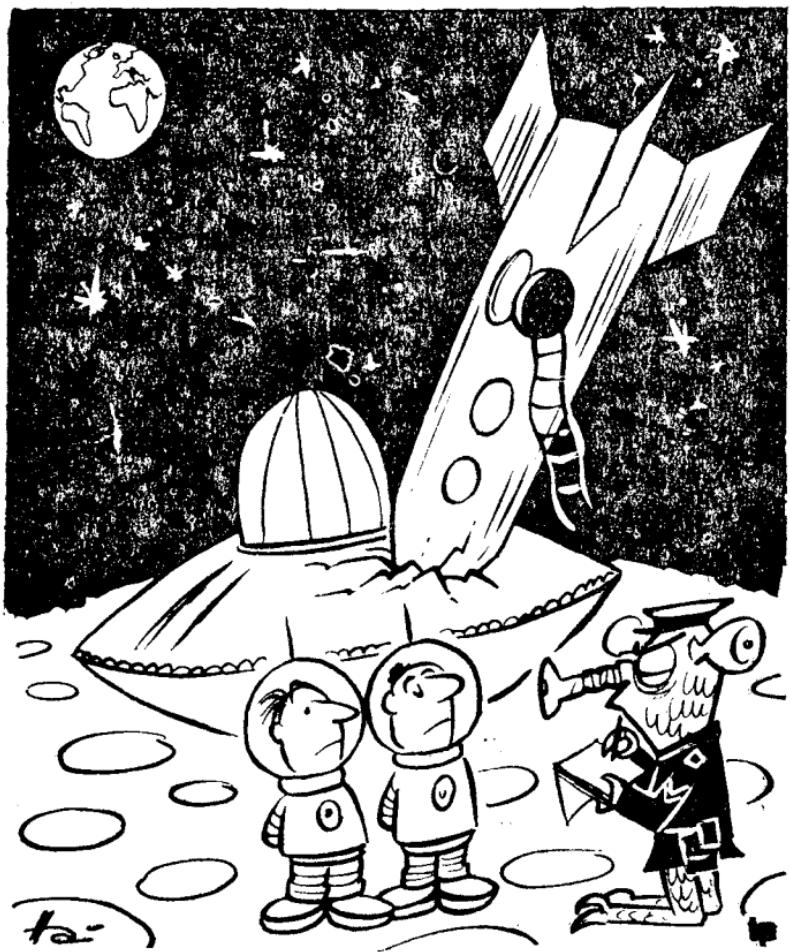
●● Прем'єра опери »Аїда« відбулась в 1871-ому році з нагоди відкриття Суезького каналу. Ізмаїл паша заплатив за цю оперу авторові, Верді, 200.000 золотих франків.

●● Повне ім'я та прізвище відомого еспанського маляра Пікассо, що проживає тепер у Франції, втікши туди після перемоги ген. Франка над червоними, таке: Пабло Діего Хосе Франціско де Павля Хуан Непомукано Крістіан де ля Сантісіма Тринітад Руїз і Пікасо.

●● Польські королі: Болеслав Хорсбrij, Казимир Відновитель, Болеслав Смілий, Мешко I Старий, Казимир Справедливий, Лешко, Генрих Побожний, Лешко-Чорний і Ягайло були одружені з українськими князівними

●● Щоб краще вивчити морську струю Гольфштром, американські вчені задумують зафарбувати його на червоний кольор. Зафарбована вода має вказати точний біг Гольфштрому.

●● За 200 років сучасної історії Півн. Америки було офіційно затверджено 27 видів прапору ЗСА, задержуючи завжди форму ліній і звізд.

— Ви собі не думайте, що тут можете робити
такі аварії як на землі!

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ
ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ

1. Щадничі вклади без права виписування чеків

6 $\frac{1}{2}$ %

2. Термінові вклади (більші суми) на 2 і більше років

7 $\frac{3}{4}$ %

3. Студійні і пенсійні вклади на 7%

- Приймаємо особисто й поштою ощадності та проводимо чекові обороти;
- Уділяємо мортгеджові та особисті позички на догідні сплати;
- Видаємо »моні ордери« і »травел чеки« Амерікен Експрес.

”БУДУЧНІСТЬ“

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

140 Bathurst St., Toronto 2B.

Тел. 366—9863 або 366—4547

83 - 85 CHRISTIE ST. — TEL. 533—0244

FABRICA DE MUEBLES DE CAÑA Y MADERA

DE

BORYS WITOSZYN SKYJ

JUEGOS y MUEBLES de MIMBRE y CAÑA de la INDIA

ESPECIALIDAD en INSTALACIONES de BARES
y CONFITERIAS

PRECIOS POPULARES. CREDITOS.

Av. URIBURU 955 (Ruta 205)

MONTE GRANDE

Provincia BUENOS AIRES

ФАБРИКА ЖІНОЧОГО ВЗУТТЯ

ДМИТРА ДЕМЧУКА

виробляє якостеві та різнородні моделі дамського взуття
з найкращих місцевих та закордонних матеріалів

СОЛІДНЕ ВИКІНЧЕННЯ! ПРИСТУПНІ ЦІНИ!

FABRICA DE CALZADO FINO PARA SEÑORAS

c. Tarija 3759

T. E. 922-7719

Buenos Aires

НЕПОРОЗУМІННЯ З АМБУЛЯНСОМ

Мій приятель, Іван Іванович Нетудихата, розуміється, мав власне авто, при чому, не якесь дощотопне, чи вживане, але нове, модерне, останнього випуску. Виклав за нього, як він казав, п'ятдесят соток та ще й залишив у премію своє, ветеранське, з 1950-го року.

— Люблю швидку їзду! — казав Іван Іванович. — І сам не знаю, від чого б то? Вдома я жодного разу автом не проїхався, бо авта були тільки для районних партейних начальників. Іноді вони й голову нашого колгоспу пізвозили, але трошки, в межах села, щоб поглянути на посівну, чи збиральну кампанію. А взагалі, чимчикуй, голово, пішки, не забувай, з якого місця ноги ростуть. Нам же, рядовим колгоспникам, і не снилося, щоб ми вмостилися на м'якому сидженні й кудись там покотили. Ну, а тут, в Америці, вже не те. Тут нам наплювати на районних партейних начальників і на всю партію в цілому, працюємо, заробляємо й маємо, що хто хоче. От і купив я, оце бачите, машину. Чорт, не машина! Пре, як колишня розвінчана відьма в ступі на Лису гору, аби наддав газу. Та хіба ж наддаси? На кожному кроці бачиш: »спід ліміт 50 миль, спід ліміт 60 миль, а найбільше — 65«. І яка ж це їзда? Черепаші вправи! Натиснув я одного разу на 80, то догнав поліцай, витяг свою квитанційну книжечку й запропонував одразу 15 долярів, а як не погоджуєсь, то маю з'явитися в суд, де розглянуть мою справу по закону. Я сплатив. Не спречався, бо знаю, що закон — дішило, куди повернеш, туди й вийшло, і пришлють мені за мій роздум удвічі більше.

Часто я, пане-товаришу, мріяв: от коли б на дірзі не було жодної машини, та й сказали б мені: Іване Івановичу, паняй на всю потугу, ніхто тебе не за-

тримає й не оштрафує. Ех, і врізав би я на всі оті 120, що зазначені в »спідометрі«, вихорем би мчав... Дивився я заздрим оком на амбулянси й думав: от кому лафа! Як загуде, як заверещить, то всі машини присідають, наче циплята перед дощем, і нема тому амбулянсові спину. Червоне світло для нього не червоне, правила вуличного руху не правила, нічого не визнає той амбулянс. От коли б проїхатись... Та заїжді те хотіння заперечувала самокритика: мовляв, дурний ти, Іване! На амбулянсах возять лише хворих, а ти ж здоровий, як бик. Краще й не мрій!

А все оце мое вступне слово, так би мовити, до того, що удастоївся й я одного разу амбулянса, але знов же не через хворобу, а через чортівське втручання... Довелось мені піти до коршми. Ну, знаєте, я людина статечна, завжди знаю міру, не перебільшуї, а тут... перебільшив. Може, тому, що був злий на жінку, а може, осідлала мене надмірна скука за рідним краєм. Узяв я свого собачку-вівчура для компанії та й пішов. Собачка — на паску, за приписом нашого стейту, йде, помахує хвостиком, веселить себе й господаря. Зайшли ми в одну коршму, в другу, в третю... А як повертались назад лагідним серпневим вечором, осянім червоними проміннями сонця, дуже схотілось мені прилягти на моріжку. Моріжок — горбком, трава зелена, запашна, ще й з квітками конюшини, і нікого навколо нема. Ну, а як ліг, то ж, розуміється, й заснув. Сплю я отак, похрапую, а може, й не похрапував, а лежав тихо, коли спинився коло мене якийсь містер-гуманіст. Нахилився й питає: »гав ду ю ду? А я мовчу, навіть не муркнув у відповідь. »Погані справи! — подумав гуманіст. — Мабуть, померла людина... Склікав він консиліюм із сусідів, і почали вони дискутувати, чи я живий, чи мертвий. Одні казали: мертвий! Інші доводили, що цього не може бути, бо ж онде собачка сидить поруч і не виє. А собаки дуже чутливі на смерть. Завела б такої, що весь квартал би збігся. Ні, — каже гуманістичний містер, — не можна лишати людину в такому неозначеному стані на вулиці. Жива вона, а чи мертвa, не нам судити,

і наш обов'язок, як співгромадян, викликати амбулянса, й хай він розбирається.

Так і зробили. Викликали. Приїхав амбулянс, приїхала поліція в складі двох здоровенних хлопців. Нахилились наді мною і вже хотіли витягти ноші, щоб умостити мене туди й промчати через усе місто Та, на щастя, Бог приніс мою жінку. Подивилась вона на поліцій, на амбулянс, на мене і на нашого собачку, та й каже: — люди добрі, а йдіть ви під усі можливі й неможливі вітри Мій чоловік абсолютно не мертвий, а лише здорово п'яний. Чи я його не знаю? Словом, забрав мене не амбулянс, а жінка — додому. Дорогою дала непомітно кілька штурханів, але не в тему справа. Десь за пару тижнів, а може, й раніше прийшов мені рахунок на 27 доларів, 50 центів нібито за використаний мною амбулянс. Почухав я голову й заплатив. За те, що не їздив. Від того часу вже ніколи я не спиняюсь біля зеленого моріжка й кажу своєму собачці: »Веди, Будьонний, нас вперед, вперед... Проте, моого собачку звуть не »Будьонний«, а »Брежнєв«.

ЗУСТРІЛСЯ...

Нід річкою сидить рибалка, Якийсь прохожий питав:

— Клює?

— Ще й як! — відповів рибалка. — Повірите, вчера я злапав в тому місці сорок штук.

— А ви знаєте, хто я?

— Ні, — відповів рибалка.

— Я місцевий суддя, до того ж власник цього маєтку, через який протікає річка.

— А ви знаєте хто я? — зчерги запитав рибалка.

— Ні, не знаю.

— Я найбільший брехун у цілому Онтаріо.

ВЕЛИКА ВТРАТА

Під час боїв з УПА донесли генералові Москаленкові, що висланий в розвідку відділ спецчастин потрапив у засідку й загинув. Розлючений генерал гукнув:

— От шкода тих годинників, що їх мали бійці!

— Чому ти кажеш, що Стефко
жениться зі мною для грошей?

— Ну, бо врешті-решт якусь при-
чину мусить мати!

О С Т А Н Н I В I С T I

Телевізор, фактичний голова родини,
Вечір розподілив на години:
Вісті о шостій. гра в подружжя — о сьомій.
Тоді півгодини — задзвонити знайомій
(Живе далеченько, хоч і в нашім місті)
Сплитати:
Чи чула останні вісті?
Оч учора убивця ходив по Бостоні,
Убив чотирьох і склався на балконі,
Й на прощання махнувши правицею,
Утік,
обдувивши поліцію.
— А що ще нового?
— Я вже забула...
Що чула я, те і ти вже чула.
Те саме у нас джерело —.
Екрана сріблясте скло.
Щось про астронавтів та про ракети,
Та про якісь страйки і якісь пікети...
Це не важливо тепер:
Нікого поки не вбили,
і здається ніхто не вмер.
Ну, буду кінчати інтермедію,
Бо показують вже комедію:
Сузі і друзі
Пікнікують у лузі.
А під час реклами, для перерви,
Подрочу трохи нерви —
Поможу Юркові, бо він ледачий,
Робити на завтра задачі.
Трохи шкода, бо й реклама цікава,

Особливо та,

де міс Олсон і қава...

Я теж купую ту каву,

І смакує вона на славу!

Слухавку повісила;

Юркові провірила числа —

Ну що ж, прогресує хлопчина;

Без помилок задач половини!

На канапу сіла,

Цукерку з'їла.

Комедія на екрані —

Від сміху аж смішно;

Актори всі п'яні

І грають, нікудишно.

А тут ще напис — блим!

»ЦЛУ СІМ'Ю ЗАБИВ

БАТЬКО — ВІЙНИ ВЕТЕРАН.

ПОДРОБИЦІ І ТРУПИ ДІТЕЙ.

ПОБАЧИТЕ ПІД ЧАС ОСТАННІХ ВІСТЕЙ.«

От і десята година —

Останні вісті.

Цікава випала дінина

В нашім славетнім місті:

Над озером знову розбився літак;

Було аж п'ять хуліганських атак —

Трьох обікрали, а двох лих набили;

За наркотики трьох у тюрму посадили.

Згоріло сім хат в пожежі,

І маньяк один стрибнув із вежі.

Оце діла на світі!

Скрізь поранені, втоплені, вбиті.

Ну, а от ми в своїй теплій хатці?

Сидимо, як капуста на грядці,

Проживаємо дні і роки...

Доки?! ..

Повні газети, повні екранів...

Вбивство, насильство і рани...

Це теж реклами!

Хто ці розмірює пляни?
Хто ці складає програми?
Важить отрути на грами?
Може хіба
від таких новин
Бути нормальним
хтось хоч один?!

9. вересня 1969.

— Що?! Ти знову був на Землі, що повертаєшся п'яний!

АМЕРИКАНСЬКА ТЕХНІКА

(На підставі інтерв'ю з американським туристом).

Одна американська родина (чоловік, жінка і дитина) поїхала до ССР, як туристи. А що були багаті, взяли зі собою і авто. Не знаючи життєвих умовин в ССР, вони думали, що там є так як в Америці. Будучи в Ленінграді, закупили бензину та й поїхали за місто.

Ідуть вони, ідуть, заїхали в якісь пустирі, і не оглянулись, як у моторі забракло бензини. Гадали, що в СРСР так як в Америці, де на кожній милі хоч зо дві бензинові станції. Отож, авто стало посеред дороги, і ані руш... Стоять вони так годину, дві, аж зирк — іде якийсь советський громадянин. Затримали його, і трохи ламаною московською мовою, а трохи на мірах, розказали йому, що їм трапилося. Той чоловік розказав їм, що на тому ж шляхові, менш-більш три кілометри віддалі, є бензинова станція. Але як до неї дістатись? Рада в раду, і жінка каже до чоловіка:

— Ти, Джані, сиди тут і пильний «карук» і дитину, а я піду до твої станції та принесу хоч кварту бензину, щоб можна було потім доїхати до твої ж станції.

— Добре, але як принесеш бензину, як не маємо жодної пляшки?

Дійсно, виникла проблема. Але від чого жіноча винахідливість? Жінка подумала й каже:

— Єдина рада — треба взяти горщик, на який сідає «на трон» наш Джон.

Взяла горщик і пішла. Десь за годину вернулась назад. Чоловік отворив закрутку, і взявши від жінки горщик, почав поволі наливати в мотор бензину.

Коли так наливав, надіїхало автом двоє москалів. Затримались і дивляться, що то американець робить. Похвілі здивовано каже один до другого:

— Вот, сматрі, Ваня! Ну й техніка в етих американцев! Уже сконструїувалі машину, що на моч ідьот!

П. Н—ко

З О Л О Т І Д У М К И

Мій спільник був сумний, як замкнена уночі корінна.

Він взяє так міцно ініціативу в свої руки, що задушив її.

БЕЗ РЕГЛЯМЕНТУ

Та хіба ви, люди добрі, досі не чули, як я виступала на зборах?.. Не чули? Дивно... Та весь санаторій про це говорить!.. Тоді послухайте. Хоч і ніколи, а розкажу.

Було це діло так. Якось оголосили про загальні збори, на яких мав звітувати сам Аркадій Аркадійович. Це — директор наш...

А я, призналася, не дуже долюблюю зборів. Ще жіночі — туди й сюди... А коли чоловіки збираються — хай Бог милує!.. Підеш прибирати, а там... Підліга — в недокурках. А повітря таке, ніби окороки коптили.

Ми з Устєю — це моя подруга — так наловчились, що навіть угадуємо, кому як сиділося на зборах. Ото дивимось: коли біля стільця штук двадцять недокурків і розтоптана коробка від цигарок, — значить, робили бідоласі припарки...

Так ото про збори...

Якось надвечір шурували ми з Устєю підлогу в шостому корпусі. Аж заходить сам директор.

Ви не бачили його?.. Ще молодий: років за сорок. Красивий. Одна тільки порч — живіт. Ану такий здоровенний живіт, ніби хто чоловікові гарбуза приладнав. Ій-богу! Навіть зігнутися не міг, щоб зашнурувати черевики.

Так ото підійшов він до нас. Усміхнувся. Поздоровився, навіть руки потис... Ми аж здивувалися: ніколи ще цього не було!.. І каже:

— А ви чули, дівчата, що завтра відкриті партійні збори?

— Чули, — відповідаємо.

— Так от, — каже, — вам, як країним прибрахницям, доведеться виступити.

Глянула я на Устю, вона — на мене... Мовчимо,

тільки очима кліпаємо. А директор так люб'язно:

— Розповісте про наші успіхи і досягнення. Ви ж знаєте, як я піклуюсь про всіх, як вас шаную... Згадаєте і про недоліки. Адже чули, що критика знизу — дуже важлива річ...

А я йому:

— Аркадію Аркадійовичу... Та я за своїх шістдесят років ні разу з критикою не виступала... Бувало, — кажу, — виступиш, вилаеш кого слід — і все... А це — критикувати, та ще й на партійних зборах... Зб'юся, — кажу, і нічого не вийде...

— А тут Устя:

— Аркадію Аркадійовичу, а кого ж нам критикувати?

— Можете по санітарках, по прибиральніцях проіхатись, — каже директор. — Ударте й мене за те, що й досі не збудував нового корпусу. А це, як знаєте, не від мене залежить... Зачепіть і відпочиваючих, які погано себе поводять... Не забудьте і самокритикуватися... От, приміром, ви, — і ткнув пальцем на мене, — розкажете зборам, як розбили графин. — А ви, — показав на Устю, — як поламали у швабрі держака. Пам'ятаєте?

— Звісно, —тихо відповідаємо.

— А щоб не збилися, — продовжує директор, — і не розтягували, я вам написав промови... На зборах буде дуже суворий реглямент!

Дістав з білих штанів два папірці: один жовтий, а другий синій. Дав нам і пішов.

Сяк-так прочитали ми написане. От Устя й питаває:

— Ганно, а що воно за реглямент буде на зборах?

— Не інакше, — кажу, — як хтось із області або й самого Києва прибуде.

Бачу: в Усті затремтіли руки... І полетіла її промова прямо в відро з водою.

Другого дня по обіді, пішли ми з Устєю на збори.

У клубі — повнісінько... Правда, нас пропустили аж наперед. Місця дали. Дивимося: за столом аж семеро... Директор, заступник, парторг, лікарі і двоє неznайомих. Один ще зовсім молоденький... А другий — з вусами й борідкою... Устя й шепче мені:

— Ганно, а котрий же з них буде Реглямент?..

— Мабуть, — кажу, — той, що з борідкою... .

Надають нашому директорові слово. Підвівся гін. Поклав перед собою купу паперів, відкашлявся і почав читати.

Почита-почита! нап'ється води — знову.. Дуже довго читав..

А коли випив один графин води, почав — про князів і графів. Розповів як вони колись, ще до революції, розкошували над морем, де наш санаторій..

Ви вірите, так довго та гарно читав, що ми з Устєю незчулися, як і задрімали. Прокинулися аж тоді, коли почав дорікати нам за графин і держаки.

Аж ось той, що з борідкою, і каже:

— Товаришу директор, годі вже про санітарок та прибиральниць. Ви про свої недоліки розкажіть!

Аркадій Аркадійович утерся хусточкою, напився води вже з другого графина і мовить:

— Всі ці недоліки, безперечно, є і моїми недоліками... Я сподіваюся, що наші працівники виступлять і доповнять мене! — І сів за стіл.

Голова запитав: у кого є запитання? Мовчать... Запитав вдруге — мовчать.. Втретє — мовчать.. Запитав: хто хоче слово сказати? Теж мовчать...

Аж тут директор щось голові шепнув. А той зразу:

— Слово має країца прибиральниця санаторію Ганна Архіпівна Книш!

— Господи, ніби мене хто жаром обсипав. Аж загремтіла вся.. Ледве підвелася!.. А директор:

— Ганно Архіпівно, до столу, до столу йдіть! Шоб усім було чути!..

Підійшла я до самого столу... Якраз отак силить Аркадій Аркадійович, а отак — я стою.

Глянула на людей і аж тоді згадала про свій папірець. Лап сюди — нема.. Лап туди — нема. Боже мій!.. Аж у піт мене кинуло. Невже загубила? Шо тут робити?.. А директор мені шепче:

— Шо ви — промову загубили?

— Загубила, — кажу, — загубила...

А той, що з борідкою, почув і каже:

— Говоріть, Ганно Архипівно, так, як самі заєте!..
Відлягло в мене трохи від серця, і почала:

— Правильно. — говорю я, — скаржився наш директор, що йому керувати важкенько... Та ще й з таким янгольським характером... Він же навіть на плювання їде не »Победою«, як інші, а трясеться в автобусі... В тому, що відночиваючих возимо на станцію і зі станції... А яке, — кажу, — в нього чule серце!.. Ото щоліта, як поз'їжджаються родичі, знайомі. Ану ціла череда! I кожного напій, нагодуй! A їдять багато, бо їжа в нашому санаторію дуже смачна... Через них і сам Аркадій Аркадійович недоїдає... A родичі такі, пропечте, нахабні бувають. От юніп'ються, наїдяться, виспляться та ще й примушують бідного Аркадія Аркадійовича цілу ніч з ними виспівувати, а культурного масовика на гармошці грati... Та родичі й знайомі ще півбіди. A недай Бог, над'їде отакий »діетний товариш« з чужою жінкою...

І не доказала, як директор — смик мене за спідницю і шепче:

— Ви по суті говоріть, по доповіді...

А той, що з борідкою, так і кинувся до мене:

— А що воно за »діетний товариш«. Ганно Архипівно?.. Розкажіть, щоб і ми знали.

— Та це, — кажу. — на тому тижні було... Під'їхала до шостого корпусу машина. З неї вилізли двоє: він і вона. У неї, як зараз бачу, на голові не то відро, не то сорочаче гніздо. Дуже такий модний капелюшок... Вся в білому і сама біла, тільки п'ятирічні. Він, правда, чорнавий, з вусиками. Пика, хоч сірники три... Суворий такий!.. Побачив мене і каже: »Бабо, негайно покличте Аркадія Аркадійовича!« — »Якого?« — питаю. — »Директора санаторію!« Aж тут на моє щастя, і Аркадій Аркадійович біжать...

Та не встигла я договорити, як директор знову:

— Шо ви плетеете, товаришко Книш?.. — і так повернувшись, ніби хотів ударити... Я ж злякалася... і кажу:

— Ви, мабуть, забули, Аркадію Аркадійовичу. У вас і так голова заклопстана. Пам'ятаєте, біля нас тоді стояв колгоспник, що з сьомої палати!

— Я знать нічого не знаю! — знову перебив директор.

— Дивно, — кажу. — Ви ще відкликали тоді мене і наказали: »Ганно Архипівно... У нас тижнів зо три поживе дуже великий начальник. Приготуйте для його й дружини шосту палату. А шахтарів, що в ній, переселіть у третій корпус. Пильнуйте, щоб чистота і порядок... Іду на сіть туди. Він дієтний товариш і вимагає, щоб годували і окремо, і особливо...«

Ет, тут директор як скочить, як гукне:

— Реглямент!.. Я прошу закликати її до порядку!!

Правда, закликали до порядку чомусь його... А мене сам Реглямент попросив говорити, скільки хочу.

— Так ото. — розказую, — поселились вони в шостій палаті. Живуть добу, другу, третю... Вдень пляжаться. їдять, сплять. А вночі — пиячать. А то якось закликав мене той »дієтний товариш«... Поплескав по плечі й каже: »Бабо, за хороше обслуговування преміюю вас порожніми пляшками. Заберіть і продайте...« Взяла я мішок... Як почала вибирати пляшки... Матінко моя! Ледве з палати витаскала. Оце, думню, »дієта...«

— Вона п'яна! — вигукнув знову директор.

У мене й руки опустилися... За що ж це, подумала, він так на мене?..

А той, що з борідкою, так суворо:

— Товаришу директор. — каже, — я прошу вас не заважати!

Дивлюся, опустив наш Аркадій Аркадійович голову аж на самий живіт... І курить — цигарку за цигаркою. А я говорю:

— Мало, — кажу. — було тому »дієтному товаришу« пити, їсти, спати... Ще й гримати почав на мене. Пам'ятаю, прийшли вони пізно відкілясь... Я силіла на ослоні у виноградних лозах. Бачу — він зайшов до палати. А вона сіла на веранді і задивилась на місяць. Я зразу догадалась, що посварились. Довго він грюкав стільцями, дзвонив пляшками... Нарешті вийшов. »Бабо, де ви?..« — гукає. »А що там?« — питаю. — »Ось вам п'ятдесят карбованців і шістдесят копійок на трамвай. Змотайтесь в крамницю і на всі — найкращого ко-

ніяку!» — »Ой матінко моя, — кажу, — де ж купити коцьяк; коли вже за північ?« — »Без розмов! — гримнув на мене. — Чи ви хочете полетіти з роботи?.. « Пішла я. Тільки до воріт, аж на зустріч двоє: хлопець на років п'ятнадцять і жінка. »Бабусю, — промовила вона, — мені подзвонили, що тут десь у шостій палаті май чоловік відпочиває з якоюсь... Чи не знаєте?.. « »Є, — кажу, — якийсь. Тільки не знаю, чи ваш. Ходімо, проведу! Жінка з хлопцем зайшли в палату. А я стою та й думаю: чи йти за тим коцьяком, чи ні?.. Коли це двері — грюк, трах! Дивлюся: вискачує »дієтний товариш«, а за ним його полюбевниця...

— Брехня! — вигукнув знову директор.

— Як то брехня?.. Дивіться, — кажу, — у мене ѹ гроши залишилися. Не знаю, кому їх передати...

І поклала на стіл перед самим Регляментом п'ятдесят карбованців і шістдесят копійок.

Ви вірите, в залі такий регіт піднявся, що й говорити ніяк було. Махнула я рукою й пішла...

...А через два дні ми з Устею прочитали в газеті про наш санаторій.

Там писалося, що той наш »дієтний товариш« був якимось обласним начальником черепиці, шалівок, цементу й заліза... А наш бувший директор — його давній приятель. От і доприятелювалися...

Отак, люди добрі, я виступала на зборах. Раджу й вам: коли виступатимете — не бійтесь ніякого Регляменту. Бо не такий він страшний, як його намалював наш директор!

Євген Кравченко

(Із збірки: »Смійтесь на здоров'я!«)

СЕЛЕПКО Й НАФТАЛІНА

Селепко приходить до аптеки й купує торбинку нафталіни. На другий день приходить і купує п'ять торбинок. На третій купує десять. На четвертий знову десять.

Здивований аптекар урешті не витримав і запитав:
— Вибачте, пане, що ви з нафталіною робите?

— Як то? А що ж можна з нафталіною робити?

— Нафталіну вживають проти молі!

— Я ж іншого нічого і не роблю — також вживаю проти молі.

— Але ж, бійтесь Бога, — каже аптекар, — аж стільки нафталіні?! Я беру одну торбинку — і мені вистачає на півроку!

Селепко подумав, пошкріб потиличою й сказав:

— Мабуть, ви маєте знаменитий приціл!

Молодий, що любить молодих...

ВОЛОСАТИКИ

На голові — вороняче гніздо,
А в голові — думок зо два десятка.
Вони хотіли б зміни »від« і »до«
У кодексі закону і порядка.

Наприклад, перше, той дурний стандарт:
Штани, піджак, якась краватка модна...
А чи не краще, чи було б не варт,
Щоб це усе легка змінила ковдра?

Чи треба митися, ще й з милом, і щодня?
Та ж тут пряма загроза перестуди.
Культ чистоти лиш сон з очей зганя,
Не миються ж осли, то чим їх гірші люди?

Квартира, меблі, цілий ряд прикрас...
Усе це зайве, відбирає волю.
Як жити? Де? — Я запитаю вас:
Чи мало клунь розкидано по полю?

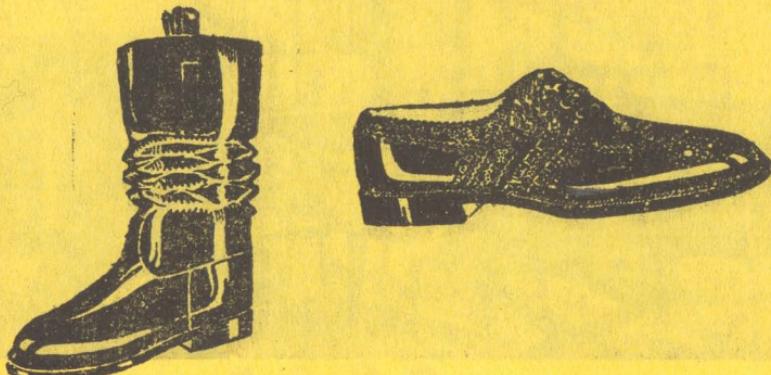
Читати книги — вигадка дурна,
Журнали брешуть, брешуть і газети.
Сучасній пресі скрізь ціна одна:
Вона годиться тільки для клозета.

Хто вигадав, що свій короткий вік
Ми віддаємо обраній подрузі?
З якої речі? Я давно вже звик
По різних пурхати, як той метелик в лузі.

Хай луснуть влада, традиції, закон,
Геть із вихованням, воно нам ні до чого!
І волосатики поринули у сон,
Замокнувши для спокою святого...

Іван Евентуальний

FABRICA
DE BOTAS, BOTINES
Y ZAPATOS DE SEGURIDAD
PARA LA INDUSTRIA

fabricá y distribuye

VLADIMIRO KMET

c. YATAY 780

T. E. 208-1697

VALENTIN ALSINA

LANUS, Peia. Buenos Aires

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА РОБІТНЯ

- встановлення і naprawа ринв;
- покрівля нових дахів бляхою;
- вся інша робота з засяぐу бляхарства.

виконує скоро, солідно і по уміркованій ціні.

МИКОЛА КОСТЮК

■ ZINGUERIA Y TECHOS ■

JOSE M. PAZ 205

ITUZAINGO

т. е. 624—2164

ВИРІБНЯ ПЕРШОРЯДНИХ МЕБЛІВ

ОСИП ШАВАРНЯК і СКА

ВИКОНУЄ

згідно замовлення:

ХАНЕ УСТАТКУВАННЯ

ІНСТАЛЯЦІЇ ДЛЯ БЮР І КРАМНИЦЬ

ДЕКОРАЦІЇ В ДЕРЕВІ

- ВСІ ПРАЦІ ВИКОНУЄТЬСЯ З МАТЕРІАЛУ АРГЕНТИНСЬКОГО АБО ЗАКОРДОННОГО!

Humberto Rivero 1082

al lado del Liceo Militar.

VILLA BALLESTER

З Б О Р И

Я люблю ходити на збори. Останнью це в мене просто хвороба. В пресі дивлюся за оголошеннями про збори, у приятелів лише розпитую про збори. Одним словом, де тільки збори, я там. В неділі на Богослуженні я нетерпливо чекаю, що заповідатиме панотець. Почув, що будуть збори, я про все забув. На "Со міром ізидем" я з церкви та й до домівки. Закурив і чекаю.

Правда, є у нас ще академії... Але це не те, що збори. Я іду на академію з патріотичного сбов'язку. Іду, щоб мене бачили, щоб знали і думали, що я ще свідомий українець. Однак широко признаюсь, на академії не йду з ентузіазмом. Чому? Там лише чуєте, як в піснях оплакують нашу долю, наше минуле, в промовах кажуть, як нас громили, дерли на шматки... І вмить стає вам моторошно. Ідете додому і думаете, що таки наша справа далеко не на добрій дорозі...

А збори, це зовсім щось інше. На збори я іду з завзяття. Там інший настрій, інша атмосфера. Збори це щось величне, там наша могутність, там наша сила. На зборах горите з завзяттям і, здається, голіруч на ворога пішли б. Збори це серце нашої спільноти, що молотом б'ється в грудях кожної організації. Лише на зборах відчуєте, що ми живемо, живемо і боремось, боремось люто і завзято.

Ось вам і образ зборів... Входять на залю. Величавий вид! Кожний бадьорий, грізний, в повному патріотичному піднесенні, не у смутку, не у прибитті. І здається вам, що будете свідком великого історичного акту... Очі кожного задивлені в даль, немов засліплені візією Золотоверхого. У серці якась притаєна радість ховається. Один одного не бачить. І мається враження,

що кожний готується бути творцем великої події. І кожний претиться в перший ряд, там його місце. І кожний діяч, здається, це одна Україна, маленька Україна у його великому серці...

Виходить голова на сцену і відкриває збори. Його голос тримтить. Він знає, що означають збори. Це не першина. Він знає, що вмить по його слові впаде іскра і вибух. Почнеться страшний бій. І він свідомий, що в тому бою і його не пощадять. Через це може він і заторкує у своєму слові патріотичні струни і вони ніжно бренять... Але нікого це не зворушує. Ми прийшли боротись, не плакати. Ніхто навіть не споглядає на нього. Кожний зосереджується на дрібно записаному папірчику. Це промова, це визов до бою. Хтось там нервово ще щось дописує, там знову червоним олівчиком щось підкреслює і -- готово.

Голова закінчив. Тепер він наче й зблід. Тиша. Він пропонує розпочати наради молитвою. Стас моторошно. Здається, що це молитва перед смертю сотні геройів, молитва перед несамовитою різнею, де впадуть тисячі... І в душі хвалите голову за це. Розумно зробив голова. Так, це одиноче розумне, що може він за весь час своєї діяльності зробив. Ви вмить долучаєтесь до спільноти молитви і в унісон пливуть слова:

... і остави нам долги наша, якоже і ми оставляєм
должником нашим...

І знову момент тиши. Здається якесь прибиття. Не вже ж призадумались над молитвою? Не знаємо. До справ треба підходити ділово. Ось і звіти.

Перше враження, яке відчутиете на обличчях присутніх, це нудьга. Так, це безсумнівно найбільш нецікава точка зборів. Головно ті, які приготували собі промови, нудьгують. І кожний курить мало не загориться. І якому лисому чортові здались ті звіти, думає не один. Але немає ради, треба терпіти. Кінець.

Ще раз голова підноситься. Він, мабуть, призабув щось у своєму звіті. Але годі йому до слова прийти, хоч і голова. Сотні рук, мов сотні списів піднялися вгору. Буде бій... Внесок? Конкретне питання? Формаль-

на справа? Та, що вам! Заговорили всі враз, мов в бубни вдарили. Хтось розпусливо пригадав, що ми в демократичному світі. Задержались. Це має ефект. Щоб вас почули інші, мусите рад-не-рад бути демократом. Рішене і по справі.

Ось і вдарено з гармат. Це чільні діячі, плугатори національної ниви. От вам і заорали, аж за серце схватали! Голова і президія затремтіли. От і буде їм! Думаете, що година такого барабанного вогню і сцена враз з президією в трісках. Один за одним слідує і кожен старається вдарити ще з більшим завзяттям. І так громлять, б'ють і розбивають. Часами хтось боязко з останніх рядів скромно серцем заговорить... "Панове, будьте люди..." Але ж хто їх може почути? Скажіть, хто кого хоче слухати на зборах? Ви чайже не йдете на збори слухати, ви йдете говорити. Головне боротись і якщо боротись, так безкомпромісово, якщо нищити, так дощетну. На це і збори.

І так проходять довгі години, часами й кілька днів. Це розуміється залежить від змобілізованого патріотичного потенціялу. І коли все звалено, коли камінь на камені не залишився і ниву не зорано, а радше зрицькано, тоді приходить кінець зборів. На залі бачите лишигорстку тих, яких втома не здолала. Вони гідні подиву, вони видержали велику пробу. І вони, ці незломні ударники, закривають збори відспіванням національного гимну. Співають бадьоро і грімко. І серце жваво б'ється.

"... і покажем, що ми браття з козацького роду..."

Та, що там покажем, вже показали, сьогодні **на зборах**.

Ось чому я люблю наші збори. Там, як бачите, боївий дух, там наша слава і невмируща сила нашого народу.

С. Музичка

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ

- Чому Каїн забив свого брата?
- Бо він начитався кримінальної літератури.

НАЙПЕРШЕ ТРЕБА БАЧИТИ...

Українець з Америки, що не був півстоліття в рідному краю, поїхав у відвідини. Його рідня жила раніше на Лемківщині, але їх звідтам виселили, і вони живуть в Тернополі.

Приїхав. Вийшов зі станції і сам не знає куда йти. Тож питає зустрічного міліціянта:

— Товаришу, як довго мені треба йти на вулицю Заставну 147?

— Ідіть! — гукнув міліціянт.

»Гм, — чемний міліціант! — подумав і пішов. Коли вже був 20-25 метрів від міліціянта, чує, що той гукає:

— За 45 хвилин зайдете!

— Та чому ж ви раніше не сказали?

— Я хотів найперше бачити як швидко ви ходите!

З ДОТЕПІВ ПРО СЕЛЕПКА ЛАВОЧКУ

На підстаршинському вишколі Лавочка якось загубив револьвер. Нашукався, але револьвер таки пропав. Зголосив цей випадок службовому старшині, той подав далі, їй у висліді — Селепко не тільки дістав два тижні касарняка, але їй мусів заплатити за револьвер.

У в'язничному карцері Селепко був дуже сумний. Не так було йому жаль що сидить в карцері, як те, що має заплатити за згублений револьвер.

Товариш потішає його:

— Селепку, не сумуй, а подумай, як добре, що ти не танкіст. От, скільки треба було б платити, як би ти так загубив танк...

Лавочка подумав хвилину а тоді й каже:

— Аж тепер я розумію, чому капітан корабля воліє потонути разом з кораблем.

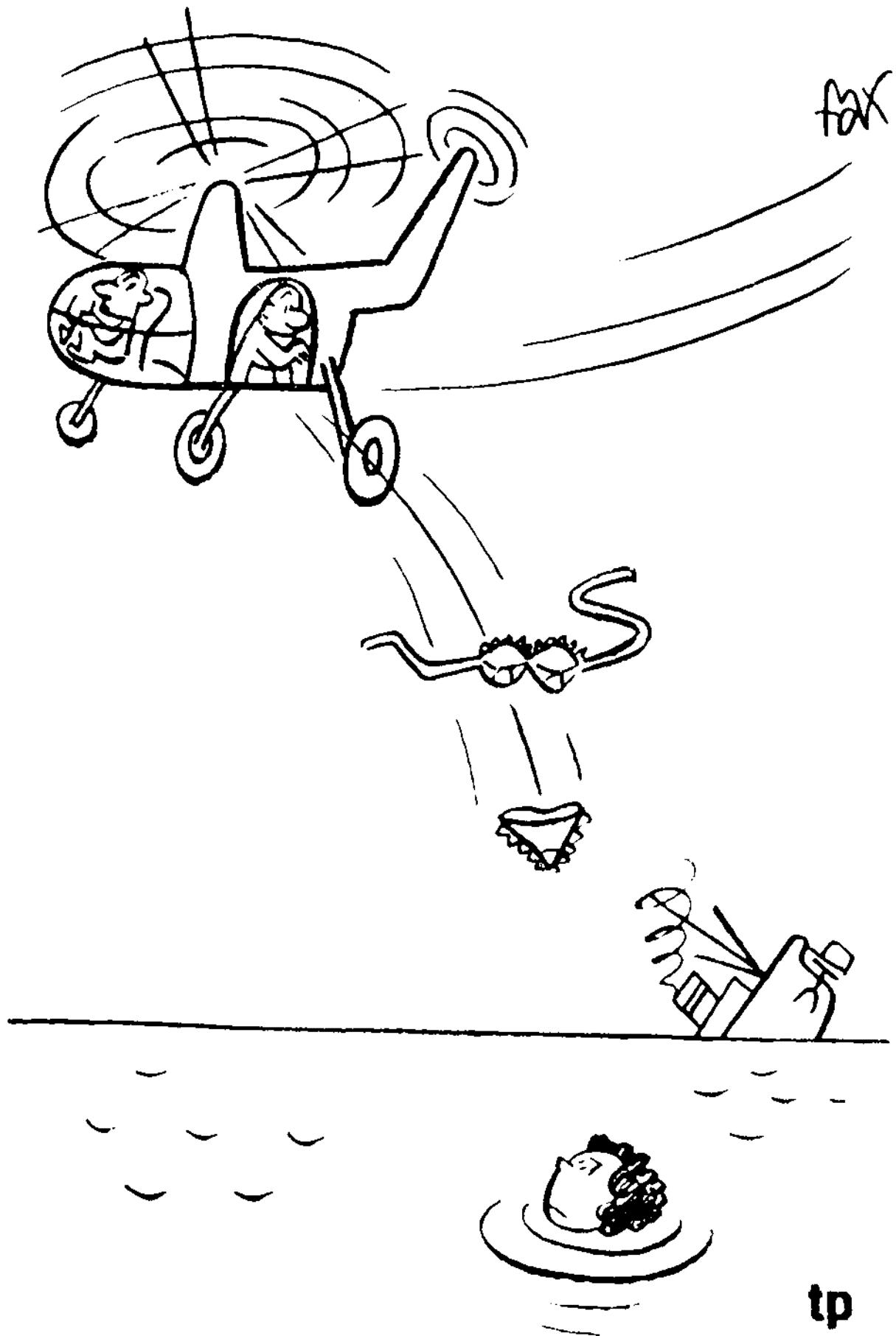
ЄДИНА РАДА

Хворий в шпиталі залюбився в одній з логлядачок. Якось каже їй:

— Пані, що я мав би вам лати, коли б я хотів вас поцілувати?

Доглядачка лукаво посміхнулась, а тоді й каже:

— Що? Добру давку хльороформу!

П е р ш а д о п о м о г а

ГУМОРОЛОГІЯ

Одного музику запросили якось у гості. Після обіду дочка господарів стала пописуватись грою на фортепіяні. А батьки питаютъ нашого музику:

— Що ви думаете про гру нашої дочки?

Музика звів очі до неба й сказав:

— Ваша дочка грає зовсім в дусі християнського милосердя...

— Як ви це розумієте? — зацікавились батьки майбутньої слави.

— В неї права рука не знає, що робить ліва...

Коли б ви вміли так відповісти, ви мали б право на титул доктора музикології.

Очевидно, такого права ви не могли б мати, коли б відповіли так, як відповіла дружина одного мого знайомого.

Коли вона прийшла із репрезентативного концерту мистців на Ексгібишен, її сусідка, що на той концерт із різних причин не могла піти, питала:

— А що ви на тому концерті чули?

— О, дуже багато: Іксинські мають близнята, а Плаксунівна вже зірвала із своїм нареченим і він виїхав із розпуки до копальні золота; Долинські купили катедж на «Полтаві», а в Родинських грозить розвід.

Така відповідь могла б вас кваліфікувати щонайменше на доктора пліткології, але, хоч і як є дуже вільними наші університети, всеодно, такої катедри ще не встановили. А шкода. Бо тоді дістали б ми повно кваліфікованих редакторів до наших газет, а так мусимо обходитися аматорами.

Вчора, наприклад, зустрів я знайомого з Едмонтону.

— Видом-видати,слихом-слихати. А як там у вас в Едмонтоні?

— В нас? Гарно. Люди між собою не гризуться,

УНО співпрацює з Лігою, а СУМ з ОДУМ-ом, Лебідь склав візиту місцевому лідерові бандерівців і відвідав усіх своїх старих знайомих, і взагалі КУК розгортає дуже пожвавлену роботу...

Я голосую за тим, щоб моєму приятелеві з Едмонтону дати титул доктора мітології.

Або зустрічаю колись то Петра Кузьмича.

— Здорові були. Петре Кузьмичу!

— Слава чорній сотні!..

— Що ви, Петре Кузьмичу, так вже від ранку політику розводите?

— Чому б ні? Я вільна людина. Я людина, яка сама тільки собі всім зобов'язана.

— Ну, то щастя, — не втерпів я, — так це бодай звільняє Творця від відповідальності за вас.

А коли б ішлося про відзначення Петра Кузьмича якимсь науковим титулом, то я, взявши до уваги його писання про бандерівців і взагалі галичан, пропонував би без ніякого вагання титул доктора зоології...

Оповідають, що небіжчик Гітлер зайдов раз до астролога, щоб довідатись про свою долю.

— Скажіть мені. — питає Гітлер. — в який день прийде моя смерть.

Астролог глипнув на Марса, придивився Венері, відтак ще зиркнув на Юпітера й каже:

— Ви помрете в день великого жидівського свята. Здивувався Гітлер.

— Як ви можете бути так певним відносно цього?

— О, — відповів астролог, — день, в якому ви натягнете ноги, буде без ніякого сумніву великим святом для жидів.

На жаль, у нас ця дисципліна не дуже розвинена.

Титул доктора психології обов'язково треба призвати нашему мистцеві М. Дмитренкові. Кілька днів тому збудив його серед ночі якийсь гамір. Дивиться — а це злодій нишпорить по його бюрку.

— Гей, — каже по тішко наш мистець, — ви чого там шукаєте?

— Гроші! — відповів заскочений злодій.

— Пождіть, — шепче М. Дмитренко, зіскакуючи

з ліжка, — пождіть на мене, шукатимемо разом...

Доктором театрології я без сумніву іменував би Лева Орлигору. Коли він разом із Богданом Солуком перефільмовував деякі сцени із «Львівських Катакомб», він сказав до одного з акторів, який у першій версії фільму гинув у третьому акті:

— Добродію, я мушу замордувати вас у другому акті в новому фільмі.

— А то чому? — здивувався актор.

— Бо я боюсь, що в третьому акті вас замордують глядачі...

Коли Йосип Гірняк вибрався раз на прем'єру нового голівудського фільму, він почув, як хтось на кріслі за ним шепнув:

— Ви уявляєте собі, скільки платять тій дресованій собаці в тиждень?

— Ну?

— Двісті доларів.

Тоді маestro Гірняк обернувся і сказав:

— І скажіть, будь ласка, самі, чи світ не сходить на пси?..

А тому, що світ дійсно сходить на пси, я пропоную заложити при всіх університетах катедру гуморології.

Бо чим більше ми студіюємо, тим більше ми знаємо. Чим більше знаємо, тим більше забуваємо. Чим більше забуваємо, тим менше знаємо. Чим менше знаємо, тим менше забуваємо. Чим менше забуваємо, тим більше ми знаємо.

Ну, і скажіть самі: в такім разі навіщо студіювати?

А що це є основна теза гуморології — тому як же легко кожному здобути науковий титул?

А скажіть самі, чи серед нашої політичної еміграції є якась більша мрія від легко здобутого наукового титулу?

Др. Аполінарій Паяцко

З НАРОДНОГО НОВІР'Я

Прищ на язиці — обмова. Якщо з правого боку — обмовляють вороги, якщо з лівого — приятелі.

ДРУКАРСЬКИЙ ЧОРТИК

Загніздився в редбудинку,
Не покине ї на хвилинку,
Лізе всюди по батярськи
Жартун злісний, чорт друкарський.

Жартівливий той Антилко
У друкарнях сидить кріпко.
Звідтам того чортеняти
Неможливо є прогнати.

Не прогониш його буком,
Ні ременем, ані дрюком,
Ні прокльоном, ні мольбою,
Ні свяченою водою.

Чи у дощ, він, чи в погоду,
Завжди робить пакість, шкоду.
Не від нині, не від вчора
Кров псує він редакторам,

Мота нерви, точить серце,
У печінках сидить перцем,
Завжди жарти виправляє:
Букви їм переставляє.

Мигом зробить з шила — рило,
Коня змінить у кобилу,
Посла — в осла, крапку — в кому.
Не попустить він і кому.

Редактори всі від злости
Раді юому зім'ять кости,

Хоч від жартів чорта того
Їм не станеться нічого.

Та на світі є країни,
Де свободам всім на кпини,
За чортячі оці збитки
Редактори йдуть до клітки.

Та ми якось їх позбулись
І попали між »акули«,
Тут за жарти всі чортячі
Не женуть в Сибір із праці.

Тож, панове редактори,
Беріть нерви свої в шори!
Доки жити будуть люди —
Чорт друкарський з вами буде.

Панько Незабудъко

ДОБРА »МАРКА«...

В одному з малих містечок на півночі Бразилії мешканці побачили, що судова установа, яка містилася в приватному будинку, перепроваджується до дому самого судді.

— Що це сталося? — питав один мешканець у другого
— А ти не знаєш? Суд уже рік не заплатив чиншу, і власник дому подав суддю до суду, а суддя присудив судові негайно випровадитися. І через те, що більше ніхто не хоче судові дому винаймати, суддя забрав суд до власної хати.

»ЧАРІВНА« ДРУЖИНА

— Чи ти віриш, Іванко, в мандрівку душ?
— Ні, не вірю.
— А коли б однак так було, то чим би ти хотіла бути після своєї смерті?
— Всім, тільки не такою істотою, як теперішній мій чоловік.

Герой в кам'яній добі

СОВЕТСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ

М. Зощенко, московський письменник украйнського походження, в своїй гумористичній творчості критикував совєтський уряд. Згодом був арештований, засланий в Сибір, і після відbutтя карн писав далі, але похвальні статтейки для сов. режиму. Гумореска, з якою хочемо запізнати наших читачів, походить з того часу, коли ще автор не сидів.

Авжеж, Володька Завитюшкін трохи поспішився. Був такий грішок.

Володька, можна сказати,, добре й не розглянув своєї нареченої. Він, правду кажучи, без капелюшка і без пальта її навіть ніколи не бачив. Тому, що всі головні події на вулиці розгорталися.

А що перед самим весіллям Володька Завитюшкін заходив зі своєю невістою до її матусі представлятися, так він не роздягаючись, представлявся. У присінку. Так сказати б прихапцем.

А познайомився Володька Завитюшкін зі своєю нареною в трамваї.

Сидить він у трамваї і раптом бачить: перед ним отака панночка вирисовується. Отака, нічого собі панночка, акуратненька. В зимовому пальті.

І стоїть ота сама панночка у своєму зимовому пальті перед Володькою і за решітку рукою тримається, щоби пасажири її не перевернули. А другою рукою пакет до грудей притискає. А в трамваї, звичайно стиск. Стоять просто, скажемо незручно.

От Володька її й пожалів.

— Присідайте, — каже — на одно коліно, все легше їхати.

— Та ні, — каже — мерсі.

— Ну так, — каже — давайте тоді пакет. Кладіть мені на коліна, не сумнівайтесь. Все легче буде стояти.

Ні, дивиться, і пакета не дає... Або лякається, щоб не почутив, або ще що.

Глянув на неї Володька Завитюшкін ще раз, і просто занімів.

Господи, думає, які гарні панночки в трамваях їздять.

Ідуть вони так дві зупинки. Три... Чотири. Вкінці, бачить Завитюшкін, — панночка до виходу преться. Володька теж устав. Тут біля виходу, значить у них до знайомства прийшло.

Познайомились. Пішли разом. І так у них все те швидко і без гаяння повернулось, що за два дні Володька і предложення їй зробив.

Чи вона відразу згодилася, чи ні, але на третій день вони таки пішли в горожанський підвідділ і записались в законний шлюб.

Записались вони в ЗАГС-і, а після запису й розгорнулися головні події.

Після запису пішли молоді на помешкання до матусі. Там, звичайно, величезна метушнія. Стіл накривають. Гостей багато. І взагалі сімейне свято — молодих дожидають.

І якісь всякі панночки і кавалери по кімнаті метуться — начиння ставлять і корки відчиняють.

А свою молоду дружину Володька Завитюшкін ішце в присінку втратив з очей.

І раптом його, як на гріх, обступили всякі матусі і родичі — почали його витати і в кімнату тарабанити.

Привели його в кімнату — розмовляють, руку стискають: в якому, мовляв, союзі находитися.

Та бачить Володька, що не второпати йому, де його молода жінка. Дівчат у кімнаті, як курей на подвір'ї. Всі крутяться, всі метуться, хто просто з вулиці, зі світа, хоч убий не розчовпає.

— Господи, — подумав Володька, — ніколи нічого подібного зо мною не трапилося. Котра ж з них моя молода дружина?

Почав він по кімнаті ходити між дівчатами. То до одної підіде, то з другою штовхнеться. А ті доволі зневажають тримаються й особливого задоволення не виявляють.

Тут Володька навіть трохи злякався...

— Ось, — думає, — на чому засипався: жінки вже не можу знайти.

А тут іще родичі почали скоса поглядати: чого це молодий ходить, як не нормальний і на всіх дівчат кидаеться.

Став Володька біля дверей і стоїть, зажурившись.

— Ну, спасибіг, думає, якщо зараз за стіл будуть саджати. Тоді може щонебудь виясниться. Котра зі мною сяде, та значить і є моя. Та коли б, думаю, ось та білобровка сіла. А то, їй-Богу, підсунуть якенебудь стерво — потім живи з ним.

Саме тоді гості почали за стіл сідати.

Матуся Христом-Богом просить підождати ще хвилину — не сідати. Та на гостей ніякого стриму немає — просто кинулись на іду і випивку.

Тут Володю Завитюшкіна тягнуть на почесне місце. І поруч, з ним, з одного боку, садовлять панну.

Глянув на неї Володька і полегшало у нього на серці.

Бач яка ти — думає. — Просто таки не поганенька. Без усякого капелюшка її навіть краще. Ніс не так уже проситься догори.

Від повноти почувань Володька Завитюшкін налив собі і їй вина і поліз здоровкатися, та цілуватися.

Та тут і розпочалися головні події.

Зчинився крик і лемент.

— То — кричать — якийсь ненормальний вражий син. На всіх дівчат кидаеться. Молода жінка, ще до столу не вийшовши, причепурюється, а він із другою до поцілунків почав братися.

Витворилася абсолютна метушня.

Володі звичайно, якнайкраще було б усе в жарт обернути, а він натомість образився. Серед метушні якийсь родич свиснув його пляшкою по потилиці.

— А біда вас розчовпає! Насадовили всяких бабів, а мені розшолупайся.

Тут молода в білому балахоні з'являється і квітка збоку.

Звичайно знову голосіння, крики й істерика.

А свояки вже почали виганяти Володьку із помешкання.

Володька говорить:

— Дайте хоч поїсти. Зранку, — каже — не ївши після такого воловодження.

Та свояки потиснули і виперли Володьку на сходи.

На другий день Володька Завитюшкин, по роботі, зайшов у горожанський підвідділ і розвівся.

Там навіть не дивувались.

— То, кажуть, нічого, буває. Сьогодні, кажуть то в порядку речей, на те у нас і комуністична демократія.

Так і розвели.

М. Зощенко

tp

— Це номер каталогу чи номер телефону тої пані?

ABOGADOS ARQUITECTOS

MECA-MONT S.R.L.

Capital \$ 20.000.000.—

TALLERES METALURGICOS
y
MONTAJES INDUSTRIALES

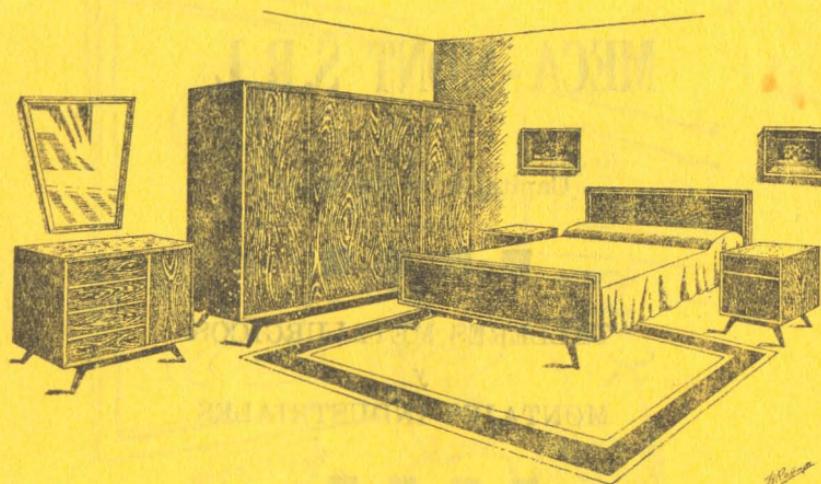
BOEDO 1550, Esquina 162

BERNAL

T. E. 253-2418/5601

ПЕРШОРЯДНА УКРАЇНСЬКА СТОЛЯРНЯ
в БЕРИССО

СТЕПАНА НИКОНА

виконує всякі роботи з ділянки деревного
промислу.

ЦІНИ УМІРКОВАНІ

C A R P I N T E R I A
de
E S T E B A N N Y K O N

calle Montevideo 1488

BERISSO

BASILIO KOSIUK y Cia S.R.L.

EMPRESA CONSTRUCTORA

de OBRAS CIVILES E INDUSTRIALES

Oficina :

ARIAS 3342, BUENOS AIRES

T.E.: 701—6337

701—3298

Depositos de Materiales :

c. Thames 4350.

San Justo (Prov. Bs. Aires)

FABRICA DE MUEBLES

W. WIERZBICKI

ESTILOS: Francés, Inglés, Clásico

Pasaje LOBOS 4341

(altura Segurola 1350)

BUENOS AIRES

● ГУЦУЛЬСЬКА РІЗЬБА ТА ІНКРУСТАЦІЯ: ●

свічки, рами, касетки, писанки, топірці та всі
інші вироби, що входять в засяг різьби

— поручає —

ВОЛОДИМИР ШУЛУПАТА

QUILMES

Urquiza 64

Загально відома КРАВЕЦЬКА РОБІТНЯ

виконує замовлення солідно, по приступних цінах.

SASTRE DE MEDIDA FINA

WLADIMIRO KOLODIJ

c. OLAVARIA 327

BUENOS AIRES

Анатоль Галан

ПОВЕРНЕННЯ ЕНЕЯ

(Водевіль у 3-х картинах).

Дійсні особи:

1. Еней
2. Два його побратими
3. Дівчина в українському вбранні
4. Дівчина в міні-спідничці
5. Хлопець-бітпік.

КАРТИНА ПЕРША

На сцені — луг (*Відповідна декорація*), тут же височіє могила-курган. Дівчина в українському одязі, з вінком на голові замріяна, сидить з краю сцени, співає:

У полі могила
З вітром говорила:
Повій, віtre буйнесенький,
Щоб я не чорніла.
Щоб я не чорніла,
Щоб я не марніла,
Щоб по мені трава росла
Та ще й гомоніла...

Зінгач, по півлзі говорить:

— Перевелися лицарі. Нема! Або повмирали, або пішли в бізнесмени та в інженери. І коней відцуралися, автами їздять. А як же любо було побачити козака на конiku вороному, з гаптованою сріблом зброею... От і мені не бізнесмен сниться, а козак, сильний та вродливий, такий, що приголублює й обіцяє (*Приспівuje*):

Я ж тебе, вірная,
Аж до хатинонки
Сам на руках донесу...

Чути шерех. З могили котиться каміння, вона розсувається й вилазить Еней — у строю запорожця, з кривою шаблею при боці, з горщиком у руках Позіхає, говорить сам до себе:

— Ох, і довго я спав, трясця його мачусі! Ну, що ж, повірите отакенне (показує руками) барило варенухи випили втврьох, як тут не заснути?

Помічач дівчину, еклопається вітає:

— Добриден, дівчино!

Дівчина: Хто ти?

Еней: Як хто? Еней, парубок моторний, хлопець, хоч куди — козак...

Дівчина: Еней? Не дури! Еней давно вмер. Понад півтораста років тому його воскресив Котляревський, а потім він знову вмер, і вже остаточно.

Еней: Тю на тебе! Ніколи я не вмирав, а лише спав. Ти, може, скажеш, що й Україна вмерла? Е, ні, голубонько, цього ніколи не буде. А ти звідки?

Дівчина: З Торонто.

Еней: З Тор... Як?

Дівчина: З Торонта, кажу.

Еней: Не знаю, не чув. Я народився в Кобеляках, на Полтавщині. Правда, потім їздив по всьому світі, пив, гуляв і заснув, а де — не пригадую, хіба мої побратими пам'ятають. Гей, ви, чорти, вилазьте!

(В цей час через сцену пробігає дівчина в супер-міні спідниці, на закаблучках-шпильках, з головою, втиканою рожевими держачками).

Еней: (Христиться) Свят-свят! Відьма, їй-бо, вільма!

Дівчина: Ніяка це відьма, а звичайна дівчина.

Еней: Звичайна? А чому ж я такої ніколи не бачив? Навіть у Трої схожих не було!

Дівчина: Бо ти вмирав, а за цей час...

Еней: Дівчино, прошу тебе, не повторюй дурниць. Козак не вмирає, лише спить. Гей, чорти, до кого я говорю? Пробуджуйтесь, вражі діти!

(Знову шерех. Могила розпадається і звідти вилазять ще два козаки, не такі пишні, як Еней, але в добрих жупах, у шапках із шниками і так само з горщиками в руках).

Еней: (до них) Хлопці, ось ця дівчина каже, що ми ні-
біто повмирали і дуже давно. Чи ви почуваете
себе мергвими?

Побратими: (регочуть, аж присідають) Ха-ха-ха! Повми-
рали? Хай наші вороги вмирають! Скажи, дівчино,
а чи ми далеко від Трої?

Дівчина: Ні, не так далеко. Місто Трой в Америці, а від
нас, себто, від Торонта, вісім-дев'ять годин їзди.

Еней: Вісім-дев'ять? Конем?

Дівчина: Чому конем? Автом.

Еней: Чим?

Побратими: (по черзі) Чим?

Дівчина: Ага, я забула, що ви авта ніколи не бачили.
Ось незабаром побачите. А що це у вас за горщи-
ки в руках?

Еней: Саламаха. Іла колись? Ні? То яка ж ти україн-
ка? Сідай, покуштуєш.

(Сідають на підлозі. Еней і побратими дістають із-за
халв ложки, а з кишень пляшки з горілкою).

Еней: О, а четвертої ложки нема! (до дівчини) — Ну, та
нічого, візьми мою, а я собі зараз змайструю (Бе-
ре шматок соснової кори й вистругує ложку).

Дівчина: (вагається сідати, каже) Я ж забрудню спід-
ницю...

Еней: Забрудниш спідницю? От біда! А ми ж стільців
не маємо.

1-ий побратим: Сідай на мене! (Лягає догори спиною).

2-ий побратим: Краще на мене, я м'якший! (Теж лягає).

Еней: Киш! Ач, які мудрі! (Знимає з себе жупан, підсти-
лає дівчині, каже) Ось сюди, дівчино, сюди. Цей жу-
пан чистенький, я його зняв з убитого татарського
мурзи й переробив на запорозький. А кров відмив
оцтом.

(Сідають, їдять саламаху, записуючи горілком. Підно-
сять горілку до уст дівчині, але та відмовляється).

Еней: Хіба ти не козачка? А-ну, випий для годиться хоч
трохи. (Дівчина ковтає й закашлюється. Показує ру-
кою, що більш не може).

Еней і два побратими (Співають)

Гей, нутс, хлопці, славні молодці,
Чом ви смутні, невеселі?
Хіба в шинкарки мало горілки,
Пива і меду не стало?

Завіса. Кінець першої картини.

КАРТИНА ДРУГА

Світлиця. Еней і два побратими. Еней одягнений, як і раніше, в розкішний запорозький стрій. Побратими — в широких шараварах, із шаблями при боці, але в піджаках і краватках.

Один із побратимів: Енею, та одягнись же, як слід. Бачиш, ми потрапили в Канаду, а тут по-запорозько му не вдягаються. Скинь хоч жупана!

Еней: Не скину! Щоб я відмовився від свого, з діда-прадіда встановленого звичаю? Не діждете! Он я чув, що в Україні люди повідмовлялись не лише від національного одягу, а й від рідної мови, цвірінкають по-московському. А бодай би вам у животі цвіріньяко! Ех, нема моїх хлопців-трокянців, крім вас, бродяг. Посідали б ми на ці коляски, що без коней їдуть, та й рушили б на Київ. А там узяли б за комір верховну зраду, вуцика й цуцика, та під те місце коліном, коліном. (*Показує, як саме*), єдіть. мовляв, під три чорти, не морочте голови людям своїм дурним комунізмом. А тоді рушили б на Москву...

Один з побратимів: Енею, покинь мріяти. Ось-ось прийдуть земляки. Шарап, або каллє ля бока покиньщо!

(*З'являються: дівчина в українському одязі, дівчина в жін-стідничці і хлопець-бітник у брудному одязі, з довгими волоссям, з гітарою через плече*).

Еней: О! Знову відьма, чи, пак, не відьма, а невідомо що... (*Присідає, дивиться на голі ноги*). Чи в тебе матерії не вистачило? Чи тобі не холодно взимі? Бідна ти, бідна! Ось коли б я тебе зустріз після перемоги над сарацинами... Скільки в нас тої матерії було! До п'ят би собі спідницю пошила! (*Помічає бітника*) А... це хто?

Дівчина в українському вбранні: Українець.

Еней: Українець? Отакий-о неотеса? А це що в тебе?
Кобза? Ану-ж, заграй!

Хлопець-бітнік грає й співає;

Через поле тече річка,
А на річці мостик.
На мосту стоїть теличка,
А в телички хвостик...

Еней: (*змізує поганіма*) При чому тут хвостик? А?

Один із побратимів: Єрундова пісня. Безідейна. А-ну, давай, Енею, нашої, похідної...

(*Співають спочатку вінрох, потім до них пристають інші*)

Ой, чи пан, чи пропав,
Двічі не вмирати.
Гей ну-бо, хlopці, до зброї!
Нам поможет святий Юр
І Пречиста Мати.

Гей, ну-бо, хlopці, до зброї!

Дівчина в українському вбранні: А ця, краща, й-бо!

Еней: Розуміється, краща. Позабували ви тут, на чужині, свої пісні, звичаї, традиції. А може, хоч танців не забули? Станцуйте, ми подивимось.

(*Дівчина в міні-спідничці і хлопець-бітнік танцюють сучасний танець «булі-булі» з вихиллями і викрутасами, інші спостерігають.*)

Один із побратимів: (рекоче) Ха-ха-ха! І не п'яні, а танцюєш по-п'яному, чи по-собачому, не розберу. А цього танцю не вмієте? (Скидає шаблю, вихилюється на середину й починає «гопачка». До нього приєднується дівчина в українському вбранні, потім другий побратим, потім Еней, потім хлопець-бітнік. Дівчина у вузькій міні-спідничці не може присідати й тому вона скідає спідницю й танцює в штанах).

Еней: (Спиняється) Ух, утомився. Сила не та! Раніше міг танцювати цілу ніч та ще й ранку трохи прихопиш. А тепер... (Сідає).

Дівчина в українському вбранні: А може, ви зголодніли? Може, чогось перекусимо?

Еней: У хворого питаєш? А що в тебе є?

Дівчина в українському вбранні: Є гат-доги з муштардою, кока-кола...

Один із побратимів: Що?! Око коле? Чие око?

Дівчина в українському вбранні: Зараз побачиш.

(Дістає із шафки гат-доги й кілька пляшок холодних напоїв. Усі сідають коло стола. Еней відкриває пляшку, жрується в передчути насолоди, ковтає й вип'юве).

Еней: Це ота гока гола? Хай ті монахи п'ють. А ми ліж-ше своєї...

(Всі троє виймають із кишень шарабарів по пляшці білої й частуються просто зі скляних горлянок, нахильцем. Тоді частують інших. Дівчата відмовляються, хлопець-бітник, наспаки, виїжджає півляшники, на подив козакам).

Один із побратимів: Диви, миршаве, а тягне, наче запорозький полковник. Ну, то заспіваймо тепер усі козацької (*Співають*).

Гей, на горі та женці жнуть,
Гей, на горі та женці жнуть,
А по-під горою,
Яром-долиною
Козаки йдуть.

Гей, долиною, гей
Широкою козаки йдуть...

Еней: Любі дівчата й шановні хлопці! Добре пити й гуляти, але треба й діло робити. Завтра нам у далеку путь - дорогу, на Україну. Тому, вибачте, мусимо виспатись, набратись сил. Отже, покищо, проща-вайте!

Дівчина в українському вбранні: (підходить до Енея, обіймає його за плечі, просить) — Енеєчку, візьми мене в Україну. Я буду тобі... сорочки латати.

Еней: А нашо їх латати? Ми з ворогів нелатані зніме-мо. Взяти тебе в похід... А що побратими скажуть?
У нас жінок у похід не брали...

Дівчина в українському вбранні: А я перевдягнуся за хлопця.

Еней: Хібащо перевдягнешся. Ну, добре, завтра поба-чимо, а тим часом гуд бай, панове!

Завіса. Кінець другої картини.

КАРТИНА ТРЕТЬЯ

Декорація та ж сама, що і в першій картині, тільки без могили. Еней муштрує побратимів, що стоять виструнчені й мовчазні.

Еней: А-ну, ріvnіше! Живіт, живіт втягни! Ач, як розледащилися від цивільного життя! Раз-два! Раз-два! Твердіше крок, вище голову! Раз-два! Кру-у-гом! Стоп! Відпочити! (*Повчальним тоном*) — Хоч ви

Користь з вірної собаки...

мені їй побратими, а розледащення не подарую. Наш шлях на Україну, розумієте? Будемо йти, а до нас приєднуватимуться десятки, сотні, тисячі, і ми проженемо вуциків-цуциків і на майдані святої Софії оберемо нового українського гетьмана, от тільки не знаю, кого...

Побратими: (в один голос) -- Тебе!

Еней: Гм... Не знаю, чи впораюсь я з такою відповідальною постідою. Хібаци буде дуже грамотний генеральний писар...

Один із побратимів: Буде! Можна взяти доктора Росоху...

Еней: Але ж мені треба лагідного, дипломатичного...

Один із побратимів: Росоха дипломатичний. І культурний. Він ніколи не скаже: юди до всіх чортів, а не-одмінно: хай вельмишановний пан ідуть до всіх чортів...

Еней: Ну, побачимо. Ще маємо час на роздум. А де ж це наші канадські земляки?

(*Вбігає дівчина, тільки вже не в жіночому, а в чоловічому козацькому одязі, з вінком на голові*).

Дівчина: Енеєчку! А я вже боялася, чи не рушив ти в похід без мене. Ти ж обіцяв...

Еней: (*Прикладає палець до уст*) Тссс! А нашо в тебе вінок? Зніми хутчіше!

Дівчина: Ой, це я забула! А в мене їй шапка є. Ось!

Побратими: (*Штовхають однієї одного під боки, стиза речочуть, обмінюються думками*) — Диви, якого козака маємо...

— Якщо їй далі будуть такі ж, подібні, то завоюємо не Київ, а хіба Бердичів...

(*В цій жenant появляється друга дівчина і хлопець-бітнік, обидві в українських убраних*).

— Цить, бо як почує Еней, намне нам чуба!

Еней: О, це я розумію! Це наші справжні земляки. То що ж, будемо прощатись?

Хлопець: Візьміть нас із собою!

Друга дівчина: Візьміть!

Еней: Та чи ви витримаєте похід?

Хлопець і дівчина (разом) Витримаємо! Йі-бо, витримаємо!

Один із побратимів: А не прийдеться нам нести вас на руках?

Хлопець: Ні в якому разі!

Еней: Добре, зараз влаштуємо вам іспит. У Бога віруєте?

Всі: Ві-ру-є-мо!

Еней: Горілку будете пити?

Всі: Бу-де-мо!

Еней: Москалів, русифіаторів України битимете?

Всі: Би-ти-ме-мо!

Еней: Смерти не боїтесь?

Всі: Hi!

Еней: Пішли! Себто, спочатку сядемо, щоб добре сідалось і на коня, і на... палю, якщо доведеться.

(Сім. Помовчами).

Один із побратимів: Стривай! А чи саламахи в дорогу приготували? Як же без саламахи?

Перша дівчина: Є саламаха, є! Отут вона стоїть, за дверима, беріть! *(Кожен по черзі йде за сцену й несе горщик саламахи)*

Один із побратимів: Панове, а може, перед походом в Україну зайдемо до Трої? Казали ж, що вона **недалеко**, десь в Америці...

Еней: Ні, не зайдемо, бо ж не та тепер Троя, нема й богів моїх родичів, щоб нам помогали. Краще прямо, в Україну, а по дорозі до нас приставатимуть десятки, сотні, тисячі... Заспіваймо ж перед походом.

Усі: *(Співають):*

Не пора, не пора,

Не пора, не пора

Комуnistam moskovським служить.

Довершилась України кривда стара.

Нам пора для України жити!

З А С Л О Н А

КОЛИ ДАСТЬ ПРИКЛАД?..

На одному з численних мітингів в Чехах після того, як Совети окупували цей край, партійний агітатор каже:

— Товариші, добрий комуніст не тільки має жити й трудитися для партії, але, як треба, і вмерти для неї. В цьому питанні товариш Брежнєв дає нам хороший приклад!

На відзивається хтось із гурту:

— Добре, а коли він для партії помре?

»МИСТЕЦТВОЗНАВЕЦЬ«

Один американець поїхав до Італії, і після повороту, в гурті, хвалиться:

— Купив я собі в Італії чудового Рубенса!

На те відзивається один з присутніх:

— Мало-то в Америці авт різних марок, що треба їх тягнути аж з Європи?!

ТАК ВОРОЖИЛА ЦИГАНКА.

Гусак, сучасний диктатор Чехо-Словаччини, має великі клопоти з нестачею мешкань в містах і проблемою харчів. Партия не може цих питань розв'язати, і Гусак, зустрівши випадково в Празі стару циганку, колишню свою сусідку, зрадів і каже:

— Зайди, слечна, до мене, ти колись так добре ворожила, тож поворожи мені й тепер

Циганка зайшла. Розкладала карти, взяла в свою руку руку Гусака, поглянула на лінії ча руці, а тоді каже:

— Маєш два великі клопоти. На один клопіт рятунок може прийти із заходу, на другий із сходу.

Гм... — думає Гусак, — що за клопоти?

А циганка далі мовить одностайним голосом:

— Перший клопіт, то будинки, другий — хліб
»Вгадала« — подумав Гусак і каже:

— Ну, лобре, але що мені робити, щоб їх позбутись?

Циганка подивилася ще раз уважно на Гусакову руку й відповіла:

— Отвори на протяг одного місяця границю до Австрії, проблема мешкань буде розв'язана, і замкни на один рік границю до совєтів, буде в нас багато хліба!

Радісна уява і сумна дійсність.

Є У ГРИЦЯ ЖІНКА КИЦЯ

Круголиця,
Білолиця,
Молодиця,
Лебедиця.
Кип'ятиться,
Гарячиться,
Комизиться
Біля Гриця:
Де ж не злиться,
Не лютиться,
Не казиться,
Не свариться,
Як не спиться,
Не лежиться,
Бо ж зовиця —
Жартівниця
Чепуриться,
Як цариця,
І в куницях,
І в лисицях,
І в спідницях —
Блискавицях!
Твоя ж Киця
Білолиця
Як сестриця —
Жалібниця.
Та від Гриця
Чує Киця:
— Кинь ліниться.

Ледащиця.
Йди трудиться,
Як годиться.
Будеш, Киця,
Як зовиця,
Чепуриться,
Веселиться.
О, як Киця
Розлютиться!
Та до Гриця,
Як тигриця:
— Йти трудиться?!

Йти ганьбиться?!

Йти брудниться?!

Як мазниця?!

Хай зовиця
Дженджуриця,
Хай їй сниться
Пропасниця!
Твоя Киця
Витівниця,
Умудриться
Прифрантиться.
Біжи, Грицю
У крамницю,
Візьми ситцю
На спідницю...
Отака у Гриця Киця
Білолиця ледащиця!

Василь Голоборедко
(«Пропор». Київ)

ПРИГОДА

Двотижневу відпустку, яка припала мені якраз в гарячий місяць липень, я рішив використати там, де ще природа не покорилася американській цивілізації та культурі.

Моє авто мчало із швидкістю шістдесят миль на годину по рівній асфальтовій магістралі в напрямку на північний захід. По кількох годинах їзди, зваблений краєвидом, що так дуже мені нагадував український краєвид, я залішив авто в придорожній газоліновій станції і подався в мандри. Йшов без мети, навпросте.

Біля дороги сільська гостинниця з реклямою »кока-кола« захотила мене напитися чогось холодного. Власник крамниці, літній чоловік, подав бажаний напіток, при тому цікаво мені приглядаючись. Випивши, я хотів чимскоріше розплатитись, але власник гостинниці почав зі мною балачку. Мабуть, моє мале знання англійської мови навело його на думку, що я один із новоприбулих.

— Я зразу відізнав, що ви »свій« чоловік! — врадуваний сказав він українською мовою, притаманною давноприбулим емігрантам. — Приїхав я давно, ще молодим хлопцем, а свій край наче живий стоїть мені перед очима. Ні одного свого чоловіка досі не стрічав, ви перші.. Тож зайдіть хоч до моєї кімнати. Дружина давно померла, сини перебралися в місто, я тут живу сам..

Я увійшов до просторії кімнати, яка була радше музеєм старовини. Там було все — потрібне і непотрібне. Старе ліжко з'їлжене шашелями, канапа, з якої залишилися тільки пружини, дзеркало в жовтих плямах, за склом засушенні квіти і біля фотографія жінки у вінчальній сукні. Кімната занедбана, ніколи непровітрена, насичена запахом цвілі змішаної з ліками..

Літній чоловік хоч жив самітньо, оказался добрым господарем. Він угостив мене українським борщем і варениками, а потім подав домашнього виробу вишняк. За чаркою він бажав якнайбільше дізнатись про свій край, який, як мене запевняв, залишив п'ятдесят років тому. Однак я даремно переконував його про зміни, які там заіснували за цей довгий час. В уяві старого історичний годинник не посунувся ні на хвилину: там ще й досі »панував« цікар Франц Йосиф. І старий почав оповідати про любовну історію архікнязя Рудольфа, наче це все діялось учора.

Мені була п'яра попрощати господаря. Він випровадив мене на подвір'я, і показав найкоротшу дорогу до газолінової станції.

— Ось, ідіть тудою, тільки якнайдалі від цього ліску, що бачите його на горбі. Оминайте його, і не дай Бог, щоб туди зайшли... Індіян Кінлом зветься, або, по-нашому, короліство індіяніна... Вночі там з'являється старий індіянин, несподівано зривається буря, а хто підійде заблизько до того місця, все має якусь пригоду. То ж краще не йдіть туди, — перестерігав старий.

Однак я ні трохи не вірив в те, що говорив дід. В країні, де володіє гріш та »бізнес«, нема місця на якісь містичні з'яви. Це було хіба можливо в нас, на Україні. Там опівночі з'являвся чорт переодягнений за пана. в лісі мавки приманювали чоловіків, в балці қідьми заходились чортятим реготом. Тож наслухавшись таких страхітів ні одна дівчина вночі не пішла б по воду. Так, це все було можливе в нас, але тут — подумав, а вголос сказав:

— Вигадки! Де б тут з'являвся старий індіянин...

— Ви не вірите? Присядьмо хвилину на лавці, а я вам розкажу історію цього ліску.

Цікало було послухати. Я глянув на годинник. Ще не було пізно. Ночувати в якомусь мотелі я збирався не раніше десятої години. Тож настороживши вуха, чекав ділової розповіді. Сонце якраз перекочувалось на захід, наблизався спокійний вечір. На пасовиську мукували корови, а з ліску нісся духм'яний запах, бо це

був якраз час цвітіння ліян. Лісок Індіян Кінлом, яких п'ять акрів завбільшки, оточений кукурудзяними полями, стояв самітній на горбі, наче закреслений цирклем.

— П'ятдесят років тому купив я цей дім і поле в старого англійця Сміта. Коли контракт вже був підписаний і я заплатив йому, тоді англієць порадив мені не йти до цього лісу, бо там з'являється індіянин. Мені стало моторошно, наче пішов мороз по спині, — казав

— Кожний з нас має своє: як тобі вільно читати, то мені вільно грати.

земляк. — Та ж цей лісок мій, як мені чим користуватись?.. А на те відповів англієць: — Коли прибули сюди перші поселенці, то довго ім приходилося воювати з індіянами. Індіяни нападали на оселі новоприбулих, а їх зброєю були луки. Тому, що вони були добрими стосільцями, то неодин більй загинув від їх пострілу. Врешті, вдалось американцям з ними помиритись, індіян переселено до резерваторів, де вони живуть й досі. Тільки один старий індіянин не хостів покинути своєї землі та залишився в своєму ліску. Він поклав там шатро і живе одинцем. Люди говорили, що він збожеволів. Вночі виходив з лісу з луком, вигукував нозрозумілі людям закляття, наче командував ватагсю. Одного дня знайшли його мертвого. Його поховали на тому місці, де стояло його шатро, а тому, що він був поганином, замість хреста, вкопали лук.

Від тоді пішла чутка, що в лісі, в нічній порі, з'являється індіянин і береже свого лука. Були сміливці, що хотіли переконатись чи це правда, а головне, знайти лук. Це ім не вдавалося. Вони весь день і ніч блудили, а лука не знаходили. Один раз я також вибрався, і ледве живим вернувся... Оть таку історію розповів мені англієць.

Вислухавши розповіді, я з недовір'ям посміхнувся, попрошав старенького і пішов. Але думка про дивну легенду не давала мені спокою. Спочатку я оминав ліс, але бажання знайти могилу і закопаний на ній лук мене щораз більше приманювало. Не знаю навіть як воно сталося, що замість в газоліновій станції я опинився в ліску.

Лісок був обмотаний ліянами, а запах їх квітів мене зразу одурманив. Я відчув дивну силу цього запаху, і мов загіпнотизований ішов далі. Я не тратив надії, що знайду могилу індіянина, а на ній старий лук. Це буде не абиякий тріумф, коли, використавши повір'я простолюддя, вернуся додому зі своєю західкою.

Я пропихався на силу крізь гущавину. Мене щораз більше обмотували ліянини, а їх запах зовсім мене одурманив. Я чув, як під ногами тріщали гіллячки, деколи засичала галюка. під камінь скрилась ящірка, а в баг-

КАТАЛОГ КНИЖОК

Видавництва Юліяна Середяка в Аргентині.

Шановний Читачу!

Просимо перечитати цей наш список книжок, і перевірити, чи всі ці видання є у Вашій бібліотеці. Якщо немає, просимо надіслати на нашу адресу відповідне замовлення, і ми зразу вишлемо бажані видання на подану Вами адресу. Грошей із замовленням висилати не конечно; їх вишлете на адресу нашого представника після одержання книжок.

Власні видання:

дол.

"БАБАЙ" — вірші сатиричні, іронічні і комічні, кожна сторінка ілюстрована, стор. 112, — ціна:	"	1.50
Вусатий Степан: "ЕМІГРАЦІЯ В ПОХОДІ" — збірка гуморесок на сучасні теми, стор. 192, — ціна:	"	1.50
Гайдарівський Василь: "А СВІТ ТАКИЙ ГАРНИЙ..." — надзвичайні оповідання з-під сов. життя, ст. 244, — ціна в оправі, з золотим надруком	"	2.50
Галан Анатоль: »НЕВИГАДАНЕ« — оповідання і новелі на сучасні і підсоветські теми, стор. 320, ціна:	"	3.25
Галан Анатоль: »ХАМ« — віршована повість про те, як постав »культ особи« в Україні, ілюстр., стор. 112, ціна:	"	3.—
Довгалиuk Харитон: »КЛАДКА НАД ПОТОКОМ« — оповідання і гуморески, стор. 212, ціна:	"	1.50
Евентуальний Іван: "ПРОТИ ШЕРСТИ" — збірка гумористичних творів, стор. 208, — ціна:	"	2.—
Керч Оксана: "АЛЬБАТРОСИ" — роман з мистецького Львова з часу між двома війнами, ілюстр., стор. 312, ціна:	"	2.50
Коссовська Алла: »ГІРСЬКИЙ ВОВК« — повість про підпільну боротьбу проти большевиків, стор. 196, ціна:	"	2.50
Мотика Гриць: "ПЛЯМКИ НА ПІДНЕБІННІ" — нещоденні образки із щоденного життя (гуморески), ст. 208, ціна:	"	1.50
Остромира Марія: »НАД БИСТРИМ ЧЕРЕМОШЕМ« — повість про Гуцульщину, стор. 300, ціна:	"	4.—
Остромира Марія: »У ДОСВІТНЮ ГОДИНУ« — повість про Визвольні Змагання, стор. 263, ціна:	"	5.—
Острук Ярослава: »ТЕ, ЩО РОЗ'ЄДНУЄ« — повість з українсько-польського життя в Галичині, стор. 258, ціна:	"	4.—

Одрач Федір: "ПІВСТАНОК ЗА СЕЛОМ" — оповідання з воєнних і післявоєнних часів, стор. 292, — ціна:	"	2.50
в оправі, з золотим надруком:	"	3.25
Понеділок Микола: "ВІТАМІНИ" — гумористичні образки по цей і по той бік океану, друге справлене і доповнене видання, ілюстр., стор. 336 — ціна:	"	3.—
в оправі, з золотим надруком:	"	4.—
Понеділок Микола: "СОБОРНИЙ БОРЩ" — збірка гумористичних творів, ілюстр., стор. 400, — ціна:	"	3.—
в оправі, з золотим надруком:	"	4.—
Понеділок Микола: "А МИ ТУЮ ЧЕРВОНУ КАЛИНУ..." — п'еса з таборово-репатр. часів, стор. 48, — ціна:	"	0.50
"СМІХОЛІНА" — краплі для доброго гумору, стор. 192, кожна сторінка ілюстрована, — ціна:	"	2.—
Смолій Іван: "ЗРАДА" — оповідання, стор. 152, — ціна:	"	1.50
Струтинська Марія: "ПОМИЛКА ДОКТОРА ВАРЕЦЬКОГО" — оповідання із сучасного життя, стор. 146, — ціна:	"	1.50
Тис Юрій: "РЕЙД У НЕВІДОМЕ" — історична повість з часу завоювань у Півд. Америці, ілюстр., стор. 264, — ціна:	"	2.50
Тис Юрій: "ЗВІДУН З ЧИГИРИНА" — іст. оповідання з часів Хмельницького, ілюстр., стор. 232, — ціна:	"	2.50
в оправі, з золотим надруком:	"	3.25
Черінь Ганна: "ЇДЬМО ЗІ МНОЮ!" — репортажі з поїздок по Півн. Америці і Канаді, стор. 244, — ціна:	"	3.—
в оправі, з золотим надруком:	"	4.—
Шевченко Тарас: "ЗАПОВІТ" — оригінал і 46 перекладів на інші мови, ілюстр., стор. 64, в оправі з золотодруком,	"	1.50
Ясновський Пилип: "ПІД РІДНИМ І ПІД ЧУЖИМ НЕБОМ" — спогади піонера з Канади і ЗДА, стор. 320, — ціна:	"	3.—
Цуканова Марія: »НА ГРАНІ ДВОХ СВІТІВ« — вибір з творів (оповідання і п'еса), стор. 259, ціна:	"	3.—
"ЩОДЕННИК СЕЛЕПКА ЛАВОЧКИ" — гумористична історія з Дивізії "Галичина", ілюстр., стор. 160, — ціна:	"	2.—
КАЛЕНДАР — АЛЬМАНАХ »МІТЛА« за рр. 1952 — 1970 — ціна за кожний річник:	"	1.—

Перекладна література:

Бруггер Еміль: »ПЕРЕЖИВАННЯ ШВАЙШАРІЯ В СОВ. СОЮЗІ« — спогади, ілюстр., стор. 48, ціна:	"	1.—
»ЖИТТЯ ЛАЗАРКА З ТОРМЕСУ« — еспанська повість з XVI ст. невідомого автора, стор. 102, ціна:	"	1.50

Книжки для дітей:

Дубина Василь: "БЛАКИТНІ ХМАРИНКИ" — збірка віршиків, ілюстрації в кольорах, стор. 32, — ціна:	"	1.50
Погідний Микола: "ПРИГОДИ КОТИКА МУРЧИКА", — казка, ілюстр., друк в кольорах, стор. 36, — ціна:	"	1.25
Погідний Микола: "МАРІЙКА ЛЕБІДКА — ЛІСОВА КВІТКА" — збірка казок з кол'я, ілюстр., стор. 32, — ціна:	"	1.50
Погідний Микола: »ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ« — староукраїнська билина, з ілюстр. в кольорах, стор. 32, ціна:	"	1.50
"СОНЕЧКО" — збірка віршиків і казок в обробці Віктора Цимбала, ілюстр., друк в кольорах, стор. 32, — ціна:	"	1.—

Приготовано для друку:

Полтава Леонід: »ЛІСЯЧИЙ БАЗАР« — казка, з ілюстр.

Довгалюк Харитон: »БУРЕВІЙ« — повість про життя і спротив на підсовєтській Волині в часі між двома війнами.

Остромира Марія: »ЛЕМКІВЩИНА В ОГНІ« — повість з дій ОУН—УПА після закінчення II світ. війни.

Д-р Святомир Фостун: »ЗВІДУНИ СТЕПОВИХ КОГОРТ« — повість про участь Хмельницького в 30-річній війні.

Крім цого заявили бажання друкувати свої твори у видавництві Юліана Середяка такі автори, що проживають по цей бік Залізної завіси:

Гайдарівський Василь, Галан Анатоль, Островерх Михайло, Черінь Ганна, Острук Ярослава, Лисак Леся, проф. д-р Микола М. Палій та інші.

Книжки інших видавництв:

дол.

Воропай Олекса: ЗВИЧАЇ НАШОГО НАРОДУ, II частина,	"	3.50
Галан Анатоль: ЧАРІВНА ДРУЖИНА — оповідання, ст. 142,	"	1.50
Дорошенко Дмитро: НАРИС ІСТОРІЇ УКРАЇНИ — 1 і 2 том разом, oprav., з золотодруком, ціна	"	9.—
Зелений Зенон: УКРАЇНСЬКЕ ЮНАЦТВО — стор. 278, іл., ..	"	3.50
Кузьма Олекса: »ЛИСТОПАДОВІ ДНІ« — історія Листопадових Днів 1918 р. стор. 448, в opravі, ціна:	"	5.—
Лазорський Микола: ГЕТЬМАН КИРИЛО РОЗУМОВСЬКИЙ — роман, стор. 752 (в opravі), ціна	"	7.—
Лазорський Микола: СТЕПОВА КВІТКА (Роксоляна) — роман, стор. 364, ціна	"	3.50
Лазорський Микола: »ПАТРІОТ« — історичне оповідання, сторін 312, ціна:	"	4.—
Лагодинська Галя: ДО СОНЦЯ, ДО ВОЛІ — спогади юності, стор. 254, в opravі, ціна	"	3.—

Ластівка Корнило: »ВІДРВАНІ ЛИСТКИ« — повість, ціна:	1.50
Лепкий Богдан: ТРИЛОГІЯ — шість томів, оправл., ціна	21.—
Липа Юрій: КОЗАКИ В МОСКОВІЇ — роман з XVII ст. ціна	2.—
ЛПРА—СУРМА — збірка пісень з нотами для співу, ціна	5.—
201 УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ — збірка пісень з нотами для фор- тепіяну, альбомний формат, ціна	2.50
»МОСКОВСЬКІ ВІВІВЦІ БАНДЕРИ ПЕРЕД СУДОМ« — збір- ник матеріалів, стор. 695+24 іллюстр., в оправі, ціна	12.—
Оглоблин О.: »ЛЮДИ СТАРОЇ УКРАЇНИ« — студії про жит- тя знатних українців, стор. 328, ціна:	4.—
Одрач Федір: ПОКИНУТА ОСЕЛЯ — оповідання, стор. 304,	2.50
Острук Ярослава: ОЛЯ — повість з Визв. Змагань, стор. 150,	2.50
Острук Ярослава: ПРОВАЛЛЯ — повість, стор. 192, ціна	2.50
Острук Ярослава: РОДИНА ГОЛЬДІВ — повість, стор. 120, ..	2.—
Острук Ярослава: ХУРТОВИНА ГРЯДЕ — повість з часу пер- шої больш. окупації Галичини, стор. 192, ціна	3.—
Пилипенко Лев: »ТИНІ МИNUЛОГО« — збірка оповідань, сторін 196, ціна:	2.—
Ріпецький Степан: »УКРАЇНСЬКЕ СІЧОВЕ СТРІЛЕЦТВО« — збірник матеріалів, стор. 360, в оправі, ціна:	6.—
Сенько Г.: ПІДСОВЄТСЬКІ АНЕКДОТИ — стор. 145, ціна ..	1.—
»СЛОВО І ЗБРОЯ« — антологія поезії про УПА, упорядку- вав Леонід Полтава, в твердій оправі, ціна:	7.—
Тис Юрій: ЖИТТЯ ІНШОЇ ЛюДИНИ — повість, стор. 187,	1.50
Шевченко Тарас: КОБЗАР — 4 томи, видання УВАН за редак- цією проф. Л. Білецького, в твердій оправі, ціна ..	25.—
Шпак Олександра: »З КНИГИ ЖИТТЯ« — оповідання, стор. 290, в оправі, з золотодруком, ціна:	4.—
Юриняк Анатоль: ЛІТЕРАТУРНИЙ ТВІР — студії на літ. теми	3.—

Адреса для замовлень:

EDITORIAL: JULIAN SEREDIAK

Casilla de Correo 7 (SUCURSAL 7)

BUENOS AIRES — ARGENTINA

ЗАМОВЛЯЙТЕ ЧЕРЕЗ НАШЕ ВИДАВНИЦТВО ТАКОЖ ІНШІ КНИЖКОВІ НОВИНИ, що ПОЯВЛЯЮТЬСЯ НА ЕМІГРАЦІї

КОЖНИЙ, ХТО ЗАМОВИТЬ КНИЖКОК НА СУМУ НЕ МЕНШЕ НІЖ 10.— ДОЛ., ОДЕРЖИТЬ ЗНИЖКУ 20%!

ньюці плигали жаби такої величини, яких я в житті ніколи не бачив.

Вже сутеніло. Лісок був такий малий, що кожної хвилини можна було з нього вийти. Але думка про лук ні на хвилину не давала мені спокою, і я завзято шукав могилки. Вкінці я справді натрапив на невеликий рорбок, що міг би бути могилою індіянина. Він був у хашах, зарослий обмотаний ліянами.

— Нарешті! — сказав я сам до себе, і з полегшою зідхнув. Що мій здогад був правдивий, я переконався, коли шукаючи лука, виполов всі ліяни та хабаззя. Так, це була могилка індіянина. Однак лука не знайшов.

Перебувати далі в лісі було зайвим, і я, лихий на себе, подався в ту сторону, де крізь гущавину видів обрій та поля. Значить до краю лісу було недалеко. Також із шляху доносились раз-удаз перегуки проїждаючих авт.

Здавалось, ще кілька кроків і я вийду з лісу. Але йдучи далі, ліс ставав щораз густіший, я все більше замотувався в ліяни, і вони перешкоджали мені просуватися далі. Коли врешті я вимотався з ліян, побачив, що стою знову біля могилки індіянина. Врешті залягла темрява, надійшла страшна безмісячна ніч.

— До чорта! — закляв я вголос, — Ліс невеликий, а я блуджу наче в джунглях.

І в цей момент я як довгий впав у багнюку.

— До ста чортів! — закляв я удруге, ввесь мокрий вилізаючи з багніски.

Мене прошибла несподівана думка, що я не вийду звідси, тому мій недавній спокій перейшов у нервовий страх. Я згадав пересторогу земляка, і признаюся, мені стало лячно.

А тут ще раптом зірвався вітер. Птахи почали літати майже над моєю головою, дощ грубими краплями вдаряв по обличчі. Лискавиці прорізували небосхил, а вслід за ними вдарив грім. Почала шалiti буря, одна з тих, що по гарячих парних днях навідують західні стейти Америки. Та не було часу зібрати думки. Недалеко мене вдарив грім і розтрощивши дерево, запалив його. Я припав до землі, щоб в цей спосіб рятуватись

від небезпеки, що грозила мені кожної хвилини.

За деякий час буря пройшла і стало тихо, спокійно. Відсвіжені дощем ліяни пахли ще більше. Мені здавалося, що вони мене обмотують, не дозволяють вийти з ліса. Мене боліла голова, хотілося спати.

Блукаючи далі навмання, я був вкрай утомлений і сам не знаю коли і як я заснув. А коли пробудився, був уже гарний, соняшний лень. У першій хвилині не усвідомлював я собі де я і чому тут попав. Щолиш пізніше пригадав свою нічну пригоду. Розглянувшись довкруги побачив, що спав я на скраю ліса, увесь обмотаний ліянями. Почувався погано: увесь брудний, заболочений, руки подряпані до крові. Почав я обтрущуватись, щоб привернути собі найбільш нормальний вигляд. Та даремно.

»Котра це вже година?« — подумав я

Глянув на руку, але годинника не було. Та що гірше, не було мошонки з грішими, ні реєстраційної карти моого авта. Згубив це все блукаючи в лісі. Вдруге туди йти не хотів, знов, що нічого не знайду. Отже, годинник, гропі і документи залишив я... індіянинові.

До газолінової станції ішов в найпоганішому настрої — невиспаний, брудний, мокрий. А хату земляка обминає, щоб він мене, не дай-бо, не побачив.

МАЮТЬ ДОСВІД

В Адліс-Абебі є великий шпиталь, що його збудували Сoviети, і там працює біля ста різних совєтських лікарів і «спеціалістів».

Одного дня двох »спецработників« поїхали на прогулянку. Заїхали якось несподівано в густий ліс і затрималися, не знаючи, що далі робити. Та чесподівано надійшов католицький місіонар з недалекої оселі, і со-вєтчики розпочали з ним розмову:

— От заїхали ми кудись, гірш пекла, — каже один.

На те місіонар відповів:

— Щодо пекла то не знаю, але ви приїхали з СССР, то вам про него краще відомо, ніж мені.

Кому злодій, ненароком, попаде до старої діви:

— Або захоль до середини, або стріляю! .

**

Пахне небо ліками Коротича,
пахнуть перса пальцями Драча,
пахне В. Діденкові у родича
самогоном дідова сеча,
пахнуть вірші маками та вербами,
а на вербах пахнуть асигнації;
у непосидячого трудящого
пахнуть димом з печі облігації
пахне Вінграновський сивим бардом,
українські пісні препахли буряками
пахне Д. Павличко й Ко. більярдом

.....

А в повітрі пахне Соловками.

(Із захалявної збірки »КРИК
з МОГИЛИ«, що появилася перед
кількома роками в Україні).

КОБИ ЗНАТЯ...

В часі сварки каже жінка до чоловіка:
— Що ти зі мною виробляєш?! Інші чоловіки під-
носять своїх жінок до неба!
На те відповідає чоловік:
— Я також тебе піdnіс би, якби знаття, що ти там
залишишся на завжди!

ЗБІГ ОБСТАВИН

Двое памів сидить у каварні біля вікна, із знього видно рухливу вулицю. Нараз один з них каже:
— Дивись, ото йде моя дружина за підручку з моєю коханкою.
— Що за збіг обставин, — відповів другий, — я тільки хотів сказати ту саму вістку тобі.

ХИМКА - ДЕПУТАТКА

У колгоспі »Красна латка«
Чи »Совєтськая ракета«,
Жила Химка, депутатка
До Верховного Совета.

Із усіх колгоспних грацій
Краща з кращих, активістка,
Комсомолка, герой праці
І завзята комуністка.

Появилась на світ в роді
»Соцблізьким« ця пролетдама:
Батько жулік був і злодій,
Безпритульна була мама.

З дому аж до Верховета
Перешкод усяких сила,
Не пособила б й ракета
Коли б »башка« не варила.

Але в Химки козир-дівки
Голова не від паради:
Перешкод хоч би там скільки —
Вона дасть їм усім ради

Бо у неї завжди з роду
По самі коліна море,
Вона кожну перешкоду
По сталінськи переборе.

Закінчивши семилітку,
Стала Химка до роботи.
На лані колгоспнім літком
Буряни сапать й полоти.

Отут зразу й пішло діло:
Її краса і соцвіра
Мов якась магічна сила
Полонили бригадира.

Він у Химку закохався,
Як кіт нишком топтав стежку,
Залицяється, женихався,
Носив сало і сережки.

Отак далі, далі й далі...
Хоч між люди йшла обмовка,
Обліпили грудь медалі —
Стала Химка стахановка.

Палким молодості жаром,
Всі її грішні принади,
Притягнули незабаром
Також голову сільради

Увійшовши з ним в »амори«
Доріженкою крутою,
Стала Химка дуже скоро
У колгоспі ланковою.

»Мудру« ленінську науку
Вспіла добре ізбегнути,
І присвоїла цю штуку,
Щоб ціль свою осягнути.

Вона з вченням тим »согласно«
Йшла на пробій без утоми,
Аж влюбився в ній пристрасно
Секретар райвиконкому...

У Советському Союзі
Всесоюзні йдуть вибори.
І дивіться, яку, друзі,
Силу мають там амори.

Химка під їх патронатом
Ось, уже вам, кандидатка,
А виборчим результатом —
В Верховсвєті депутатка.

І, ось, вона сіла в джета,
Шлях простягся гладко, рівно,
До Верховного Совета
У Москву білокамінну.

Сидить Химка як цариця
У »совєті« на ослоні,
Кричить »ур-а-а« аж піниться,
»Апльодірує« в долоні.

Сидить пишна ця роззява,
Не зна, мабуть, який сором;
Безустанку ловить гави,
Або мужчин своїх зором.

Може вона снує пляни
Як дірватъ якого туза:
— Ех, якби ж такого »пана«,
Як »президент« Совсоюза!..

Такі часто депутати
Є в »совєті« в Есесері;
Не потрібно розум мати,
Хист лиш владі догоджати
Та нахабно лізти в двері.

Пан'ко Незабудъко

ТА САМА ЗВИЧКА ...

— Знаєш, Марусю, був я учора на кінних перегонах,
і поставив на коня »Марусю« десять тисяч пезів.
— Ай, як гарно! І що, виграв?
— На жаль, ні. »Маруся« мала ту саму звичку, що й
ти її маєш, і прийшла до мети півгодини пізніше...

ОСТАННІ ХВИЛИНИ.

Вибухла війна, і впала атомова супербомба. На щастя, впала в Тихий океан.

Але на другий день учені повідомили, що наступить ланцюгова реакція, і в висліді чергових вибухів вода з океанів піднесеться так, що до вісімох днів затопить увесь світ.

На таку страшну вістку папа вже більше не говорив про мир, а проголосив, щоб усі вірні молились в останні хвилини свого життя.

Євангелицькі епископи проголосили, щоб кожний мав зі собою Біблію, і в останні хвилини з нею не розставався.

А головний жидівський рабін повідомив: »Мої земляки! Ви вже знаєте, що має статися за вісім днів. Отже маємо ще вісім днів часу, щоб навчитись, як жити під водою.«

• •

ДОБРИЙ »СТРІЛЕЦЬ«...

Одному фармерові в Канаді заяці наносили в городі шкоду. Він декілька разів засідався, стріляв до них, але не пощастило ні одного забити.

В одну неділю біля церкви каже один фармер:

— Ну, нарешті Стіф забив заяця!

— О, то вже навчився стріляти! — додав інший.

— Ні, — відповів перший, — він учора як вертався ніччу з міста додому, переїхав заяця!..

• •

ЗНАЮТЬ, ДЕ ШУКАТИ

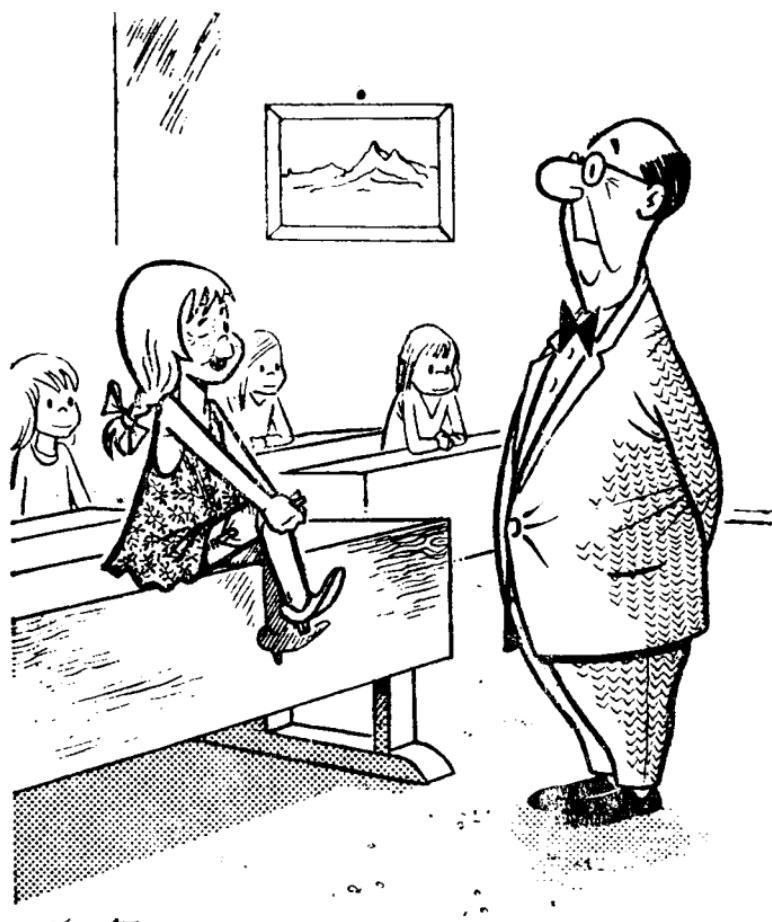
На станцію поліції в східному Берліні приходить якась жінка і каже, що від учора пропав її чоловік.

— Е, він певно втік до капіталістів, — каже старшина.

— Товаришу, що ви! — відповіла піднесеним тоном жінка. — Мій чоловік є робітничим агітатором, і якраз його завданням було роз'яснювати невдоволеним робітникам, що немає потреби втікати на захід.

— А, як так, — перебив поліцист, — то треба його шукати в котрімсь із місцевих шпиталів.

• •

— Дуже радо лишуся по школі за кару дві години з вами, пане професоре, бо хочу пережити те, що переживає моя старша сестра, яка часто залишається дві години у своїй кімнаті зі своїм нареченим.

ЧИ ТОЙ САМИЙ ПАРАГРАФ...

Каже суддя в суді до підсудного:

— Ви образили позовника, і в суді мусите ще раз те все, що ви сказали, повторити.

— А, пане суддя, як скажу, чи за той самий параграф покарають мене »дубельтово«, чи лише раз?

ВИННО СОНЦЕ...

— Ти не уявляєш собі, яка Ірка говірлива. Говорить, кажу тобі, як автомат. Після повороту з вакації на Маямі, мусіла йти до лікаря.

— Пошкодило сонце?

— Так, вона весь час говорила на пляжі і спалила собі язик.

ХИТРИЙ АПАРАТЧИК

З якогось московського міністерства поїхав службовець до Магнітогорська. Приїхав туди, але готелі переповнені, годі дістати кімнату. Злий і лютий зайшов він до чергового готелю, але і там таке саме: кімнати вільної немає. Подумав хвилинку і каже до урядовця:

— Товаришу завідуючий, а коли б так сьогодні приїхав Брежнєв, була б для нього кімната?

— Очевидно, що була б.

— От, гаразд! Зробіть одну кімнату вільну і здайте мені. Я запевняю вас, що Брежнєв сьогодні і так не приїде.

ВСЕ ДЛЯ КРАСИ.

Жінка наложила на своє лице маску з якогось крему й каже до чоловіка:

— Як думаєш, чи буде мені тепер гарніше?

— Галаю, що так, — відповів чоловік.

За яку годину-две жінка зняла маску, причепурилась і біжить до чоловіка.

— Ну, як тепер, гарніша?

— Так... гарніша... але чому, властиво, ти зняла тут маску?

ЯК МИ ДОБУВАЛИ ЯЛИНКУ

Кожного разу, коли я проходжу повз ялинкові ярмарки перед Різдвом, гострий смолистий запах збуджує в моїй уяві картину з далеких дитячих літ...

В ті часи у Києві ялинку дістати було нелегко. Іх ніде не продавали відкрито, і не можна було зрубати. Советська влада заборонила Різдво і думала тим побороти нашу віру і звичаї. Але сила Божа була незрівняно більша, і в душах людей щороку витало Різдво.

Вже місяць або й раніше перед Різдвом, мене мутило те саме питання:

— Тату, а чи буде в нас цього року ялинка?

— Побачимо, як Бог дастъ, — посміхався тато, не маючи сили сказати »ні«, але й боячись пообіцяти напевно.

До моого шостого року ця проблема мене ще не турбувала. Я твердо знала, що ялинку приносить, разом із гарним подарунком, червонощокий Дід-Мороз в козацькім жупані і смушевій шапці, а оскільки я, принаймні перед Різдвом стежила за собою і ретельно намагалась бути чесною (старі провини забувалися), то й не було чого хвилюватися. Я знала, що десь за два-три дні перед Різдвом у сінях раптом з'явиться пахуча, розкішна, сповита мотузком ялинка.

Але роки ішли, я більшала, навчилась читати, писати і багато чого розуміти. Я вже знала тільки, що ялинку справді купують тато і мама, хоч відносно подарунків ще мала сумніви. Якщо вони не були від Діда-Мороза, то, певно хтось добрий допомагав мамі й татові купити їх для мене. Напевно це був сам Бог, бо в молитву до Нього я часом вкладала прохання про деякі найбільш бажані для мене речі.

Одної зими, коли міліція більш була зайнята ловленням безпритульних, аніж розшукуванням ялинок,

тато купив ялинку на базарі. Ялиночка була коротенька, але зате кучерява і пелехата, наче капустина. Товста тітка тримала її під кожухом, і так »з-під полік« її й куплено, і, взявши ялинку собі під пальто, тато поніс її додому. Моїм завданням було стежити, щоб де не часкочити на міліціонера, але, на щастя, нічого не трапилось. На щастя — бо тато зовсім че був такий товстий, як та тітка, і з ялинкою він виглядав дуже смішно: у нього спереду стирчав горб. Я ледве стримувалась від сміху, хоч і дуже боялась міліції.

Але наступного року міліція розігнала базар Безпритульні були половлені і посаджені у дисциплінарні будинки, і тепер міліція полювала на »спекулянтів«. Ніхто вже не виносив на продаж ялинок.

— Де ж ми тепер візьмемо ялинку, тату? — триვожно питалась я. — Як же будемо без ялинки?!

— Не журись, доню, якось то буде, — потішав тато.

— Але як, як буде?! — не вгавала я. — Знаєш, татуню, може я приберу нашого фікуса цукерками й стрічками, хай він буде за ялинку.

— Ти моя розумниця, — всміхнувся тато. — Ось' як буде: завтра ми вдвох підемо по ялинку, і вже як не дістанемо, то приберемо фікус.

— А куди ми підемо? В ліс рубати чи па базар?

— Оцього вже не скажу, дізнаєшся завтра. Бо ти ще маленька, у школі комусь розкажеш — і може вийти неприємність.

Другого дня увечорі, не дуже пізно, але вже в темряві (дні взимку короткі!) взяв тато якісь дві тички, великий залізний гак, жмут мотузки і мішок — і ми вирушили. Мама довго не хотіла нас пускати:

— Куди ж ти дитину ведеш?! А що якби щось сталося??!

— Так треба. Нехай змалку привчається сміливості. Нехай знає, як добувати ялинку.

Ми вийшли »чорним ходом«, перейшли через садок, куди нас вдень непускали, бо він належав до дитячих »ясел«, і стежкою перебралися аж до Дніпровських круч, що переходили в урвища зараз же за нашим садом. Пісок ввесь час осувався вниз, вже навіть

стежки не було, і тільки старі кущі бузку міцно три-
мали маш сад і не давали йому злетіти в прірву

Тато повільно просувався над урвищем, хапаючись
за тин і бузкові гілки. Снігу було мало, його обвіяв
вітер, але після недавньої відлиги взяв мороз, і йти
наїм було дуже сковсько.

Так ми пробиралися може з годину. Під кінець з'я-
вилася стежка, і стало легше.

— Тримайсь за мій піджак, — сказав тато, — і ми
пішли швидко, щоб трохи нагрітися.

— А чого ми пішли урвищем, тату? Адже вулиці
було б швидше.

— Невже ж ти не догадаєшся, доню? Та ж ми йде-
мо по ялинку!

— То ми ховаємося від міліції?

— Саме так, дитино. Ось уже і парк. Бач які вели-
чезні смереки — кожна гілка, як мала ялинка. От ми
собі одну з них зламаємо. Тільки ти дивись на всі боки,
щоб нас ніхто не побачив.

В парку було тихо й пусто, як у лісі. Тут сніг ле-
жав білий, пухнатий, як лебединий пух — і ніхто й
нішо його не чіпало. А на вулиці його було мало, і все
якийсь сірий, збитий у грудки, розтоптаний, і він зов-
сім не налаувався на снігову бабу!.. Але ми прийшли по
ялинку. Отже, про снігову бабу нема чого й думати ..

Тато тим часом сполучив дві тички в одну довгу,
швидко приробив до кінця гачок і закинув на смереку.
З гілок посипався за комір рясний снігопад. Нам стало
холодно і мокро, але витрущуватись не було коли.

Ми вдвох щосили тягнули гілку. Ще, іще тужче...
»Трісь!« — і вона впала додолу, як велика одкровена
скиба.

— Бери її і тягни тією дорогою, що ми прийшли —
шепнув тато, розбираючи свою »вудку«.

Я рушила вперед. Ось тепер перелізти через огоро-
жу, і... Раптом повітря пронизав різкий свисток, наче
поклик зловісної птиці...

— Міліція!!! Тікай, доню, швидше, бо буле біда.
Може вони через тин не полізуть...

Ми гарячково дерлись переривчастою стежкою, ха-

пались замерзлими руками за лід, перескакували через розколини... Тато взяв від мене ялинку, щоб мені було легше іти. Лунко відгомонювали в морознім повітрі наші кроки, і нам здавалось, що хтось женеться за нами, цокаючи кованими чобітьми.

Ралтом обмерзлий камінь вислизнув мені з-під ніг, і я, як стояла, почала сповзати з ним у прірву.

— Тату, рятуй мене! — закричала я несвоїм голосом, забувши про обережність.

Тато вилустив з рук ялинову гілку і міцно вхопив мене за руку, аж мені боляче стало. Я заплакала від болю, бо мої обморожені руки відчули розплачливий потиск тата, немов силу залізних кліщів.

Тато витяг мене на тверде місце і міцно притис до грудей.

— Ти злякалася, маленька? Дуже болить?

— Ні, татусю, вже не болить, але де ж ялинка?!

Наша ялинкова гілка скотилася по мерзлому урвищу вниз. Ніде не було її видко.

— Ну, нічого, дитинко, дякуй Богові, що нещастия не трапилось. Що ялинку втратили, то нічого, але ж від міліції втекли і ніг не поламали. Буде таки цього року нам фікус за ялинку. Он бачиш — вже й наше віконечко світиться, мама з вечорою чекає...

На морознім повітрі ми стали голодні. Вийшли не повечерявши, бо мама тільки що прийшла з роботи і ще не наварила їсти. А тепер нам так хотілося їсти! Мені здалось, що я вжечу дим із нашого димаря, який пахне гречаними галушечками, заправленими цибулькою і шкварками...

Ось і наша хата. Відкрили двері — і оставпіли: просто перел нами стояла гарна, круглобока, оксамитнозелена ялинка! Вона займала майже весь вільний простір у нашій маленькій кімнатці. На плиті кипіли галушки, а за столом сидів дядько Нестор із Пущі Волині, мамин двоюрідний брат.

— Звідки ця ялинка? — скрикнула я, забувши привітатись.

— Та ж я привіз, — сказав дядько Нестор. — У нас їх в лісі без ліку... Вибрав найкращу. Бачиш, треба

було мені по справах в Київ їхати, то, думаю, зроблю вам несподіванку на Різдво...

— Як же ви провезли її?! А міліція не бачила?

— В тім то й справа, що бачила. Як сів у трамвай, то всі люди, як люди: поглядають на ялинку, а вона хоч і зв'язана і в мішок замотана, а таки видко, що дерево. Але ніхто нічого. А на одній зупинці заходить »Ванька«, червонопикий такий, ніс, як картопля, аж з двома наганами і, видко, задля морозу підхмелився. Так коло мене й сідає, і зразу до ялинки:

— А ето, — каже, — що такоє? Ти її вірно в церкву везьош?

— Та ні, — кажу, — їй-бо не в церкву. До своїх родичів

— Знаєм, какіє у вас родічі. Вірно всякіє попи долгополіє. Різдво справляєте?

— Та що це ви, — кажу, — та це я їм на дрова везу, щоб погрілися.

— А, на дрова! Вот я тебе покажу дрова. На дрова надо єйо оттак ломати!

Тут »Ванька« вхопив ялинку і переломав її надвое. Хотів ще раз переломати, але живе дерево в'язке, не далося.

— Вот тебе, лядька, і Різдво! — зареготовався »Ванька« і вийшов з вагона. А я вже сяк-так довіз переломану ялинку, та єже тут із твоєю мамою дротами зв'язали. Навіть і не видно, що поштукована, бач яка гарна!

ДОРОГИЙ ПОДАРУНОК

— Що думаєш подарувати своїй сестрінці на шлюбний дарунок?

— Кадиляк.

— Такий дорогий дарунок!..

— І дорогий, і ні. Я знаю, як майбутній чоловік моєї сестрінки їздить, тож сподіюсь, що до трьох місяців буде по кадиляку, а обезпеченева поліса є не тільки виписана на моє прізвище, але переховується в моого адвоката.

Н А Д І Є Т І

В голові крутиться як у Велику П'ятницю,
Ноги угинаються наче у старця,
Руки як у хворого, що дістав пропасницю,
Обличчя посиніло наче у мерця.

На пості дієтному де ж ти ділась сило?
А їсти, ой, хочеться, хоч камінь цей їж!
Охляло, опало геть, як ганчірка, тіло,
І голод вам кишки тне наче тупий ніж.

На снідання піднесуть вам вітамінів,
На обід начислять сорок три кальорій.
На вечерю подадуть мінералів...
Хоч би хліба більше зо дві окрушини!
Хоч би м'яса шматочок ще (ви ж не хворий е!)...
Хоч би шклянку пива маленьку додали!..

Якщо ви мрійник є, то на здоров'я мрійте,
Бо мріять можна навіть й на дієті.
І в уяві своїй їжте собі й пийте
Та думайте про все, що вміститься в ленеті.

В нас говорили: »Дурний думками ситий«.
Хоча це правда, біди в цьому немає,
Вона в тому, що ти як пес той битий
Все туди лізеш, де кий тебе чекає.

Потрібна тобі оця вся голодівка
Так як у возі десь поламане дишло ..
Казала баба, коли ще була дівка:
— Немає лиха, щоб на добро не вийшло.

Бо навіть з тої дієти предурної
Ти можеш таки дечого навчитись,
Наприклад, хоч би і мудrosti такої:
Вагу набути легко — тяжко загубити.

Mikī Сукенсон

H O X S CONSTRUCCION

SE CONSTRUYE A TODAS CLASES

HORMIGONES

OSYP HALATIO Y CIA.

c. Ruiz de los Llanos 557

Buenos Aires

DINPLAST S.A.C.I.F.

FABRICA DE ARTICULOS PLASTICOS

Elaboración de productos plásticos para laboratorios
farmacéuticos — Cosméticos — Destilerías — Electricidad
Bazar — Menaje — Etcétera.

OFICINA TECNICA DE PROYECTOS

Y

MATRICERIA PROPIA

INYECCION — COMPRESION —

EXTRUSION — SOPLADO

FABRICA DE ARTICULOS PLASTICOS

— DE —

MARKO OLESKIW Y CIA.

CHIVILCOY 3173

CAPITAL FEDERAL

T. E. 50-0132 -y- 50 1211

— Дорогенька, чи не могла б ти включити
мою електричну гітару?

ЯК ІВАН ТЕЛЯ ПРОДАВАВ (З народної творчості)

Ніде правди діти, Іван любив випити, тож його жінка, Варвара, тримала гроши в скрині, ще й під замком.

В суботу вечорі пішов Іван до коршми, сів та й сидить. Всі п'ють, а він сидить мовчки. Підходить до нього шинкар і каже:

- Пане газдо, чому нічого не п'єте?
- Не маю нині грошей, в понеділок буду пити.
- А де ви візьмете грошей в понеділок?
- Продам теля та й нап'юся.
- Іване, я куплю від вас теля.
- Та мені все одно, хто візьме, аби гроші дав.
- Ну, то я візьму. Випийте як задаток келишок горілки, — частує шинкар.

Випив Іван одну чарку, другу та й третю. Йде додому а жид ще й для Іванової жінки дав у плямчину кватирку горілки, бо наближалися жидівські свята, і шинкар дуже хотів купити теля.

Прийшов Іван додому випив горілки ще з жінкою та пішов собі спати. А ранком, коли ще Іван і не підвівся, приходить жид.

- Дай Боже здоров'я Іванихо! Де ж то мое теля, що ваш газда обіцяли мені продати?
- Яке теля? Питайте в Івана.

Жид розбудив Івана. Той протер очі та й каже до Варвари:

- Жінко, веди мерщій корову до бугая, бо шинкар вже по теля прийшов!

ПОРЯДОК МУСИТЬ БУТИ...

Німецьке міністерство війни проголосило такий розпорядок:

»На випадок атомової атаки, треба зразу взяти купіль у ванні, обвинутися в чисту постіль і йти поволі на цвінтарт.«

- Чому »поволі«? — хтось телефонічно запитав.
- А, це тому, щоб не робити натовпу!

ПО ЧІМ НАЙКРАЩЕ ПІЗНАТИ УКРАЇНЦІВ?

(Із власного досвіду).

— Що за дурне питання! — дехто напевно скаже. — Та ясна справа, як сонце, що найкраще українця пізнати по мові. Інші скажуть: по фізіономічному вигляді, по звичаях, по ноші...

Відносно першої відповіді то скажу, що питання, яке я поставив у заголовку, не таке вже й дурче, як може комусь видаватися. Ану, попробуйте лише розрізнати наших рідних типів серед різнородного натовпу на вулицях, ярмарках, стадіонах, пляжах та інших публічних місцях, бо ж це не брехня, що рідко вже хто вживає там рідної української мови.

Щодо фізіономічного вигляду, то до тої відповіді я також поставлюсь критично на підставі таки власного досвіду. Проживаючи в Південній Америці я зустрів раз одного типа, який по своєму зовнішньому вигляді нагадував мені нашого рідного динарця. Побачивши годі його, їй-бо, був би присягнув, що це був українець. Коли ж я підійшов до нього і між нами нав'язалась розмова, то на моє велике розчарування я довідався, що мій співрозмовник є по національності сирієць.

Інший випадок мав я уже в Північній Америці. Була раз на »маркеті«, стрінув пару старших віком людей — жінку і чоловіка, які розмовляли між собою по-московському. Вона — звичайна собі, нічим не замітна жіночка, але натомість він — попросту феномен: вистаючі вилиці, а само лице оливкового кольору, чутъ не косі очі, облізлі вусики, рідкий заріст обличчя, низенький ріст, косолапі короткі ноги. Думаю собі: як не киргіз, то татарин. Коли я підійшов до них і між нами нав'язалась розмова, то я довідався, що вона московка

десь з околиць Тверу, а він, на моє превелике здивування — українець з Таврії.

За звичай і ношу вже не будемо говорити, бо хто ж із наших людей в Америці. Канаді чи в інших країнах поселення практично ними користується?

Отож, як бачите, мова, фізіономічна зовнішність, звичай, ноша — не є єдино достатніми факторами щоб після них пізнавати серед чужої маси наших людей. Тому-то в таких випадках найкраще пізнаю українців по стравах, особливо по варениках. Можна би пізнавати також по голубцях, борщеві, і т. д., але вареники, чи, вірніше, їх українська назва найкраще можуть стати у тої оді, бо вони навіть і на еміграції у другому чи третьому поколінні не виходять з моди, і є лише найпопулярнішим винтвором української кулінарної штуки.

Ось послухайте, як я по варениках пізнав раз наших людей.

Однієї неділі »осідлавши« мого форда, поїхав я на прогулянку до одного з великих парків у нашому місті. Приїхав, »запаркував« форда в тіні великого каштана, і ходжу собі, походжаю по парку та »гав ловлю«. Ходив, ходив і, врешті, знемігшись, присів на лавці трохи відпочити. Сиджу дивлюсь та ловлю чутливим носом чудові кулінарні запахи. Якраз недалеко від мене розташувалась групка жінок і дітей. Вони й розвели собі невеличкий вогонь. Діти бігають, граються, сміються та перегукуються по-англійськи. Жінки сидять і також (чую добре!) говорять між собою по-англійськи. З великої сковороди поставленої на жар несеється смаковитий запах смаженого сала, і ось, їй-бо, кажу вам, одна із жінок бере величезну миску, схожу на нашу макітру, і обережно висипає на сковороду ніщо інше, лише правдиві наші різні... вареники. Сильніше заскрабчало у сковороді, сильніше понісся навколо запашний кулінарний запах, що аж слинка потекла мені з уст...

Сиджу собі, ковтаю слинку і міркую:

— Та це таки, мабуть, українці... А може, поляки, або чехи? А може й жиди, бо вареники також люблять їсти.

За кілька хвилин оглядна жіночка, яка поралась біля

сковороди, не даючи вареникам надто пригоряти, зняла сковороду з вогню, поставила на столі, щось пірсловом перекинулась з жінками, і обернувшись до недалеких кущів і приложивши обі долоні до уст, гукнула пискливим голосом:

— Бо-о-йс!! Джері! Джані! Стіф!!.. Джері! Діл ю гир мі, »гані«?) Кам сген, вареники вреді!

Дивлюся: З-за кущів витачується »гані« — опецькувате, здоровене, лисе, в окулярах, схоже на барило, отак, нівроку собі, фунтів дві сотки з »гаком«. А за ним друге, менше ростом, але грубеньке також нівпочку, в гавайській сорочці, в коротких штанях, а далі — третє, худе, високе як тичка, також в окулярах і коротеньких штанцятах, довгоноге, схоже на лелеку.

— Ну, думаю собі, ось, тій-бо, голову дар би свою, що це таки наші, українці, бо ж дама при всій своїй поганій англійській дикції так чудово, з притиском вимовила слово »вареники«.

Я підвівся з лавки і підійшов до гурту.

— Добриденъ, люди добрі! Пробачте, чи ви не українці часом будете?

— Та українці, українці! — підтвердило нараз кілька жіночих голосів, а оглядна жіночка гостищим жестом звернулась до мене:

— Сілайте, будь ласка, і вгощайтесь чим хата багата. Ось тут вам тарілка, вилка, ніж і... »гелп юр селф«*) А, ось, тут сметана...

Я присікся до вареників і сметани.

— І від цього добра — наліюсь — не відмовитеся, — промовив здоровань — »гані« дістаючи з кошика пляшку і чарки. — Бо якже його їсти вареники без горілки! Ще в горлі стануть...

І розпирувались ми. І язички всім розв'язались, горго! І я нових приятелів на чужій землі найшов. А все те завдяки вареникам.

Панько Незабудъко

*) — мед (англ.) Так в Америці чи Канаді пестливо кличуть себе взісю чоловік і жінка. Так часто кличуть дітей.

*) — поможи сам собі (амер. поговірка).

РІЖНИЦЯ

— Яка ріжници між українськими і англомовними журналами?

— Три місяці.

— Як так?

— Англомовні журнали виходять місяць наперед, а українські на два місяці запізнюються.

Г. Ч.

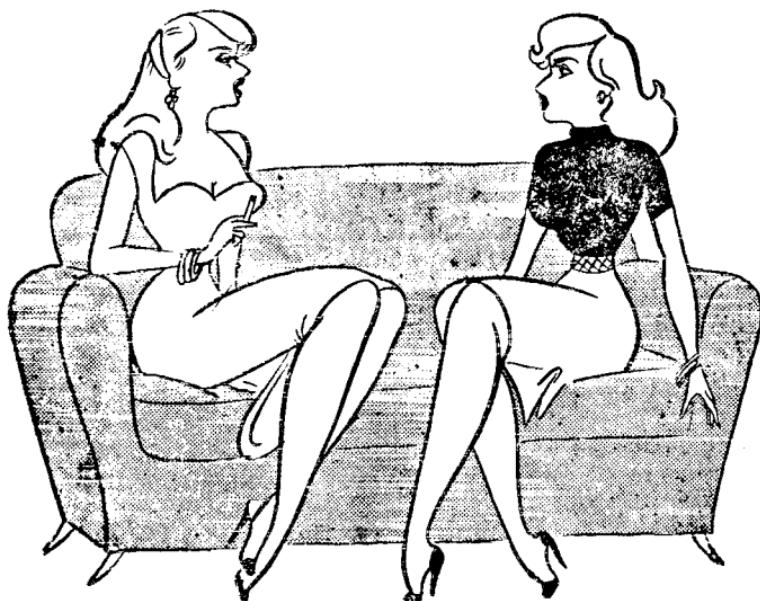
ХАЙ ВЧИТЬСЯ...

Якось несподівано приїхало до колгоспу »Червоне копито« началь-

ство на контролю. Зайшли в корівник, і бачать, що перед одною коровою, замість сіна, лежать камінці.

— Товаришко! Що це ви робите? — гукає контрольор на годувальницю.

— Товаришу, хочу начити одній корові їсти камінці, бо може бути наступного року ще більша посуха, ніж була позаторік, і одній корові треба мати на розплодок в колгоспі.

— Що з тобою, Марійко? Тепер усі кидають курити, а ти почала. Відколи і чому?

— Відтоді, як мій чоловік побачив у нашій спальні неподкурок. Оскільки жій чоловік не курить, я мусіла сказати, що то від моєї сигарети.

(Г. Ч.)

ВАКАЦІЙНІ ТРИВОГИ

З огляду на поширення епідемії злодійства, Орчикі в цьому році не виїжджали на вакації. Боялися, що їх обкрадуть. У тій місцевості під час літніх вакацій злодії так »обчищають« доми, що залишають тільки стіни та стелю. Навіть двері до кімнат знімають. Пакують у трейлери з підробленим написом перевозового бюра, і бідні люди, повернувшись із вакацій, застають у хаті пустку.

І ось, у перший день вакацій, над світанням, в Орчиків нервово задзвонив телефон. Того й треба було очікувати! Це є перший крок злодіїв, щоб перевірити, чи є хто вдома.

Прохор Орчик зірвався на ноги, намацав телефонну трубку, й слухає... Його вітає голос якого ніколи не чув, а що найважливіше — той голос засилає »оцінювання ручок« пані Прісі.

— А яким чином ви знаете мою дружину? — запитав Прохор.

— Яким чином? Та ми з Прісею ходили разом до школи, а на святого Андрія разом калиту кусали... А ми з тобою, Прохоре, разом у війську служили, тебе кликали косолапим чортом, за те, що під час маршу збивався з ноги й колегам обтоптував п'яти...

Прохор мав досить даних, щоб запросити гостя до хати, але той дякував, казав, що о шостій ранку відлітає, має невідкладну справу, а подзвонив, щоб запевнити Прохора, що він має в кожному закутку землі друзів, які пам'ятають про нього.

Корчик при телефоні набрався відваги. Він каже:

— Якщо ви не вступите, щоб провідати мене, то я не маю друзів! Та нарешті відкрийте таємницю, скажіть, хтс ви? Може, мені ліпше було б говорити на »ти«.

— Бартоломей (Барті) Тхорик, пригадуеш?

— Та якби я міг забути Барті, та ми ж...

Орчикові ніколи було пригадувати. Вистачить того, що з Прісєю Барті їв калиту. Він усередно запрошував Тхорика, щоб завітав. Після довшої суперечки гість »здався«. За яких півгодини, перед поздвір'ям Орчиків заскрипіли гальми таксі, стукнули двері в хаті, й почалось вітання зустріч. Дотепні слова гостя й невимушена усмішка наповнила хату радістю так, що навіть дитина проснулася. Церемонія зустрічі закінчилася тим, що Барті обняв поясницю Прохора й легко обніс кругом себе. Такого ж »вихилясу« удостоїлась Пріся. При тому Прохор зауважив, що тоді, коли Тхорик обняв Прісю за стан, щоб обнести кругом себе, вона пищала, як недоросток-дівчур під час зустрічі з »бітлесами«. В тому ж моменті він з усієї сили приглядався гостеві, пригадував і рішуче переконався, що він його не знає.

Коли осіли перші хвилини бурхливої зустрічі, то Прохор відклікав Прісю в кухню, ніби в господарських справах, і питає:

— Чи ти певна, що це той сам Барті, що ти з ним калиту кусала?

— Не присягну, бігме, що не пам'ятаю такого.

— А чого ж ти так пищала?

— Бігме, що пищала... Він як обняв мої крижі, то я думала, що сконаю... Мусить бути якийсь батяр!..

— Ти говори доладу. Я хочу знати одне: він чи ні?

— А біда його знає. Я не присягну. Він каже, що з тобою у війську служив. Чи тебе кликали косолапим?

— Кликали, але його там не було. І знаєш що? Ми в пастці! Це якийсь рафінований злодій, який знає на перед біографію кожного свого »костимера«. Підкинь йому гроші й пильний як він зареагує, а я тимчасом покличу поліцію.

Під час відсутності господарів Тхорик розмовляв з дитиною. Хлопчик показував диплом про закінчення дитячого садочка, гість оглядав групові знимки дітей, і думав над тим, яку пам'ятку залишити своїм знайомим. Він мав велику крамницю біжутерії. Оце їхав, щоб доставити багатим людям замовлені речі з нагоди весілля. І саме тоді Тхорик запитав Орчикового сина, чи він має щось із біжутерії. Підслухавши ту розмову гос-

тя, Прохор із Прісєю ще раз переконалися, що вони мають у хаті злодія.

Орчика огорнув страх і він телефонує в поліцію:

— Поліція! Це я, Прохор Орчик. У моїй хаті злодій! Висилайте патрулів і скажіть, як далеко від мене найближче поліційне авто?..

— ...Скажіть ліпше, як далеко ви від нас, пане Орчик? — стримуючи сміх питав поліційний деспетчер. —

— Кажуть, що Петро не мав батька...

— Гм... Аж тепер розумію, чому кожного року в день тата він складає вінок перед пам'ятником невідомого вояка.

Дайте вашу адресу, і ми вам поможено.

Прохор сказав адресу, і майже на весь голос кричав, що його грабують.

— Не падайте в паніку, в цій хвилині у вас буде поліційна патруля.

— А, може, ліпше не присилайте в хату, тримайте мій дім на оці, ми зловимо грабіжника на гарячому. Ми пильнуємо його рухи... Що він робить? У другій кімнаті випитує в дитині де ми ховаємо біжутиерю...

— Нехай випитує. Він з вашої хати не вийде. Тільки не лякайте...

— О, ні, він має претенсії, що знає мою дружину.

— Дайте можливість, хай поговорять, — порадили.

Прохор негайно послав Прісю, щоб »бавила« злодія. Налякана жінка не мала слів. Але вмостились близько дверей, Пріся каже:

— Ну, то розповідайте про себе...

— Що ж я тобі, Прісю, розповім, — почав Тхорик.

— Маю гроші, достатки, а друзів не маю. Мав жінку — заздрісні були, що не мав дітей. Тепер заздростять мені, що я не маю жінки. Тож я кажу одному-другому: розведись, і позбудешся клопотів...

Веселої вдачі Тхорик сердечно сміявся

— Тепер, Прісю, люди заздростять мені, що я багатий. Кажуть, що двічі на рік міняю автомобіль. А це не правда. Я двічі на рік мию своє авто... Ха-ха-ха...

Одним тільки можу похвалитися, що я перестав пити алькоголь. Бувало, я перетягаю мірку, і на другий день мав таке враження, що мене хтось обікрав. Часто йшов до шинкаря на справку. Але тим злодіям не варт вірити. Бувало питаю в шинкаря:

— Чи пив я тут учора ввечорі?

— Пили, прошу пана.

— А чи я був п'янний?

— Були, прошу пана.

— А чи я міг пропити всі свої гроші?

— Могли, прошу пана, якщо їх мали...

Ну й вір чортові... Все в нього »прошу пана«, правди не каже, а в моїй кишенні »прошу пана« хоч свисни... Коли відучив себе пити, то вирішив піти в

школу, щоб навчитися гіпнози. Цікаво мати знання, що від одного помаху руки людина закриває очі і тоді роби з нею що хочеш...

Якраз в цьому часі Тхорик пригадав про дарунки. Він вийняв з валізи годинник, вартості 200 доларів, і заложив Прісі на руку. Жінка зовсім розгубилась, вона не розуміє, що діється. Але Прохор не губить голову. Він пильнував і підслуховував, і тепер він знає, що злодій у своїй операції користується гіпнозом. Орчик біжить до телефону й кричить, що його таки грабують, хай уломлюються в хату патрулі...

Кілька хвилин пізніше хатні двері Орчиків гrimнули на підлогу... Троє поліцістів вскочили в хату й закували Тхорика...

Переведене на місці слідство виказало, що трапилася помилка. Бартоломей Тхорик справді був колись другом Прісі та Прохора, але від того часу минуло стільки часу... Змінились постаті, змінився голос, випали з пам'яті неповторні хвилини щасливої молодості, а тепер утруднює життя непрошена старість...

Орчики перепросили поліцію за турботи, спричинені непорозумінням. Веселого Барті Тхорика не треба було перепрошувати. Він сердечно сміявся, що вдалося заграти ролю рафінованого злодія, і помогав своєму другові знайти в телефонічній книжці адресу столляра, щоб прийшов направити двері.

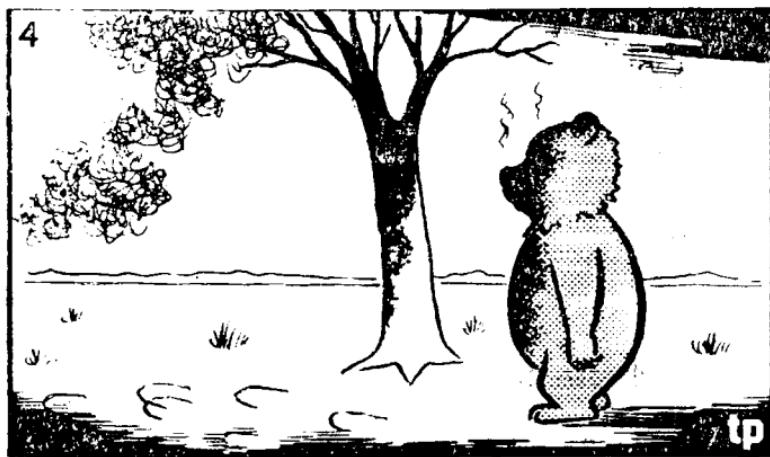
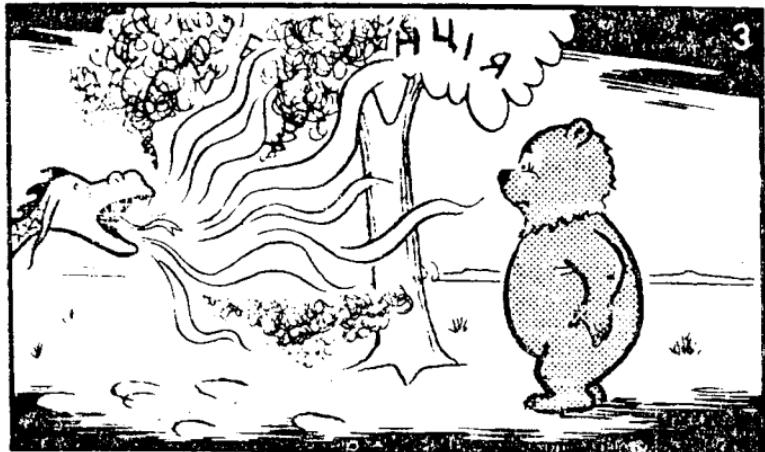
(Х О Д)

КАЗКА ПРО СОВЕТСЬКО —

КИТАЙСЬКУ КОЕКЗИСТЕНЦІЮ

Ганна Черінь

ОДРУЖЕННЯ З РОЗРАХУНКУ

Пан Педант був такий бездоганний,
Що не міг підшукати панну,
Ні Оксану, ні Лесю, ні Ганну —
Всі були йому запогані...

А за приписом доброго тону
Треба мати дружину законну.

Чув Педант, що в бюрі статистичнім
Є комп'ютор із фахом незвичним:
На підставі анкет і паперів
Підбирає для шлюбу партнерів...

От заповнив Педант формуляри
Вік? — Тридцятька. Стать? — Звісно, мужчина.
Зріст, вага, плюс один окуляри...
Без дефектів. Вдача спокійна.
Маю витримку бездоганну.
На дозвіллі читаю з Корану.
Кожний день дотримуюсь пляну,
На роботі в вікно й не гляну.
Чистота? Не стерплю й пилинки.
Сумлінність? Не прогаю й хвилинки.
Що люблю? Крім моркви і брукви,
Цифри, формули й букви.
Що не знаюш? Зідхання на місяць:
Вони мене трохи бісять.

Закрутились колеса машини,
Забренъкало щось, як гітара,
Не минуло і три хвилини,
Як Педантові відповідь лине,
У формі також формуляра:
»Я, КОМПЮТОР, У СВІТІ ЄДИНА
ТОБІ ДЛЯ ОДРУЖЕННЯ ПАРА«.

24. вересня 1969 р.

ПІДСЛУХАНЕ

Знаєте, дорогі мої, недобре, негарно і наперекір усім правилам доброї позедінки підслухувати чужі розмови.

Ой, негарно до підслухів вдаватися! Але часом аж-аж як кортить підслухуваги, та ж інколи тебе ніби якийсь нечистий із ріжками підштовхує та ще й припрохує: »Ну, ну, підслухай!..«

I ти тоді ніби незнарошне підсуваєшся, підсуваєшся, а вуха нагострюєш — і слухаєш, слухаєш — властиво, не слухаєш, а на зло добрій поведінці — підслухуєш...

I тоді чого ж ти не напідслухуєшся! Напідслухуєшся чотири мішки вовни і всі неповні.

Та ще як стсвбичиш у барі, де в людей від хмелю очі роз'яскрилися, носи розчервонілися, а чуби розплат-латалися, а язики розв'язалися — тоді лише стій тихіший від води і нижчий від трави — і вухам своїм во-леньку давай...

Тоді в тебе вже не вуха, а радар, що скоплює всю бесіду емігрантську. Ось підслухуйте — братія вже по-чаркувалася, пообнімалася і почала співати: »Реве та стогне Дніпр широкий...« I так бадьористо співає — що коли б Дніпро і не хотів — то обов'язково від цього співу заревів би.

Після виспівів переходять до щоленних справ.

Тут уже не рухніться.

— Кумс, а завтра, здається, єдина субота, в якій нема імпрези.

— I слава Богу, що нема. Пане Василю, мене вже ті імпрези висилили, з ніг збили. Я вже ноги виходив на всі ті імпрези.

— Де ви ноги виходили, куме?! Ви вже мабуть за-багато перехватили оковитої. Ноги виходили?! Чуда-

ся! Та я кожної суботи до вас дзвоню — і ви все мені з ліжка сонним голосом шепелявите.

— І чу й шепелявлю. Ну й що? То як ви, пане Василю, до мене в суботу вечором дзвононте — то й ви вдома вилежуєтесь. Чи що? Чи може вас із ліжком та телефоном на імпрези виносять?! Ви також лентюх. Ви також на імпрези не ходите!

— Правда, куме, я тимчасово також відсутній на імпрезах — але я не корчу з себе страдальника і не кажу, що я вже ноги виходив на імпрези. Я неправди не кажу. А ви одного дня б'єте себе в груди, сповідаєтесь а на другий день єже ходите в нових гріках, як пес у реп'яхах.

— То я вже для вас що — пес?

— Я мовлю про реп'яхи, а не про пси. А потім — чого ми напівнючились, нагинючились; з чого ж це в нас розсварилися? Та завтра імпреза, куме, є!

— Яка така імпреза?

— Ювілей нашого часопису.

— Ну я б пішов на ювілей — але я головного редактора тієї газети не шаную. Ой не шаную!

— А чому? Може не вітається з вами?

— Та де — вітається. І то низенько. Але мені з його вітання, як із горобця сала, поживи мало. Він, редактор, мої статті на політичні теми не поміщує, і не лише не поміщує, а мені не повертає і їх у кіш від сміття жбурляє.

— У сміття жбурляє. Ай-я-я-яй! Некультурно.

— Звичайно, некультурно. Тут культурою й не пахне. А я того головного редактора раз зустрів на похоронах — ховали генерала — отож зустрів на похоронах і його збештав. І що ж бо ви думали — я його бештаю, а він на покійника дивиться і хреститься — і дс мене ні словечка. Я його лаю — а він відмовчується, а з нього, як з гусака вода. А на третій день він зннову мою статтю запропастив.

— Запропастив, кажете?

— Угробив! А стаття була політична. Я писав, що їхній кереспондент із Нью-Йорку — шпигун. І при цьому я давав докази, що їх я чув два рази на базарі і

раз у барі. І що ж — він мою статтю не надрукував. Тоді я вдався до хитрощів — зустрів його на пікніку — і захотів із ним подружитися. Подружуся, думаю, може годі не викидатиме мої матеріали до коша. Отож, спіймав його у ресторані і попросив від мене фундацію прийняти. Непросив його випити за мої гроші коньячку за доляр п'ятдесят. Він прийняв від мене фундацію — і зараз же відфундувався — дав мені скаж на сімдесят п'ять центів. І більше, як я того головного редактора не благав — більше фундації від мене не захотів узяти. Тоді я йому, цьому редакторові, такими медовими устами й кажу: »Пане професоре — хоч він і не професор, але я так для кадила йому і професора утиснув — чому ви мої статті угроблюєте?« А він, фараон: »Бо ви пишете рукою і на обох сторонах паперу.«

Добре, думаю. Прийшов я додому і переписав статтю про того шпигуна на одній стороні — і що ж! — він, редактор, також цього не помістив.

Тоді я до нього в редакцію — скік! і голосно, владно: »Редакторе, — не кажу вже професоре, пане, а просто — редакторе, — навіщо ви мою статтю на смітник викинули?« а він мені »Бо ваша стаття без ґрунту«. А я як вересну: »Як це без ґрунту?! Я « селі був, я виріс на ґрунті — а ви мені „без ґрунту!“ Соромтеся!« Отож, бачите, куме, і досьогодні він мої статті ігнорує.

— Ігнорує?

— Еге. І я на нього гніваюся — хоча часопис не перестаю передплачувати.

— Бірно, куме. Гнівайтесь на головного редактора, а часопис, який він редактує, передплачуйте. Бо ви патріот, інтелігент.

— Бо правда, куме, що я інтелігент. Ну, вип'ємо. Правда. Мені оце недавно наш лікар казав: »Пане Пампушко, — каже він мені. — у вас інтелігенція є, але ще захована, невідшліфована.« А я кажу: »Докторе, почекайте ще рік, ще два — і я ту інтелігенцію почищу, і вона аж он як заблистить.«

— Правда, куме. Так близне, що всіх чаших воротів осліпити.

— А які ваші відносини, куме, з головним редактором?

— Майже нормальні. Там у редакції я мовного редактора не зношу. То не мовний редактор, а погибель. Біда на наші голови! Він так поправляє мову, що просто жах! Я, послухайте, раз написав відкритого листа до редакції — і той мовник так там поправив мое писання, що я заледве його впізнав.

— Поправляє, кажете, мову.

— Калічить, неук. Не вміє шанувати автора. Я раз написав відкритого листа. »Панове, — приблизно так я написав, — я протестую проти статті Гнатюка, що ви її вмістили у вашому часописі минулого тижня. То стаття хамська! Я бачив на світі хамів, баранів, а таких баранів, як Гнатюк, я ще не бачив. Так, як Гнатюк, може лише писати гад, або худоба, або просто свиня чи безрога...« Отак приблизно я широко висловив свої думки. І щоб ви, куме, думали?

— Думаю, що вашого листа також у смітті жбурнули.

— Не вгадали. Видрукували. Побий мене грім видрукували! Але.. мовний редактор так змінив мій лист, що хоч кричи калавур! Читаю свого листа у газеті — і не вірю своїм очам. Мовник із моого листа багато чого повикидав. Викинув »хам«, викинув »баран«, викинув »гад«, »свиня« і навіть »bezrog«.

Я тоді спіймає мовного редактора на вулиці — і накрив його мокрим рядном. »Чому ви, кажу, викинули з моого листа всі цінні слова?!« А він усміхчувся, фарисей, і каже: »Бо ті, ваши слова. — то русизми, а ми такими русизмами в часописі не дискутуємо« А я в крик: »Які русизми! Погляньте у словник Грінченка — там є і хам, і баран, і безрога! То наші слова, а ви їх русизмами взигаєте«. І він почервонів і не зінав що мені на такі міцні аргументи відповідати.

— Так, куме, у тій редакції — непорядок.

— Не лише в редакції, а й в адміністрації там живий жах!

— А що — і адміністрація вам залила за шкіру сала?

— Ще й як! Посилаю я до адміністрації похорон-

не оголошення. У мене теща вмерла. Хоч маю радість, лишила десять тисяч доларів. Вмерла гарно і не дорого коштом. Я взяв фото — гарненьке таке фото тещі; теща так сміється, а поруч ней крілик та собачка «Бубу». Моя теща понад усе любила гроші і тварини.

Минає день минає два — хапаю газету — і поблід. Є оголошення про смерть тещі, але без фотографії — і над оголошенням — подумайте яке святе гаство! — поставлено не православного, а греко-католицького хреста.

Я дзвоню до адміністрації — там є така лівчина, що »галло« відповідає — дзвоню і кричу: »Чому нема під хрестом фотографії моєї тещі?!« »А тому, — та дівчина пищити у слухавку, — що ваша теща з собачкою і кріликом — а над ними не треба ставити хреста!«

А я: »А чому ви собачку і крілика не обрізали, — а тітку саму не помістили?«, а вона: »Це ваша справа обрізувати, а не моя!« — і повісила слухавку.

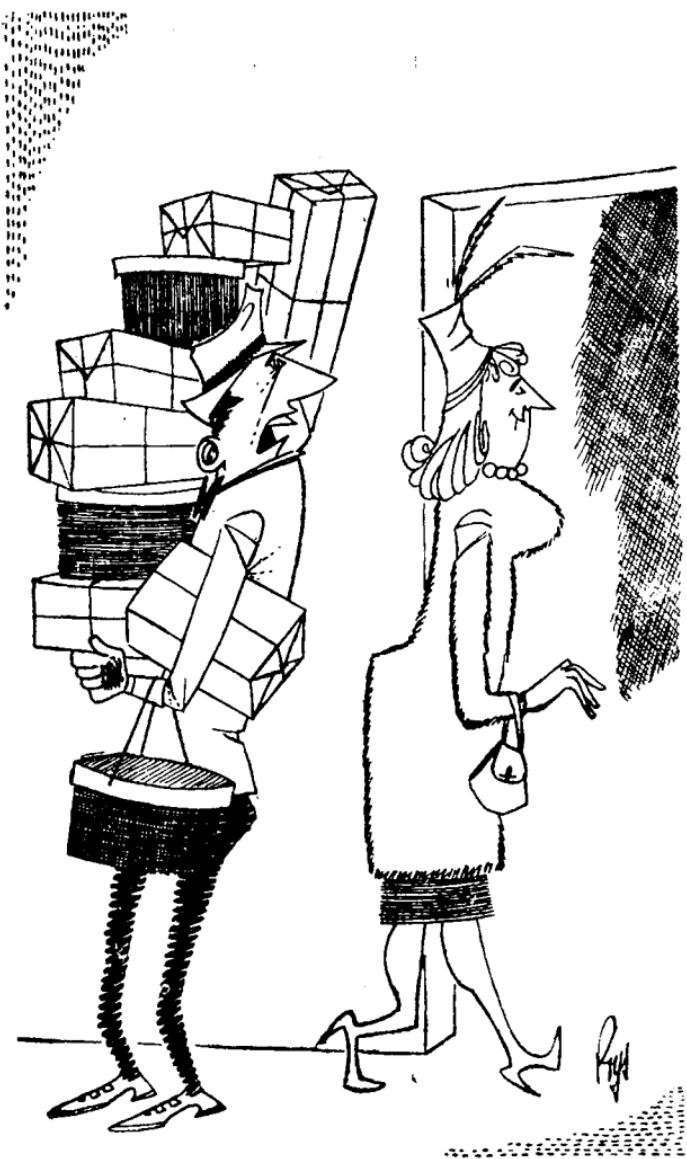
Тоді я написав до газети: »Одне з двох — або ви адміністраторку звільніть, або я передплачувати часопис перестану!«

Незадовго прийшла відповідь. Написали мечі з редакції: »Ліпше хай і адміністраторка лишається, і ви, шановний пане передплачуйте часопис! — і мене таке вибачення задовольнило...«

Отаке я підслушав. То негарно, недобре підслушувати. А ви скажете — »То навіщо ж ви все таки підслушуєте?!« Цілком зрозуміло — навіщо. Про боті людські і трішки хмільні треба обов'язково підслушати і людям сповісти...

(Альманах «Провидіння» на 1970 р.)

Чергова небезпека . . .

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

З молоддю батькам клопіт. Діти дозволяють собі занадто багато. Батьки виявляють, наскільки вистачає можливості, запеклий спротив. І, як правило, перемагає молоде покоління. Принаймні уже не побачиш дівчини в спідниці, що сягала б колін. Ця частина жіночого туалету тепер кінчається на золотій середині, між колінами і талією. І нічого. Потроху приzwичаїлися люди. А з ними й батьки. Умовна спідниця уже узаконилась.

Але сучасна спідниця вимагає на дотримання стилю і довгого волосся, бажано нечесаного і розкиданого по плечах. Бачачи таку модерну левицю, ненароком згадуєш наш славний Конотоп і його відьомське кодло. А щоб хтось не помилився й не почав відхрецуватися від своїх власних справді українських членкинь корпорації аматорок подорожів на мітлах, одна найпоширеніша в світі наша газета, в суботніх англомовних додатках інколи дає їхні фото, індивідуальні й групові, щоправда, без транспортних засобів пересування. Але кожен читач і без того розуміє, що воно і до чого.

Хлопці задніх не пасуть. Хлопцям, звичайно, ногами хизуватися не доводиться. Зате з пиками своєю вони роблять те саме, що зробив Бог з черепахою — потворять свою подобу, наскільки вистачає спроможностей. А на це не треба ні коштів, ні навіть глузду. Досить відмовитись від ножиць, бритви та мила, і мету осягнено, людина споторюється до непізнання.

Дивовижі можна бачити не з самого зовнішнього вигляду молсді. Хлопчаки та дівчатка змушують своїх заможних батьків купувати авта, щоб потім ночами літати по вулицях міста, змагаючись на швидкість з поліційними автами. Надхнення набираються з наркоти-

ків. Дуже багато молодих людей числиться студентами вищих шкіл, не відвідуючи їх, але дипломи отримують.

Тепер старші віком люди не без турботи запитують себе: чим усе це кінчиться?

І дехто упевнено дає відповідь: наближається кінець світу.

У тому нема сумніву. Світ загине!

Питання лише, коли саме?

Про наближення кінця світу я чув від старих людей і дещо раніше, років трохи не п'ятдесят тому. Однак на те було більше, ніж досить. Революційні роки під увагу не бралися. На те воно й революція, щоб стріляти, руйнувати, убивати й рятуватися та сподіватися на щось краще.

І дочекалися. Не хто ж інший, а молодики запроваджували в життя комуністичні ідеї. Заперечували родинне життя. Кожен мав право поводитись так, як йому хотілося. Заперечували сором і совість. По вулицях міст ходили пропагатори нової ідеології, гуртами, чоловіки й жінки, цілковито голі, як мама спородила, на віть без сучасних умовних спідничок. У руках тримали транспаренти з написами »Геть сором!« Цих голяків охороняла озброєна міліція. Інакше б люди не обмежувалися лайкою.

Але до таких крайнощів доходило не часто. Назагал молодь одягалася. Хоч в різні часи на інший контант. І в ті давні часи носили дами спідниці подивугідні — не надто короткі, проте вище колін, а вузенькі такі, що могли ступати не ширше, як на кільканадцять сантиметрів на пів стопи, доводилося ногами прібрати швидко, а посувались, як слімаки. Ті вузенькі спідниці називалися шенделекльорами. Хто не хотів показувати себе жінкою старосвітською, відсталою, той замовляв у кравчині модну спідничку і стоїстично віддавався тортурам моди.

А чоловіки, вірніше, парубки, носили штани кльоши. З такими широчезними холостями, що в них ховався увесь черевик. За якийсь час кльоши вже вийшли з моди, а молодь влалася в іншу крайність, вважала за свій

ідеал штани джіммі, дуже вузенькі, аби можна було у них якось влізти, і короткі, щоб не діставали до халівок черевиків. Самі ж черевики мали бути довгі, гостроносі і ляковані.

Виникла свого часу мода і на довжелезні, до колін, сорочки, що їх треба було підперезувати шнурком, або вузеньким ремінцем. Називалися ті сорочки толстовками, на честь російського письменника графа Лева Толстого. Носила толстовки не тільки молодь, але й старші люди, бо практично, не треба було одягати піджаків.

На жаль, мені доводилося всі ті прояви мод тільки бачити. Я не мав права носити ні кльошів, ні джіммів, ні толстовок, ні лякованих гостроносих черевиків, бо, поперше, і вік мій не відповідав на парубкування, мене вважали за хлопчака, хоч я вже й працював на гуті, а подруге, і це найголовніше, батьки мої мали дітей повну хату, і кожне з нас мріяло про штани чи платтячко, незалежно від фасонів, аби річ була ціла, надавалася б на те, щоб у ній можна було виходити на вулицю.

Ще за тих далеких часів своїм хлопчащим розумом я вже збагнув, що витівки вимагають грошей, а грошей можна здобути тяжкою працею. До такої простої але незаперечної істини я дійшов з досвіду моїх батьків, сусідів наших і всіх тих, кого мені тоді доводилося бачити. Пізніше від цієї думки довелось відмовитись. Праця великої ролі не відіграє. Хто тяжче працює, той менше має. Особливо в цьому легко переконатися тут, в Америці. І дарма, що спримітизовані моди ніби обмежуються маленьким, насправді ж утримання здичавілого вигляду молодика або розпатланої й майже голої донечки коштує батькам значно більше, ніж витрачали грошей батьки всієї нашої Новосадної вулиці на всіх бахурів, з немовляти почавши й такими, як я тоді був. телепнями. А від дітей на нашій вулиці аж кишило. І голі вони не ходили.

Матеріяльні нестатки в нашій родині перешколжали тому, щоб між батьками й дітьми виникали проблеми, подібні на сучасні, що їх намагаються дві генерації якось вирішити.

Але це не значить, що колись діти були подібні на телят, --- куди хочеш, туди їх і жени. О, ні! Я маю на увазі дітей з біднішого прошарку робітництва. Чи й просто кажу сам про себе. Дійшло до чвар між мною і батьком у погляді на техніку.

Шіснадцятирічним хлопчиком бувши, вечорами, після праці, я вважав за свій обов'язок піти до бібліотеки. Книжка була моєю головною пристрастию. Читав страшенно багато. Захоплювався описами подорожів, зокрема по Африці. Але перевагу віддавав популярній технічній літературі. Мене вабило радіо. Тоді воно в нашому місті було питанням теоретичним. І я хотів теорію перетворити на практику, хотів спорудити власними руками радіоапарат і дома слухати передачі з усього світу.

У здійсненні свого бажання я не вбачав нічого неможливого. У цій великій справі моїм певним дорадником був журнал російською мовою з інтригуючою назвою »Хочу всю знати«. У тому журналі частенько траплялися статті, присвячені питанням радіо. Навіть був уміщений і докладний опис детекторного радіоприймача, що його міг зробити без ніяких труднощів кожен, хто того бажав.

Розпочав я конструювання апарату з того, що попросив батька принести з заводу потрібний мені матеріал. З різними подібними проханнями звертався я до батька частенько. У мене була пристрасть длубатися в різних механізмах, що вже потрапили на смітник. У батьковій майстерні я мав свій куток, захаращений старими роверами, різними годинниками, дитячими візочками, мав я й електричний лзвінок, а також і справжній телефонний апарат із слухавкою.

Батько не тільки не забороняв мені користуватися його інструментом, але й безвідмовно приносив мені з заводу все, що я просив. Я працював на гуті, та це вважалося в нашій родині явищем тимчасовим. У майбутньому я мавстати механіком, не менше. Батько працював на заводі монтером, під його наглядом був машинний відділ, що урухомлював варстati і давав електроенергію, два відділи парових казанів, механічна май-

стерня і кузня з двома горнами. Батько приймав і звільняв робітників. Звичайно, якби хотів, то міг би взяти й мене. Але не хотів. Учня в майстернях тримати не належалось. А на майстра я був замолодий, та й недосвідчений. Долю мою мав би вирішити час.

На радіоапарат я потребував матеріялу чималень-

— Гм... Бачу, що ви мали з директором довгу конференцію...

ко. Інколи мої вимоги були такі, що батько дивувався, почав допитуватись, що я майструю. Не без гордоців я сказав йому правду.

Батько голосно, щиро і довго сміявся. А як заспокоївся, то уже поважно сказав:

— Колись люди морочили собі голови, намагаючись винайти перпетуум-мобіле, таку машину, що сама себе б урухомлювала і ніколи не зупинялась. Та нарешті помилку свою вони зрозуміли. А радіо — це теж щось подібне на ту машину вічного руху. Ні, хлопче, не раджу тобі тратити марно час. Ніякого радіо не було й не буде.

— Воно вже є! — запально відповів я батькові.

— І ти його бачив? Чув? — з прихованою усмішкою питав батько.

— Покищо ні! Та як зроблю, то й ви побачите й почуєте, — гоном переможця відповів я.

— Дай, Боже, нашому теляті вовка з'їсти, — не зовсім доречно сказав батько.

На тому наша перша сутичка закінчилася. Матеріял, потрібний мені, батько приносив і далі. З тих різних мідяних бляшанок та дротиків можна було б побудувати щось значно більше, ніж радіоприймач, може й електростанцію. Мені не велося, Як навмисне, щось ламалось, щось псувалось, проте справа хоч і повільно, але наблизялася до свого урочистого кінця. Так, конструктування апарату я, нарешті, викінчив. Усе було зроблено за приписами з наукового журналу. З третінням серця я тикав голкою у різні місця кусочка карборунду, чуйно вслушаючися через міцно притиснені до вух навушники. Шуміло дуже, але той шум походив не з Берліну і не з Варшави, а з власної голови. Що я не робив, а не міг почути нічогісенько, мовчав мій апарат, як риба.

А батько нишком надо мною підсміювався. Я цього не бачив, а відчував і, цілком зрозуміло, почував себе ображеним. Мені здавалось, що до моїх невдач чимось причетний і батько. Може він не такої якости приносив мені матеріял, зокрема дроти? А може своїм негативним ставленням до бездротового сполучення впли-

вав на мою психологію і я не міг через те знайти в сконструйованому апараті помилки? Але не поступався. Розбирав і знову складав свій механізм без кінця. Вовтузіння з радіоприймачем набрало хворобливої форми. Я за всяку ціну намагався рятувати не тільки свою честь, як носія провідної ідеї, але й честь молодого покоління, що несло людству найновіші досягнення науки і техніки. Мені здавалося, що той, хто скептично дивиться на радіо, зневажливо дивиться на технічні досягнення доби, той мислить категоріями доісторичної людини.

Такою людиною принаймні кам'яної доби здавався мені й батько мій. Ми з ним ворогували. Правда, свого відчуження відверто не виявляли.

Такі відносини довго тривати не могли. Треба було сподіватися ускладнень.

Але розпруження нашого конфлікту сталося цілковито несподівано. Честь радіотехніки і мою особисту врятував заводський клуб. Одного щасливого мені дня ми, постійні відвідувачі клубної бібліотеки, дізналися, що наш клуб придбав і вже устаткував радіо-пункт з наймодернішою апаратурою. Усі відвідувачі клубу могли сидіти в театральній залі й слухати передачі з усього світу.

Так воно й було. До клубу вечорами почали сходитись не тільки хлопці та дівчата, але й старшого віку робітники, вигідно всідалися й, покурюючи, прислухалися до звуків, що линули з голосників, до музики, чи й мови, дарма, що вона була чужа й незрозуміла.

Отже я батька переміг. Залишилося лише затягнути його до клубу, щоб він переконався в своїй помилці. А щоб у батька не залишилося десь у душі сумніву, я пішов до радіомеханіка, якого я раніше знав тільки як кіномеханіка. Розповів про наш з батьком конфлікт і просив його допомоги.

Механік погодився.

Але довго не погоджувався батько. Він певне передчував свою поразку. Та від мене відкараскатись не

було так легко. Потягнув я батька до клубу майже живосилом.

Я зразу ж зрозумів, що батько з механіком Митрофаном Гавrilовичем, був знайомий давно. Розмова у них розпочалася здалека, з рибальства, мабуть, не раз сиділи біля вудлиць на березі нашої невеличкої річки. Митрофан Гавrilович запевняв батька, що не так давно він ледве витягнув з води величезного коропа. Батько й у цьому випадку почав виявляти недовір'я.

Тоді механік перейшов з риби на радіо. Повідчив нав дверчата в шафах, попригвинчуваних до стіни, розкрив складне плетиво дротів і розповідав про принципи функціонування апаратури. Батько легко сприймав виклад, він, як і механік, добре розумівся в електротехніці.

Гутірка тривала довгенько. Потім механік, пскінчivши з теорією, взявся за практику. Година була вже пізненька, в клубі людей не залишилось і механік міг крутити регулятори як йому хотілося. Він заздалегідь попереджував: — »А зараз ми почуємо Берлін«. І справді чулася німецька мова. Слухали вони, а з ними і я, і Париж, і Лондон, і Прагу, і Варшаву.

Мене цікавила не музика та чужа мова, а батьків вираз обличчя. Батько почувався так, ніби він перетворився на шісчадцятирічного хлопця, на моого одчолітка. Він був безмежно захоплений. Я міг сподіватися, що з того вечора він зробиться радіофанатиком.

Прощаючися з механіком, батько довго тис йому руку й щиро дякував. Ми вийшли з клубу. Я мовчав. Мені не личило показувати свою перемогу. Батько мовчав також. Либо від зворушення. А перейшовши на протилежний бік вулиці, зупинився, довго дивився на високу будівлю клубу, щось думав, і нарешіті повільно промовив:

— Ніби й будинок, як будинок, а що в ньому діється, один Бог знає...

— Як це розуміти? — з леякою напорошенністю спитав я. — Ви маєте на увазі радіо?

— Та радіо ж. — все ще дивлячись на клуб, мовив батько. — Кому потрібне те ощуканство. я не розумію.

Та як добре піоміркувати, то до істини доглупатись не тяжко. Але ж мене цікавить щось інше. Я оце дивлюся на клуб, і ніяк не можу зрозуміти, де сидять оті всі артисти, що удають себе за німців чи поляків? На горищі чи в пивниці?

— Тату! — вигукнув я третивим голосом. — Ви що, жартуєте?

— Звичайно, це жарт, — відповів мені батько, не звертаючи уваги на моє схильовання. — Тільки жарт не мій і не твій...

Тоді я був рішений на все, навіть сказати батькові щось брутальне. Але не сказав. А кинувся від нього вздовж булиці, прибіг додому, похапцем розібрався й, упавши в ліжко, закутав голову ковдрою, щоб нічого вже не чути й нічого не бачити. Не міг заснути до самого ранку. Я вже не міг припустити, щоб колись зміг батькові простити таку неймовірну образу.

Додому з роботи почав я приходити з запізненням, щоб уникнути обіду разом з батьком. Але батько кожного разу силів за столом і терпеливо чекав на мене. Хоч у тому не було ніякої потреби. Іли мовчки, ніби один одного не помічаючи.

Так триєло кілька день, поки я, одного разу, повернувшись додому не побачив батька за столом. Перед батьком стояв мій недокінчений радіоапарат. Батькові вуха були закриті навушниками, що я їх зробив з частин телефону. Я відчув, що кров ударила мені в обличчя. Я зрозумів, що батько приніс із майстерні апарат на те, щоб покпити з мене. Мені кортіло сказати щось шорстке, щоб батько не втручався до чужих справ.

Але батько мене випередив.

— А чого ж ти, хлопче, не хвалишся, що зміг зробити таку штуценцію? Ось послухай, як грає.

І знявши з голови навушники, простягнув з ними руку до мене.

Я розгубився. Якіщо це й кпини, то іншого гатунку, ніж я припускав спочатку. Міг же батько кінчити апарат мій, щоб поставити мене перед доконаним фактом. Це справді була б мені несподіванка. Приємна, чи

ні, а несподіванка. Несміливо, вагаючись, а слухове приладя я взяв і наклав на свої вуха. Так і є, радіо грало, я почув тихеньку, ледь чутну, як комарове гудіння, музику. У мене з радощів очі заплili сльозами. А батько скоса поглядав на мене розумними й хитруватими очима. Його посмішка мене не ображала.

Надійшов час перемир'я. Але не надовго. Наші погляди не збігалися ні в чому. Так тривало, поки я сам не дожив до того часу, коли молоді люди не почали мене вважати за сучасника кам'яної доби, який більше розуміється в іхтиозаврах, ніж у чомусь з пізніших часів. Уже тут, в Америці, мені цілком поважно показували, як треба користатися туалетом, і як увімкнати світло.

Та я на молодих людей не ображаюсь. Сам же колись таким був. А де в чому молодикам і заздрю. Я люблю людей бородатих. І сам би відпустив, хай би відросла на всі груди. Та боюсь, що з мене сміятимуться, вважатимуть, ніби я хочу, щоб і мене вважали за парубка.

Нема ради, буду голитись. Не дарма ж мовиться, що на все свій час

З М І С Т :

	стор.
Іван Евентуальний: Розмова з Новим Роком	3
Слово до Читачів	5
Календарна частина	6 — 29
П. Незабудько: Ведмежо - воляча коекзистенція ..	30
Іван Евентуальний: Непорозуміння з амбулянсом ..	33
Ганна Черінь: Останні вісті	37
Євген Кравченко: Без регляменту	41
Іван Евентуальний: Волосатики	48
С. Музичка: Збори	49
Д-р Аполінарій Паяццо: Гуморологія	54
Панько Незабудько: Друкарський чортік	57
М. Зощенко: Советське весілля	60
Анатоль Галан: Повернення Енея	65
В. Голобородько: Є у Гриця жінка Киця	76
Ярослава Остррук: Пригода	77
Панько Незабудько: Химка - депутатка	85
Ганна Черінь: Як ми добували ялинку	91
Мікі Сукенсон: На дієті	96
П. Незабудько: По чім найкраще пізнати українців (Х О Д): Вакаційні тривоги	99 103
Ганна Черінь: Одруження з розрахунку	110
Микола Понеділок: Підслухане	111
Василь Гайдарівський: На все свій час	117

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА
БУЕНОС-АЙРЕС — АРГЕНТИНА
поручає такі власні видання:

Книжки для старших і молоді:

- Юрій Тис: "Звідун з Чигирина", іст. повість, ст. 232
Оксана Керч: "Альбатроси", роман, ст. 312, іл.
Микола Понеділок: "Вітаміни", гуморески, ст. 336
Ст. Вусатий: "Еміграція в поході", гум. ст. 192
"Бабай" — вірші гумор. і комічні, стор. 112, іл.
Іван Смолій: "Зрада", оповідання, стор., 152
Ф. Одрач: "Півстанок за селом", оповід. ст. 292
П. Ясновський: "Під рідним небом...", стор. 320
Іван Евентуальний: "Проти шерсти", гум., ст. 208
В. Гайдарівський: "А світ такий гарний", ст. 244
М. Струтинська: "Помилка доктора..." стор. 146
Ганна Черінь: "Їдьмо зі мною", репортажі, ст. 244
"Сміхоліна", в обробці Бориса Крюкова, ст. 192
Тарас Шевченко: "Заповіт", оригінал і пер., ст. 64
А. Галан: »Невигадане«, оповідання, стор. 320
А. Коссовська: »Гірський Ровк«, повість, стор. 196
М. Остромира: »Над бист. Черемошем«, пов. ст. 300
М. Остромира: »У досвітню годину« повість, ст. 260
Я. Острук: »Те що роз'єднує«, повість стор. 258
Х. Довгалюк: »Кладка над потоком«, опов. стор. 196

Книжки для дітей:

- М. Погідний: "Пригоди Котика Мурчика", ст. 36
М. Погідний: "Марійка Лебідка", ілюстр., стор. 32
В. Дубина: "Блакитні хмаринки", ілюст., стор. 32
М. Погідний: »Іля Муромець«, ілюстр. стор. 32

«Мітла» — журнал гумору і сатири, виходить щомісяця від 1949 р.. кожне число багато ілюстроване.

Календар-Альманах «Мітла» — виходить щороку, почавши від 1952 р.. Кожний річник має 128 стор.

**НАШІ ВИДАННЯ МОЖЕТЕ НАЙТИ В КОЖНІЙ
УКРАЇНСЬКІЙ КНИГАРНІ НА ЕМІГРАЦІЇ**

ЦЕЙ ЗНАК — ЦЕ ЗНАК КООПЕРАТИВИ ”ФОРТУНА“

КООПЕРАТИВА »ФОРТУНА« НАЙБІЛЬШ ВІДПОВІДНА
НА СХОВОК ВАШИХ ОЩАДНОСТЕЙ, ЗА ЯКІ ПЛАТИТЬ
від 8 до 13% у річному відношенні.

- УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА »ФОРТУНА«
- УДІЛЯЄ дешеві позички на догідних умовах;
 - ДИСКОНТУЄ векслі;
 - ВІДКРИВАЄ біжучі рахунки;
 - ПРИЙМАЄ документи »Аль Кобро«;
 - ПОЛАГОДЖУЄ всі інші грошові операції.

■ Виплачує кожного року високу дивіденду.

”FORTUNA“
Cooperativa Integral Limitada
calle SOLER 5039 — Buenos Aires T. E. 71—9212

За інтересованих просимо нас відвідати в такому часі:
від понеділка до п'ятниці — від год. 12 до 19.
в суботу — від год. 8 до 13.